

АГАТА КРИСТИ

КОТКА СРЕД ГЪЛЪБИТЕ

Част 32 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Юлия Чернева, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

НАЧАЛОТО НА УЧЕБНАТА ГОДИНА

I

Първият учебен ден в училище „Медоубенк“. Лъчите на късното следобедно слънце огряваха широката чакълена алея пред сградата. Външната врата бе гостоприемно отворена, а вътре стоеше мис Ванситарт, с безупречна прическа и изящен костюм, които напълно съответстваха на архитектурния стил от времето на крал Джордж.

Някои от родителите, които не я познаваха, я бяха взели за самата велика мис Булстрод, тъй като не знаеха за навика на мис Булстрод да се оттегля в свещеното си уединено кътче, където се допускаха само избраните и привилегированите.

От едната страна на мис Ванситарт, заета с малко по-различни задължения, стоеше мис Чадуик — услужлива, осведомена, сраснала се до такава степен с „Медоубенк“, че бе невъзможно човек да си представи училището без нея. Всъщност то никога не беше и съществувало без нея. Мис Булстрод и мис Чадуик бяха положили основите на „Медоубенк“. Мис Чадуик беше леко прегърбена, носеше пенсне, обличаше се старомодно, говореше отнесено и беше блестяща математичка.

Из сградата се носеха любезните приветствия на мис Ванситарт.

— Как сте, мисис Арнолд? А, Лидия, хареса ли ти екскурзията в Гърция? Каква прекрасна възможност! Направи ли хубави снимки? Да, лейди Гарнит, мис Булстрод получи писмото ви относно часовете по изкуство и всичко е уредено. Как сте, мисис Бърд?... Да? Смятам, че днес мис Булстрод няма да има време да обсъди въпроса. Мис Лоуън е някъде тук, ако желаете да поговорите с нея. Преместихме те в друга стая, Памела. Намира се в далечното крило, край ябълковото дърво... Да, действително, лейди Вайълет, времето тази пролет беше ужасно. Това най-малкият ви син ли е? Как се казваш? Хектор? Какъв хубав самолет имаш, Хектор. *Tres heureuse de vous voir, madame. Ah, je regrette, ce ne serait pas possible, cette apres-midi. Mademoiselle Bulstrode est tellement occupee*^[1]

Добър ден, професоре. Открихте ли още нещо интересно при разкопките?

II

Секретарката на мис Булстрод — Ан Шапланд, печаташе бързо и умело в една стаичка на първия етаж. Ан беше приятна млада жена на тридесет и пет години, с черна, лъскава като коприна коса. Можеше да бъде и привлекателна, когато поискаше, но животът я бе научил, че умението и компетентността се възнаграждават по-добре и предпазват от болезнени усложнения. В момента се беше съсредоточила в ролята си на идеална секретарка на директорка на прочуто девическо училище.

От време на време, докато слагаше нов лист в пишещата машина, тя поглеждаше през прозореца и с интерес наблюдаваше пристигащите.

„Божичко! — помисли си изпълнена със страхопочитание Ан, — не знаех, че в Англия има толкова много шофьори!“

После се усмихна, докато величествен ролс отмина, а на негово място пристигна малък смачкан остин. От него се измъкна притеснен баща с дъщеря си, която изглеждаше далеч по-спокойна от него.

Той се спря неуверен, но мис Ванситарт излезе от сградата и пое нещата в свои ръце.

— Майор Харгрийвз? А това е Алисън, нали? Моля, заповядайте. Бих искала да видите стаята на Алисън. Аз...

Ан се ухили и започна отново да печата.

„Добрата стара Ванситарт — великата дубльорка — помисли тя. — Копира всички номера на Булстрод. Съвършена е в приказките!“

Огромен и почти разкошен кадилак, боядисан в два цвята — ягодово и лазурносиньо — се плъзна бавно (и трудно, поради дължината си) по алеята и спря до стария остин на почитаемия майор Харгрийвз.

Шофьорът изскочи да отвори вратата и отвътре излезе грамаден мургав мъж с брада и развято наметало, следван от облечена по последна френска мода дама и слабоватото тъмнокосо момиче.

„Това вероятно е самата принцеса... как ѝ беше името — помисли си Ан. — Не мога да си я представя в ученическа униформа,

но утре чудото ще стане...”

Мис Ванситарт и мис Чадуик се появиха едновременно.

„Ще ги заведат при височайшата особа“ — реши Ан.

И в този момент, колкото и странно да бе, тя си помисли, че не ѝ се харесваше особено да прави шеги по адрес на мис Булстрод. Тя не беше коя да е.

„Внимавай в правописа, момиче — каза си Ан, — и напиши тези писма без грешка.“

Не че обикновено правеше грешки. Имаше възможност да избира работа като секретарка. Бе работила като лична помощничка на генерален директор на петролна компания, като лична секретарка на сър Мървин Тодхънтър, който беше известен с ерудицията си, раздражителния си нрав и неразчитаемия си почерк. Сред бившите началници на Ан имаше двама министри и важен държавен служител. Общо взето, бе работила само с мъже. Чудеше се как ще се чувства заобиколена само от жени. Е — въпрос на практика! А освен това съществуваше и Денис! Верният Денис, който се връщаше ту от Малая, ту от Бирма, от най-различни краища на света, но си оставаше същия — предан, вечно искащ ръката ѝ. Милият Денис! Само че щеше да е доста скучно, ако се омъжеше за него.

Скоро щеше да усети липсата на мъже. Само учителки, нито един мъж — с изключение на градинаря, който беше на около осемдесет години.

В този миг Ан беше приятно изненадана. Погледна през прозореца и видя един мъж, който подкастриаше живия плет точно край алеята. Явно беше градинар, но доста под осемдесетте. Млад, тъмнокос, с приятна външност. Ан се зачуди. Говореше се, че има необходимост от допълнителна работна ръка, но този съвсем не приличаше на селяндур. Е, в днешно време хората работят какво ли не. Някой млад мъж, който се опитва да припечели нещо допълнително, за да успее да осъществи планове си или само за да свързва двата края. Обаче подкастриаше плета доста умело. В края на краищата, можеше да е истински градинар!

„Струва ми се — помисли си Ан, — че може да се окаже приятен...”

С удоволствие установи, че ѝ остава само още едно писмо, а после можеше да се поразходи из градината...

III

На горния етаж мис Джонсън — икономката — разпределяше стаите, посрещаше новодошлите и поздравяваше познатите ученички.

Радваше се, че започва нова учебна година. Не знаеше какво да прави през ваканциите. Имаше две омъжени сестри, на които гостуваше подред, но те естествено се интересуваха повече от собствения си живот и семейства, отколкото от „Медоубенк“. А мис Джонсън, която по задължение обичаше сестрите си, се интересуваше искрено единствено от „Медоубенк“.

Да, хубаво е, че учебната година започва...

— Мис Джонсън?

— Да, Памела.

— Вижте, мис Джонсън. Нещо се е счупило в куфара ми. Разляло се е по дрехите ми. Мисля, че е балсамът за коса.

— Тц, тц! — затюхка се мис Джонсън, бързайки да помогне.

IV

Мадмоазел Бланш — новата учителка по френски език — се разхождаше по ливадата край чакълената алея. Оглеждаше одобрително якия млад мъж, който подкастрираше живия плет.

— Assez bien^[2] — помисли си тя.

Мадмоазел Бланш приличаше на мишка, беше мършава и невзрачна, но забелязваше всичко.

Погледът ѝ проследи процесията от коли, които плавно спираха пред входната врата. Преценяваше коя колко струва. Това училище „Медоубенк“ наистина беше забележително! Пресметна на ум печалбата, която извлича мис Булстрод.

Да, действително! Забележително!

V

Мис Рич, преподавателка по английски език и география, крачеше забързана към училището, като се препъваше от време на време, защото обикновено забравяше да гледа къде стъпва. И косата ѝ беше разрошена както обикновено. Имаше нетърпеливо грозновато лице.

„Да се върне! Отново да е тук... сякаш са минали години...“ — мислеше си тя.

Препъна се в едно гребло, а младият градинар протегна ръка и каза:

— Внимавайте, мис.

Айлийн Рич благодари, без да го погледне.

VI

Мис Роуън и мис Блейк — двете младши преподавателки — се разхождаха по посока на спортната зала. Мис Роуън беше слабичка, тъмнокоса и нервна, а мис Блейк — пълничка и руса. Двете оживено обсъждаха скорошните си приключения във Флоренция: картините, които бяха видели, скулптурите, разцъфтелите плодни дървета и оказаното им внимание (дано да беше със задни мисли) от страна на двама млади италиански господа.

— Разбира се, всички знаят какви са италианците — отсече мис Блейк.

— Без задръжки — добави мис Роуън, която беше учила психология и стопански науки. — Абсолютни здравеняци — усеща се. Необуздани.

— Но Джузепе остана смаян, когато разбра, че преподавам в „Медоубенк“ — отбеляза мис Блейк. — Изведнъж започна да проявява повече уважение. Има братовчедка, която иска да дойде тук, но мис Булстрод не беше сигурна дали има свободно място.

— „Медоубенк“ е наистина училище с добро име — щастливо каза мис Роуън. — Тази нова спортна зала изглежда доста внушителна. Мислех, че няма да я завършат навреме.

— Мис Булстрод каза, че трябва да стане — заяви мис Блейк с тон на човек, който е казал последната си дума.

— А — сепнато изрече тя.

Вратата на спортната зала рязко са отвори и отвътре излезе кокалеста червенокоса жена. Тя ги изгледа враждебно и бързо отмина.

— Това сигурно е новата учителка по физкултура — отбеляза мис Блейк. — Каква грубиянка!

— Не е особено приятно попълнение в учителския персонал — добави мис Роуън. — Мис Джоунс беше толкова дружелюбна и общителна.

— Тя направо ни изглежда мръсно — каза с отвращение мис Блейк.

И двете се почувстваха доста разтревожени.

VII

Всекидневната на мис Булстрод имаше прозорци, които гледаха в две посоки — единият към чакълена аля, а другият към редицата рододендрони зад сградата на училището. Стаята беше доста внушителна, така както бе внушителна и мис Булстрод. Висока, с благороднически вид, с добре поддържана посивяла коса, влажни сиви очи и здраво стисната уста. Успехът на нейното училище (а „Медоубенк“ беше едно от най-прочутите училища в Англия) се дължеше изцяло на личността на директорката. Беше много скъпо учебно заведение, но въпросът не бе само в това. По-точно бе да се каже, че макар да плащаше доста, човек получаваше онова, за което си бе платил.

Дъщеря ви се обучаваше така както вие желаете, а и както мис Булстрод желаше и резултатът от тази комбинация даваше задоволителен ефект. Благодарение на високите такси мис Булстрод разполагаше с голям брой преподаватели. Обучението бе индивидуално и в училището цареше дисциплина. Дисциплина без военщина — това беше мотото на мис Булстрод. Според нея дисциплината вдъхваше самоувереност и чувство за сигурност у младите, докато военщината пораждаше недоволство. Ученичките бяха най-различни. Сред тях имаше чуждестранни особи от Добри, често благороднически семейства. Имаше и английски момичета от добри и заможни семейства, които желаеха да получат образование в областта на културата и изкуството, както и да добият обща представа за живота, за да могат да станат приятни жени с изискани маниери, способни да водят разговор по всякакви въпроси. Имаше момичета, които искаха да учат задълбочено и да вземат изпитите в университета, и за тях се изискваха добро преподаване и особено внимание. Имаше момичета, които не бяха успели да се приспособят към традиционния училищен живот. Но мис Булстрод имаше принципи и не приемаше умствено изостанали или с престъпни наклонности. Предпочиташе да приема момичета, чиито родители ѝ се нравеха, и такива, в които самата тя виждаше перспектива за развитие. Ученичките ѝ бяха на

най-различна възраст. Имаше момичета, които в миналото биха нарекли „завършили“, имаше почти деца, чиито родители живееха в чужбина и за които мис Булстрод бе измислила интересни занимания през ваканцията. Последната и решаваща инстанция беше одобрението на мис Булстрод.

В момента тя стоеше край камината и слушаше леко скимтящия глас на мисис Джералд Хоуп. Изключително предвидливо, тя не ѝ беше предложила да седне.

— Видите ли, Хенриета е много напрегната. Действително много напрегната. Нашият лекар казва...

Мис Булстрод кимаше, за да ѝ вдъхне самоувереност, като едва се сдържаше да не направи някаква хаплива забележка, като например:

— Не знаеш ли, идиотко, че всяка глупава жена казва същото за детето си?

Заговори с определено съчувствие.

— Не е необходимо да се притеснявате, мисис Хоуп. Мис Роуън от нашия педагогически състав е висококвалифицирана психоложка. Сигурна съм, че ще останете приятно изненадана от промяната у Хенриета. (Която е приятно и интелигентно дете и е прекалено добра за вас), след като изкара един-два срока тук.

— О, зная. Вие направихте чудеса с детето на семейство Ламбет — истински чудеса! И затова съм спокойна. Аз... о, да, забравих. След шест седмици заминаваме за Южна Франция. Мисля да взема Хенриета. Малко разнообразие за нея.

— Боя се, че това е невъзможно — отговори мис Булстрод бързо с очарователна усмивка, като че ли правеше услуга, а не отказваше.

— О! Но... — слабото сприхаво лице на мисис Хоуп се обтегна и показва признаци на гняв. — Но аз настоявам. В края на краищата, тя е моя дъщеря.

— Точно така. Но училището е мое — противопостави се мис Булстрод.

— Не мога ли да взема детето си от училище, когато поискам?

— Да — потвърди мис Булстрод. — Можете. Разбира се, че можете. Само че в такъв случай, аз няма да я приема обратно.

Мисис Хоуп наистина се разгневи.

— Като се има предвид размерът на таксата, която плащам тук...

— Именно — съгласи се мис Булстрод. — Вие искахте да обучавате дъщеря си в моето училище, нали така? Но трябва да спазвате изискванията. Също като този очарователен тоалет от Баленсиага, с който сте облечена. Баленсиага е, нали? Изключително приятно е да срещнеш жена, която има вкус да се облича добре.

Тя стисна ръката на мисис Хоуп и незабележимо я придърпа към вратата.

— Изобщо не се притеснявайте. А, ето, Хенриета ви чака. (Тя погледна одобрително към Хенриета — благоразумно и интелигентно момиче, което заслужаваше по-добра майка.) Маргарет, заведи Хенриета Хоуп при мис Джонсън.

Мис Булстрод се оттегли във всекидневната си и след няколко минути вече говореше на френски.

— Естествено, Ваше превъзходителство, племенницата ви може да учи съвременни бални танци. Много е важно за обществения живот. Езиците също са крайно необходими.

Следващите посетители донесоха такова силно ухание на скъп парфюм, че мис Булстрод една не падна на земята.

„Сигурно си излива цяло шишенце всеки ден“ — каза си на ум тя, докато поздравяваше елегантно облечената смугла жена.

— Enchantee, madame.^[3]

Мадам се засмя кокетно.

Грамадният брадат мъж с ориенталско облекло пое ръката на мис Булстрод, наведе се над нея и каза на много добър английски:

— Имам честта да ви представя принцеса Шаиста.

Мис Булстрод знаеше всичко за новата си ученичка, която току-що пристигаше от училище в Швейцария, но не беше много наясно кой я придружава. Реши, че не може да е самият емир, а вероятно е някой от посолството. Както обикновено, в случай на съмнение, тя използва уместната титла „Ваше превъзходителство“ и го увери, че за принцеса Шаиста ще бъдат полагани най-големи грижи.

Шаиста се усмихваше учтиво. Тя също беше облечена по модата и напарфюмирана. Мис Булстрод знаеше, че е на петнайсет години, но подобно на повечето момичета от Изтока и Средиземноморието, изглеждаше по-голяма и по-зряла. Мис Булстрод поведе разговор с нея относно бъдещото ѝ обучение и с облекчение разбра, че тя отговаря точно на превъзходен английски и без да се кикоти. Всъщност

държанието ѝ далеч превъзхождаше това на английските ѝ връстнички. Мис Булстрод често бе обмисляла чудесната идея да изпрати английски момичета в страните от Близкия Изток, за да се научат на учтивост и подходящо държание. Разменени бяха още комплименти и от двете страни и стаята отново опустя, макар и въздухът да беше натежал от силния аромат на тежкия парфюм. Мис Булстрод отвори широко двата прозореца, за да проветри.

Следващите посетители бяха мисис Ъпджон и дъщеря ѝ Джулия.

Мисис Ъпджон беше приятна млада жена на около трийсет години, с руса коса и лунички. Носеше шапка, която не ѝ отиваше и явно я беше сложила специално за случая, защото младите жени като нея обикновено ходеха без шапки.

Джулия бе грозновато, луничаво дете с високо интелигентно чело и незлоблив характер.

Запознанството стана бързо и Джулия бе отпратена с Маргарет при мис Джонсън.

— Довиждане, мамо — сбогува се весело момичето. — Внимавай много, като палиш газовата печка, когато ме няма.

Мис Булстрод се обърна с усмивка към мисис Ъпджон но не ѝ предложи да седне. Въпреки бодрия и благоразумен вид на Джулия, съществуваше опасност майка ѝ също да поиска да обясни, че детето ѝ е много напрегнато.

— Има ли нещо по-особено относно Джулия, което бихте искали да споделите? — попита директорката.

Мисис Ъпджон оживено откликна:

— Не, не мисля. Джулия е най-обикновено момиче. Здрава и така нататък. Мисля, че е сравнително умна, но майките винаги мислят така за децата си, нали?

— Майките — отбеляза мис Булстрод сериозно — са различни!

— Прекрасно е, че Джулия дойде тук — продължи мисис Ъпджон. — Леля ми плаща за обучението ѝ, или по-скоро помага. Аз самата не мога да си го позволя. И затова съм страхотно доволна. Джулия също — допълни тя и се приближи до прозореца, изричайки със завист: — Колко красива градина имате. И толкова добре поддържана. Сигурно имате много градинари.

— Имахме трима — отговори мис Булстрод, — но в момента разчитаме само на един местен човек.

— Естествено, бедата в днешно време е там — продължи мисис Ъпджон, — че онзи, когото наричаме градинар, обикновено не е градинар, а само млекар, който иска да припечели нещо допълнително през свободното си време или някой осемдесетгодишен старец Понякога си мисля... А! — възкликна внезапно тя, все още загледана през прозореца. — Колко странно!

Мис Булстрод не обърна достатъчно внимание на възклицанието ѝ. Защото в същия миг тя съвсем случайно бе надникнала през прозореца, който гледаше към рододендроните, и бе съзряла крайно неприятна гледка — самата лейди Вероника Карлтън-Сандуейз, която се олюляваше по пътеката с килната настрана голяма кадифена шапка и си мърмореше нещо, явно доста пийнала.

Рискът от срещата с нея беше добре известен. Тя бе очарователна жена, дълбоко привързана към дъщерите си близначки и много приятна, когато бе на себе си — както те се изразяваха — но за зла участ крайно непредсказуема от време на време, когато не бе на себе си. Съпругът ѝ — майор Карлтън-Сандуейз — се справяше доста добре. Със семейството живееше една братовчедка, която обикновено държеше под око лейди Вероника и я възпираше, ако бе необходимо. На спортния празник лейди Вероника, придружавана от съпруга си и грижовната братовчедка, пристигна съвършено трезва и изискано облечена, и се държа като безупречна майка.

Но имаше моменти, когато лейди Вероника се измъкваше от доброжелателите си, започваше да се налива и отиваше право при дъщерите си, за да ги увери в майчинската си обич. Близначките бяха пристигнали с влак сутринта и никой не очакваше появата на лейди Вероника.

Мисис Ъпджон продължаваше да говори. Но мис Булстрод вече не слушаше. Тя обмисляше разни планове за действие, защото виждаше, че лейди Вероника приближава фазата на нападателност. Но изведнъж, сякаш в отговор на молитвите ѝ, се появи мис Чадуик, която препускаше в тръс, останала без дъх. Преданата Чади, помисли си мис Булстрод. Винаги може да се разчита на нея, независимо дали става дума за срязана артерия или пиян родител.

— Срамota — чуха се думите на лейди Вероника. — Опита се да ме спре... не искаше да идвам тук... обаче аз изиграх Едит... глупава стара мома... никой мъж не би я погледнал... Имах неприятности с

полицията по пътя... не съм била в състояние да карам кола... дрън-дрън... Отивам да кажа на мис Булстрод, че си прибирам момичетата у дома... искам си ги у дома, милите на мама. Чудесно нещо е майчината любов...

— Великолепно, лейди Вероника — обади се мис Чадуик. — Толкова се радваме, че дойдохте. Бих искала да ви покажа новата спортна зала. Ще ви хареса.

Тя ловко насочи олюляващата се лейди Вероника в обратна посока, отвеждайки я далеч от училището.

— Сигурно ще намерим дъщеричките ви там — добави весело тя. — Такава хубава спортна зала, с нови шкафчета, със сушилня за банските костюми... — гласовете им заглъхнаха.

Мис Булстрод ги наблюдаваше. По едно време лейди Вероника се опита да се отскубне и да се върне към сградата, но мис Чадуик не се даде. Двете се скриха зад ъгъла с рододендроните, на път за усамотената, отдалечена спортна зала.

Мис Булстрод въздъхна с облекчение. Отличен за Чади. Напълно може да се разчита на нея! Не е съвременна. Нито умна — като изключим математиката, но винаги налице в случай на неприятности.

Тя се обърна с въздишка и чувство за вина към мисис Ъпджон, която си говореше сама от известно време...

— ... въпреки че, разбира се — казваше тя в момента, — не съм носила истинско военно наметало или пък кама. Не съм скачала с парашут, нито съм участвала в саботажи. Не съм била и куриер. Не бях достатъчно смела. Скучна работа през повечето време. В канцелария. И планиране. Планиране по географски карти имам предвид. Но понякога беше вълнуващо и истински се забавлявах. Както ви казах вече, тайните агенти се преследваха един друг из Женева. Всички се познаваха и често пиеха в един и същи бар. Тогава не бях омъжена, разбира се. Хубави времена бяха.

Тя изведнъж спря да говори и се усмихна дружелюбно в знак на извинение.

— Съжалявам, че говорих толкова много. Отнемам ви време, а трябва да се видите с толкова много хора.

Тя протегна ръка, сбогува се и излезе.

Мис Булстрод постоя намръщена известно време. Инстинктът ѝ подсказваше, че бе пропуснала нещо, което можеше да се окаже важно.

Отхвърли това чувство. Днес се откриваше новата учебна година и трябваше да се срещне с толкова много родители. Никога училището не е било по-популярно, никога успехът му не е бил така сигурен. „Медоубенк“ бе стигнало върха на славата.

Нищо не ѝ подсказваше, че само след няколко седмици „Медоубенк“ щеше да бъде потопено в море от неприятности, че безредици, смут и убийства ще властват тук и че някои събития вече бяха приведени в действие...

[1] Много съм щастлива да ви видя, мадам. А, съжалявам, няма да е възможно този следобед. Мис Булстрод е много заета, (фр.) — Бел.пр. ↑

[2] Много добре, (фр.) — Бел.пр. ↑

[3] Очарована съм, мадам (фр.) — Бел.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

РЕВОЛЮЦИЯ В РАМАТ

Около два дни преди откриването на учебната година се бяха случили някои събития, които имаха неочаквано въздействие в прочутото девическо училище „Медоубенк“.

В двореца в Рамат двама млади мъже седяха, пушеха и обмисляха близкото бъдеще. Единият беше тъмнокос, с гладко смугло лице и големи тъжни очи. Той беше принц Али Юсуф — наследник на шейха на Рамат — държава, която макар и малка по размери, беше една от най-богатите в Средния Изток. Другият млад мъж беше русокос, с лунички и беден, като се изключи щедрото заплащане, което получаваше като личен пилот на Негово височество принц Али Юсуф. Въпреки разликата в общественото положение, двамата се разбираха отлично. Бяха съученици и си останаха приятели.

— Стреляха по нас, Боб — почти недоверчиво изрече принцът.

— Стреляха и още как — отвърна Боб Ролинсън.

— Съвсем сериозно. Искаха да ни свалят.

— Като нищо, мръсниците гадни — потвърди сериозно Боб.

Али се замисли за миг.

— Дали да не опитаме отново?

— Този път може да не ни провърви. Истината, Али, е, че закъсняхме. Трябваше да се измъкнеш преди две седмици. Казах ти.

— Не обичам да бягам — възрази владетелят на Рамат.

— Разбирам те. Само че си спомни какво е казал Шекспир или някой друг поет за онези, които бягат, за да могат да се борят на следващия ден.

— Само като си помисля — прочувствено каза младият принц — за парите, които дадох за благополучието на тази страна. Болници, училища, здравна служба...

Боб Ролинсън прекъсна изброяването.

— Посолството не направи ли нещо?

Али Юсуф почервения от гняв.

— Да потърся убежище във вашето посолство? Никога. Екстремистите вероятно ще го нападнат. Те не зачитат дипломатическия имунитет. Освен това, ако го бях направил, това щеше да е върхът! И без това основното обвинение срещу мен е, че съм благоразположен към Запада — въздъхна той. — Трудно е за разбиране. — Говореше изпълнен с тъга, неприсъща за двадесет и петте му години. — Дядо ми беше жесток човек, истински тиранин. Имаше стотици роби и се отнасяше безмилостно с тях. През междуплеменните войни убиваше безсърдечно враговете си и ги екзекутираше по ужасяващ начин. При самото прошепване на името му всички пребледняваха. И въпреки това е все още легенда! Възхищават му се! Уважават го! Великият Ахмед Абдула! А аз? Погледни само какво направих! Построих болници и училища, създадох социални осигуровки, жилища... всичко, което хората желяеха. Нали това искаха? Предпочиташ терор като при дядо ми ли?

— Предполагам — отговори Боб Ролинсън. — Изглежда несправедливо, но е така.

— Но защо, Боб? Защо?

Боб Ролинсън въздъхна, раздвижи се и се помъчи да обясни какво изпитва. Трябваше да преодолее неумението си да говори.

— Ами — започна той, — дядо ти е направил едно представление... предполагам, че така е станало в действителност. Бил е малко... театрал, ако разбираш какво имам предвид.

Погледна приятеля си, който определено не беше актьор. Приятен, тих, свестен млад мъж, искрен и объркан — такъв беше Али и Боб го харесваше заради тези му качества. Не бе нито екстравагантен, нито обичаше насилието и докато в Англия такива хора се харесваха и не пораждаха проблеми, според Боб в Средния Изток беше съвсем различно.

— Но демокрацията... — поде Али.

— О, демокрацията — размахна лулата си Боб. — Това е дума, която се тълкува различно. Едно е сигурно. Че никъде не я тълкуват според смисъла, който гърците са вложили първоначално в нея. Обзалагам се на каквото поискаш, че ако те изритат от тук, някой глупак търговец ще поеме управлението, ще наложи своите ценности, ще се провъзгласи за всемогъщ господ и ще реже главата на всеки, който се осмели да му противоречи по някакъв начин. И, забележи, ще

говори, че това е демократично управление — на народа и за народа. Предполагам, че на хората ще им хареса. Ще бъде вълнуващо. Ще се лее кръв.

— Но ние не сме диваци! Живеем в цивилизовани времена.

— Има различни цивилизации... — отвърна Боб неопределено.
— Освен това мисля, че у всеки от нас живее по един дивак, ако това е някакво извинение да го пуснем на свобода.

— Може би си прав — съгласи се печално Али.

— Онова, което хората в днешно време никъде не искат, е човек с разум — продължи Боб. — Нямам много ум в главата си — знаеш го добре, Али, но често си мисля, че светът около нас има нужда от здрав разум. — Той остави лулата си и седна на стола. — Но да оставим тези неща. Въпросът е как да те измъкнем оттук. Има ли някой във войската, на когото можеш напълно да се довериш?

Принц Али Юсуф бавно поклати глава.

— Преди две седмици бих ти отговорил положително. Но сега не знам... не съм сигурен...

— Отвратителна работа — кимна с глава Боб. — А в този твой дворец тръпки ме побиват.

Али се съгласи, без да се разчувства излишно.

— Да, в дворците гъмжи от шпиони... Те чуват всичко... те знаят всичко.

— Дори в дрешниците... — Боб замълча. — Старият Ахмед е на място. Притежава нещо като шесто чувство. Видял един от механиците да човърка нещо по самолета. Един от онези, за които бихме се заклели, че са ни абсолютно верни. Виж какво, Али, ако правим опит да те измъкнем оттук, не трябва да се бавим.

— Знам... знам. Струва ми се... не, вече съм сигурен, че ако остана, ще ме убият.

Говореше без да се вълнува, без паника, показвайки съвсем лек интерес.

— Вероятността да ни убият е много голяма — предупреди го Боб. — Според мен трябва да летим на север. В тази посока не могат да ни засекат. Но това означава да прелетим над планините, а по това време на годината...

Той сви рамене.

— Трябва да разбереш. Адски рисковано е.

Али Юсуф изглеждаше обезпокоен.

— Ако нещо се случи с теб, Боб...

— Не с тревожи за мен, Али. Съвсем нямах предвид себе си. Това няма значение. И без това такива като мене ги убиват рано или късно. Винаги върша глупости. Не... става дума за теб... Не искам да ти влияя по никакъв начин. Ако част от войската е върна...

— Идеята да бягам не ми допада — каза простишко Али. — Но не искам да бъда и мъченик, когото тълпата да разкъса на парчета.

Той се умълча за минута-две.

— Добре тогава — въздъхна той най-сетне. — Ще се опитаме. Кога?

Боб сви рамене.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Трябва да измислим някакво приемливо обяснение, за да те отведем към пистата... Да кажем, че отиваш да провериш как върви строежът на новия път към Ал Ясар. Внезапна прищявка. Направи го днес следобед. Когато минаваш с колата покрай пистата, спри там, а аз ще съм подготвил автобуса. Ще разгласим, че ще наблюдаваш как върви строежът от въздуха, разбираш ли? Излитаме и изчезваме. Естествено, не можем да вземем никакъв багаж. Всичко трябва да изглежда непринудено.

— Няма нищо, което бих желал да взема със себе си... освен едно...

Той се усмихна и лицето му изведнъж се промени, преобразявайки го напълно. Не беше вече модерният млад мъж, повлиян от културата на Запада — в усмивката му се четеше присъщата за расата му хитрост и изкусност, благодарение на която бяха оцелели дедите му.

— Ти си ми приятел, Боб, ще ти го покажа.

Бръкна в джоба на ризата си и извади една кожена кесийка.

— Това ли? — озадачено сбърчи вежди Боб.

Али развърза кесията и изсипа съдържанието ѝ на масата.

Боб затаи дъх, после леко подсвирна.

— Господи. Истински ли са?

— Разбира се, че са истински — отвърна Али с доволно изражение. — Повечето от тях принадлежах на баща ми. Той всяка година се сдобиваше с нови. Аз също. Пристигаха от различни места — Лондон, Калкута, Южна Америка. Купувах ги хора, на които

можехме да разчитаме. Това е семейна традиция. Да ги притежаваме за всеки случай. — После добави делово.

— По сегашните цени струват около седемстотин и петдесет хиляди.

— Седемстотин и петдесет хиляди лири стерлинги — подсвирна Боб, взе камъчетата и ги запрехвърля в шепите си. — Изумително. Като в приказките.

— Да — кимна смуглият млад мъж. На лицето му отново се изписа неприсъщата за годините му апатия.

— Хората се променят, когато стане дума за скъпоценни камъни. Те винаги са свързани с престъпления. Смърт, кръвопролития, убийства. А жените стават най-безскрупулни. Защото ги омагьосва не само стойността им, а нещо в самите скъпоценни камъни. Красивите бижута влудяват жените. Те искат да ги притежават. Да ги носят около врата си, на гърдите си. Не бих доверил на жена такива скъпоценности. Но на тебе вярвам.

— На мен? — погледна го учудено Боб.

— Да. Не искам тези скъпоценни камъни да попаднат в ръцете на враговете ми. Не знам кога възнамеряват да вдигнат бунт срещу мен. Може да са го замислили и за днес. Може да не доживея да стигна до пистата следобед. Вземи скъпоценните камъни и се погрижи за тях.

— Виж какво... не разбирам. Какво да правя с тях?

— Уреди нещо да ги изнесеш от страната.

Али гледаше съвсем спокойно смаяния си приятел.

— Искаш да ги дадеш на мен да ги пренеса?

— Може и така да се изразиш. Но аз действително смятам, че ще измислиш по-добър план от мен, за да ги занесеш в Европа.

— Само че, виж какво, Али, нямам ни най-малка представа как да го направя.

Али се облегна назад. Усмиваше се доволно.

— Ти си умен човек. Честен си. Спомням си още от училище, когато ми беше ординарец, че винаги измисляше нещо гениално... Ще ти дам името и адреса на един човек, който се занимава с такива неща... в случай, че загина. Не се притеснявай толкова, Боб. Направи всичко, което е по силите ти. Само това искам. Ако успееш, няма да те обвиня. Ще стане така, както Аллах пожелае. Единственото, което искам, е да не отмъкнат тези скъпоценни камъни от трупа ми. А що се

отнася до останалото... — той сви рамене. — Нали ти казах. По волята на Аллаха.

— Ти си откачил!

— Не. Просто съм фаталист.

— Слушай, Али. Току-що каза, че съм честен човек. Но седемстотин и петдесет хиляди... Не смяташ ли, че биха изкушили дори един честен човек?

Али Юсуф погледна приятеля си с обич.

— Колкото и странно да ти звучи — отговори той, — не изпитвам никакви съмнения.

ВТОРА ГЛАВА

ЖЕНАТА НА БАЛКОНА

I

Боб Ролинсън вървеше по кънтящите от стъпките му мраморни коридори и бе нещастен както никога досега. Фактът, че носи в джоба на панталона си седемстотин и петдесет хиляди лири стерлинги го караше да се чувства крайно неловко. Имаше чувството, че почти всеки дворецов служител, когото срещаше по пътя си, знае всичко. Изпитваше усещането, че фактът за скъпоценния му товар е изписан на челото му. Сигурно би се успокоил, ако знаеше, че обсипаното му с лунички лице изглежда весело и добродушно както обикновено.

Стражите навън издрънчаха с оръжия. Боб тръгна по оживената главна улица на Рамат със замаяна глава. Къде отиваше? Какво щеше да прави? Нямаше представа. А нямаше много време.

Главната улица беше както повечето главни улици в Средния Изток, смесица от мизерия и великолепиe. Банките демонстрираха новопридобитото си богатство. Безброй магазинчета предлагаха евтини пластмасови изделия. Вълнени бебешки терличета бяха изложени редом със запалки. Имаше шевни машини и резервни части за автомобили, аптеки излагаха на показ лекарства собствен патент с изтекъл срок на годност, големи реклами на пеницилин във всяка форма и огромни количества антибиотици. В много малко от магазините имаше неща, които човек действително би си купил, с изключение на последния модел швейцарски ръчни часовници, които задръстваха малките витрини. Разнообразието беше толкова голямо, че човек трудно би се въздържал да не купи нещо, заслепен от самото изобилие.

Боб вървеше като насън, а отвсякъде го блъскаха хора, облечени с местни или с европейски дрехи. Съвзе се и още веднъж си зададе въпроса къде, по дяволите, отива.

Отби се в едно кафене и си поръча лимонов чай. Докато го пиеше, той бавно започна да идва на себе си. Атмосферата в кафенето му действаше успокояващо. Възрастен арабин бавно премяташе кехлибарените зърна на броеницата си на отсрещната маса. Зад него

двама мъже играеха табла. Приятно местенце да поседнеш за размисъл.

А той трябваше да поразмисли. Бяха му поверили скъпоценни камъни за три четвърти милион и той трябваше да измисли някакъв план, за да ги измъкне от страната. Освен това нямаше никакво време за губене. Всеки миг балонът можеше да се спука...

Али, естествено, се беше побъркал. Как само му подхвърли с лекота три четвърти милион! А после спокойно се облегна на стола си и остави всичко в ръцете на Аллах. Боб не разбираше това. Неговият Бог очакваше от своите слуги сами да взимат решение и да отговарят за действията си, като използват по най-добрия възможен начин способностите, дарени им от Него.

Какво, по дяволите, да прави с тези проклети камъни?

Дойде му на ум за посолството. Не, не можеше да въвлече посолството в тази история. По всяка вероятност те щяха да откажат.

Трябваше му някой съвсем обикновен човек, който напуска страната по съвсем обикновен начин. Най-добре някой бизнесмен или турист. Някой, незамесен в политиката, чийто багаж ще бъде прегледан съвсем повърхностно, ако изобщо бъде прегледан. Естествено трябваше да обмисли нещата и от всички страни... Сензация на лондонското летище. Опит за незаконно пренасяне на бижута на стойност седемстотин и петдесет хиляди лири. И така нататък, и така нататък. Рискът остава...

Някой обикновен пътник, някой, на когото може да разчита. И внезапно Боб разбра какъв глупак е. Джоун, разбира се. Сестра му, Джоун Сътклиф. Сестра му беше прекарала тук два месеца с дъщеря си Дженифър, която след бронхопневмония трябваше да заmine в някоя слънчева и суха страна. Те заминаваха по море след четири-пет дни.

Джоун беше човекът, който му трябваше. Какво беше казал Али за жените и скъпоценностите? Боб се усмихна. Добрата стара Джоун! Тя не би си загубила ума по скъпоценни камъни. Да, тя стоеше здраво на земята. Можеше напълно да разчита на нея.

Въпреки че... можеше ли действително да разчита на Джоун? На честността ѝ — да. Но на дискретността ѝ? Боб със съжаление поклати глава. Джоун ще проговори, няма да може да се сдържи. Дори по-зле.

Ще намекне нещо. „Нося у дома нещо много важно, не трябва да споменавам нито дума за това. Много е вълнуващо...“

Джоун не можеше да пази тайна, макар че тя самата се вбесяваше, ако някой друг ѝ го кажеше. В такъв случай, Джоун не бива да знае какво пренася. Така ще бъде по-безопасно за нея. Ще опакова скъпоценните камъни в малко, невинно на вид пакетче. Ще измисли някаква история. Подарък за някого, може би. Поръчка? Ще съчини нещо...

Боб погледна часовника си и стана. Времето напредваше.

Той закрачи по улицата, забравил за обедната жегата. Всичко изглеждаше толкова нормално. Привидно всичко беше наред. Единствено в двореца човек усещаше, че предстоят кръвопролития, чувстваше се, че всеки е наблюдаван, че се заговорничи и шпионира. Армията — всичко зависеше от армията. Кой беше верен? Кой не беше? Сигурно ще се опитат да извършат преврат. Ще успее ли или ще се провали?

Боб се намръщи, отбивайки се към най-големия хотел в Рамат. Носеше скромното име „Риц Савой“ и имаше величествена модернистична фасада. Бяха го открили тържествено преди три години с управител швейцарец, maitre d'hotel и готвач от Виена. Всичко беше чудесно. Първо напусна готвачът, после управителят. А сега го нямаше и оберкелнера. Все още претендираха, че храната е на висота, но тя беше лоша, а обслужването — отвратително. Скъпо струващата канализация се беше развалила.

Служителят на рецепцията познаваше добре Боб и засия в усмивка, когато го видя.

— Добро утро, командире. Искаш да видиш сестра си ли? Тя отиде на пикник с малкото си момиченце...

— На пикник ли? — учуди се Боб. — Намерила време да ходи на пикник.

— С мистър и мисис Хърст от петролната компания — услужливо добави служителят. Тук всеки знаеше всичко. — Отидоха на язовира Калат Дива.

Боб тихо изруга. Щяха да минат часове преди Джоун да се прибере.

— Ще се кача в стаята ѝ — каза той и протегна ръка за ключа, подаден му от служителя.

Отключи вратата и влезе вътре. Голямата стая с две легла беше както обикновено в безпорядък. Джоун Съткиф не беше от най-прибраните. На един стол имаше стикове за голф, а върху леглото бяха захвърлени ракети за тенис. Навсякъде имаше дрехи, масата беше отрупана с филми за фотоапарат, картички, книги с меки корици и най-различни местни сувенири, повечето от които изработени в Бирмингам и Япония.

Боб огледа куфарите и пътническите чанти. Беше изправен пред един проблем. Нямаше да може да се срещне с Джоун преди да излетят с Али. Нямаше да има време да отиде до язовира и да се върне. Ще опакова камъните и ще остави бележка. Поклати глава. Знаеше много добре, че почти винаги го следят. Вероятно са го проследили от двореца до кафенето и оттам дотук. Не беше видял никого, но знаеше, че те си вършат работата добре.

Нямаше нищо подозрително в това, че е отишъл в хотела да види сестра си, но ако остави пакет и бележка, бележката щеше са бъде прочетена, а пакетът — отворен.

Времето... времето... Нямаше време...

Скъпоценни камъни на стойност седемстотин и петдесет хиляди лири се намираха в джоба на панталона му.

Огледа стаята...

Сетне с усмивка извади от джоба си малкия комплект инструменти, който винаги носеше със себе си. Забеляза, че племенницата му Дженифър имаше пластилин, който щеше да му свърши работа.

Започна да работи бързо и сръчно. Веднъж хвърли подозрителен поглед към отворения прозорец. Не, пред тази стая нямаше балкон. Беше прекалено напрегнат и това го караше да мисли, че някой го наблюдава.

Довърши задачата си и кимна одобрително. Никой нямаше да забележи какво е направил — беше сигурен. Нито Джоун, нито който и да било друг. Най-малко Дженифър, която не забелязваше и не виждаше нищо, което не се отнасяше до нея.

Прибра доказателствата от свършената работа и ги сложи в джоба си... Поколеба се, оглеждайки се наоколо.

Придърпа бележника на мисис Съткиф към себе си и седна, сбърчил вежди...

Трябва да остави бележка на Джоун...

Но какво да напише? Трябва да е нещо, което Джоун ще разбере и което няма да означава нищо за всеки друг, който прочете бележката.

А това действително беше невъзможно! В трилърите, които Боб обичаше да чете през свободното си време, оставяха някакъв тайнопис, който беше неразгадаем за останалите. Но той не можеше сега да започне да съчинява тайнопис, пък и Джоун беше от хората, които обичат всичко да им е ясно...

Сетне челото му се изглади. Сети се за друг начин, който не би привлякъл вниманието върху Джоун. Ще остави най-обикновена бележка. А после ще я предаде на някой друг, който да я даде на Джоун в Англия. Започна да пише бързо...

„Мила Джоун, отбих се да те попитам дали искаш да поиграем голф довечера, но щом си била на язовира, ще си изморена. Какво ще кажеш за утре? Пет часа в Клуба.

Твой Боб.“

Доста небрежна бележка, която човек оставя на сестра си, при положение, че може би никога повече нямаше да я види, но колкото по-небрежна, толкова по-добре. Не трябваше да въвлича Джоун в никакви странни истории, тя дори не трябваше да знае, че се върши нещо нередно. Джоун не можеше да се преструва. Щеше да е в безопасност просто защото не знаеше нищо.

А бележката имаше двойна цел. От нея личеше, че Боб няма ни най-малко намерение да заминава някъде.

Помисли една-две минути, после отиде до телефона и поиска да го свържат с британското посолство. Скоро говореше с Едмъндсън, третия секретар, негов приятел.

— Джон? Обажда се Боб Ролинсън. Може ли да се срещнем някъде, след като се освободиш? Може ли да излезеш по-рано? Налага се, приятелю. Важно е. Всъщност, става дума за едно момиче... — изкашля се с притеснение. — Тя е чудесна, прекрасна. Неземна. Само че работата е малко заплетена.

Едмъндсън важничеше по телефона и говореше с неодобрение.

— Ех, Боб, пак тези момичета. Добре, става ли в два часа? — и прекъсна разговора.

Боб чу далечно изщракване, като че ли някой подслушваше, и постави слушалката на мястото ѝ.

Добрият стар Едмъндсън. Всички телефони в Рамат се подслушваха и двамата си бяха разработили свой собствен код. Прекрасно момиче, което беше и „неземно“, означаваше нещо спешно и важно.

Едмъндсън щеше да го чака с колата си пред новата Търговска банка в два часа и той щеше да му каже, къде е скрил скъпоценните камъни. Ще му каже, че Джоун не знае нищо за тях, но това щеше да е важно, ако нещо се случеше с него. Джоун и Дженифър щяха дълго да пътуват по море и нямаше да се върнат в Англия по-рано от шест седмици. Дотогава революцията почти сигурно щеше да е избухнала и щеше да е успяла или да е потушена. Али Юсуф може би вече щеше да е в Европа, или двамата с Боб щяха да са мъртви. Щеше да разкаже на Едмъндсън достатъчно, но не прекалено много.

Боб огледа стаята за последен път. Изглеждаше съвсем същата — разхвърляна и уютна. Единственото допълнение беше безобидната бележка за Джоун. Той я сложи на масата и излезе. В дългия коридор нямаше жива душа.

II

Жената, която обитаваше съседната на Джоун Сътклиф стая, се отдръпна от балкона. В ръката си държеше огледало.

Беше излязла на балкона, за да проучи по-внимателно косъма, който бе имал нахалството да поникне на брадичката ѝ. Справи се с него с помощта на пинсета и след това започна да оглежда лицето си на дневната светлина.

Точно в този миг видя нещо друго. Държеше огледалото под ъгъл, който ѝ позволяваше да вижда гардероба в съседната стая, и забеляза, че един мъж върши нещо странно.

Толкова странно и неочаквано, че тя застана неподвижна, за да го наблюдава. Той не я виждаше от мястото си край масата, а тя виждаше само отражението му в огледалото.

Ако само се беше обърнал, щеше да види огледалото ѝ, отразено в огледалото на гардероба, но той беше твърде погълнат от заниманието си, за да погледне зад себе си...

Всъщност погледна веднъж към прозореца, но там нямаше никой, и той отново наведе глава.

Жената продължи да го наблюдава, докато свърши работата си. След минута той написа бележка, която остави на масата. После се скри от погледа ѝ, но тя го чу, че говори по телефона. Не можа да разбере какво точно казва, но думите му бяха весели, небрежни. След това чу как вратата се затваря.

Жената изчака няколко минути и отвори вратата на стаята си. В края на коридора видя един арабин, който лениво бършеше прах. Той изчезна зад ъгъла.

Жената бързо се промъкна до вратата на съседната стая. Както предполагаше, тя беше заключена. Справи се с помощта на фибата и джобното си ножче.

Влезе вътре и затвори вратата след себе си. Взе бележката. Тя не беше добре залепена и я отвори лесно. Прочете я и смръщи чело. Не съдържаеше никакво обяснение.

Сгъна я отново, сложи я на мястото ѝ и се разходи из стаята.

Точно когато протягаше ръка, бе обезпокоена от гласове, идващи от долната тераса.

Единият глас беше на жената, в чиято стая се намираше. Отривист, назидателен глас, напълно уверен в онова, което казва.

Втурна се към прозореца.

На терасата долу стоеше Джоун Сътклиф с дъщеря си Дженифър — бледо, едро дете на петнайсет години — и обясняваше на един висок, нещастен на вид англичанин от британското посолство, какво мисли за това, което той бе дошъл да уреди.

— Но това е смешно! Никога не съм чувала подобна глупост. Всичко тук е абсолютно спокойно и хората са много приятни. Според мен това е паника и излишно суетене.

— Надяваме се, че е така, мисис Сътклиф, искрено се надяваме да е така. Но Негово превъзходителство мисли, че отговорността е толкова...

Мисис Сътклиф го прекъсна. Смяташе, че не е нейна работа да се занимава с отговорността на посланиците.

— Знаете, че имаме много багаж. Следващата сряда заминаваме по море. Пътуването по море ще се отрази добре на Дженифър. Лекарят каза така. След всичките си приготовления, категорично отказвам да летя за Англия заради някакво глупаво безумие.

Нещастният на вид мъж отговори насърчително, че мисис Сътклиф и дъщеря ѝ ще летят със самолет само до Аден, откъдето ще се качат на кораба.

— С всички багаж?

— Да, да, това може да се уреди. Имам кола, микробус, който чака навън. Ще натоварим всичко веднага.

— Добре тогава — предаде се мисис Сътклиф. — Да започваме да приготвяме багажа.

— Незабавно, ако не възразявате.

Жената в стаята мигновено се отдръпна. Хвърли поглед върху адреса на един от куфарите. После бързо се измъкна от стаята и се върна в своята, точно когато мисис Сътклиф завиваше по коридора.

Служителят от рецепцията тичаше подире ѝ.

— Брат ви, командирът, беше тук, мисис Сътклиф. Качи се в стаята ви. Само че отново излезе. Малко преди да се върнете.

— Колко досадно! — възкликна мисис Сътклиф. — Благодаря — обърна се тя към служителя и продължи да говори на Дженифър. — Предполагам, че и Боб се е притеснил. Лично аз не виждам никакви обезпокоителни признаци по улиците. Тази врата е отключена. Колко са небрежни хората.

— Сигурно така я е оставил чичо Боб — предположи Дженифър.

— Как можах да го изпусна... А, има бележка — каза тя и я отвори.

— Е, поне Боб не се тревожи — каза ликуващо тя. — Той явно няма представа какво става. Дипломатите преувеличават, това е всичко. Как не ми се приготвя багаж в тази жега. Стаята е като пещ. Хайде, Дженифър, извади нещата си от скрина и гардероба. Трябва да напъхаме всичко някак си. По-късно ще подредим нещата си отново.

— Никога не съм била очевидец на революция — промърмори замислено Дженифър.

— Предполагам, че и сега няма да бъдеш — сръза я майка ѝ. — Ще стане така, както казвам. Нищо няма да се случи.

Дженифър изглеждаше разочарована.

ТРЕТА ГЛАВА

ЗАПОЗНАВАНЕ С МИСТЪР РОБИНСЪН

I

Шест седмици по-късно един млад мъж почука дискретно на вратата на една стая в Блумсбъри. Отвътре му отговориха да влезе.

Стаята беше малка. Зад бюрото седеше прегърбен пълен човек на средна възраст. Беше облечен в измачкан костюм, с пепел от пура по реверите. Прозорците бяха затворени и въздухът вътре беше непоносим.

— Е? — попита дебелият изпитателно, като говореше с притворени очи. — Какво има сега?

Говореше се, че очите на полковник Пайкауей или се затварят за сън, или току-що се отварят след сън. Говореше се още, че името му не е Пайкауей и че не е полковник. Но какво ли не говорят хората!

— Едмъндсън от Министерството на външните работи е тук, сър.

— Така ли? — отвърна полковник Пайкауей.

Той примига сякаш отново се готвеше за сън и измърмори:

— Трети секретар в нашето посолство в Рамат по време на революцията. Нали така?

— Точно така, сър.

— В такъв случай, предполагам, че трябва да го приема — отговори полковник Пайкауей без видими признаци на радост. Поизправи се и изчисти малко пепел от корема си.

Мистър Едмъндсън беше висок, русокос млад мъж, облечен много добре, имаше подходящите за облеклото си маниери и излъчваше леко неодобрение.

— Полковник Пайкауей? Аз съм Джон Едмъндсън. Казаха ми, че... ъ-ъ-ъ... сте искали да ме видите.

— Така ли? Ами, те си знаят — отговори полковник Пайкауей. — Седнете — добави той.

Очите му отново започнаха да се затварят, но преди това той попита:

— Били сте в Рамат по време на революцията?

— Да. Ужасна работа.

— Предполагам. Вие бяхте приятел на Боб Ролинсън, нали?

— Да, познавам го много добре.

— Не говорете в сегашно време. Той е мъртъв.

— Да, сър, зная. Но не бях сигурен... — той спря да говори.

— Не е необходимо да си правите труда да бъдете дискретен тук — погледна го полковник Пайкауей. — Ние знаем всичко. И да не знаем, преструваме се, че знаем. Ролинсън излетя заедно с Али Юсуф в деня на революцията. Оттогава нищо не се чу за самолета им. Може да се е приземил на някое трудно достъпно място, а може и да се е разбил. Останки от самолет бяха намерени в планината Аролез. И две тела. Новината ще бъде предоставена на пресата утре. Нали така?

Едмъндсън призна, че е така.

— Всичко знаем — продължи полковник Пайкауей. — Затова сме тук. Самолетът се е разбил в планината. Лоши атмосферни условия вероятно. Има и някои основания да се предполага, че е било саботаж. Бомба със закъснител. Още не сме получили пълен доклад. Самолетът се разбил на доста недостъпно място. Предложихме награда за откриването му, но тези неща отнемат много време. После изпратихме специалисти да проучат как стоят нещата. Пък и цялата бюрокрация, естествено. Искане до чуждестранното правителство, разрешение от разни министри, подкупи, да не говоря за местните селяни, които присвояват всичко, което може да им потрябва.

Той млъкна и погледна Едмъндсън.

— Тъжна история — отбеляза Едмъндсън. — Принц Али Юсуф щеше да управлява образовано, демократично.

— Може би именно това му струваше живота — отговори полковник Пайкауей. — Но не можем да си губим времето с тъжни истории за умрели царе. Помолиха ни да направим известни... разследвания. От заинтересовани среди. По-точно страни, към които правителството на Нейно величество е благоразположено. — Той погледна събеседника си. — Нали разбирате какво имам предвид?

— Ами, подочух нещо — с неохота изрече Едмъндсън.

— Вероятно сте чули, че нищо ценно не е било намерено между останките от самолета, който доколкото зная, е бил разграбен от местните жители. Макар че никога не можеш да си сигурен с тия селяни. Могат да си държат езика зад зъбите като самото Министерство на външните работи. И какво друго чухте?

— Нищо.

— Например, че непременно е трябвало да бъде намерено нещо ценно? За какво ви изпратиха при мен?

— Казаха, че може би искате да ми зададете някои въпроси — прилежно отговори Едмъндсън.

— Ако задавам въпроси, ще очаквам отговори — изтъкна полковник Пайкауей.

— Естествено.

— Не е съвсем естествено за тебе, синко. Каза ли ти нещо Боб Ролинсън преди да излети от Рамат? Той беше довереник на Али — това е всеизвестно. Хайде да чуем. Каза ли ти нещо?

— За кое, сър?

Полковник Пайкауей втренчи поглед в него и се почеса по ухото.

— Добре — измърмори недоволно той. — Мълчи за това, мълчи за онова. Според мен се престараваш! Ако не знаеш за какво намеквам, не знаеш и това е всичко.

— Мисля, че имаше нещо... — поде предпазливо и с неохота Едмъндсън. — Нещо много важно, което Боб може би искаше да ми каже.

— Аха — каза полковник Пайкауей с вид на човек, който най-после е успял да извади тапата на бутилката. — Интересно. Да чуем какво знаеш.

— Много малко, сър. Боб и аз си имахме един елементарен код. Изработихме го, защото всички телефони в Рамат се подслушваха. Боб чуваше някои неща в двореца, а и аз понякога му предавах полезна информация. И ако някой от двамата ни се обади по телефона на другия и споменеше за момиче или момичета, като използваше думата „неземна“ за нея, това означаваше, че има нещо!

— Някаква важна информация ли?

— Да. Боб ми се обади, когато започна всичко, като използва тази дума. Щяхме да се срещнем на обичайното място — пред една от банките. Но бунтът избухна и полицията затвори шосето. Аз не можах да се свържа с Боб, нито пък той с мен. А следобед са излетели с Али.

— Разбирам — отвърна Пайкауей. — Имаш ли някаква представа откъде се обади?

— Не. Има много места, откъдето би могъл да се обади.

— Жалко — полковникът замълча за миг, а после подхвърли небрежно:

— Познаваш ли мисис Съткиф?

— Имате предвид сестрата на Боб Ролинсън ли? Срещали сме се в Англия. Тя беше с дъщеря си, която е ученичка. Не я познавам добре.

— Тя беше ли близка с Боб?

Едмъндсън се замисли.

— Не, не бих казал. Тя беше много по-възрастна от него. Освен това не обичаше особено много зет си. Смяташе го за надутото магаре.

— Такъв си е! Един от най-изтъкнатите ни индустриалци — а те страшно се надуват! Значи мислиш, че е малко вероятно Боб Ролинсън да е доверил някаква важна тайна на сестра си?

— Трудно е да се каже, но не, не мисля.

— И аз — съгласи се полковник Пайкауей и въздъхна. — Та значи мисис Съткиф и дъщеря ѝ са на дълъг път по море. Утре ще слязат на пристанището в Тилбъри от борда на „Ийстърн Куийн“.

Той помълча минута-две, докато замислено изучаваше човека срещу себе си. После взе някакво решение, протегна ръка и заговори бързо.

— Много хубаво направихте, че дойдохте.

— Съжалявам единствено, че не можах да ви помогна много. Сигурен ли сте, че не мога да направя нищо?

— Не. Не. Боя се, че не.

Джон Едмъндсън излезе.

Дискретният млад мъж се върна.

— Мислех да го изпратя в Тилбъри, за да съобщи новината на сестрата — каза Пайкауей. — Като приятел на брата. Но после промених решението си. Не е гъвкав. Такива са служителите на Министерството на външните работи. Не се приспособяват лесно. Ще изпратя онзи — как му беше името?

— Дерек ли?

— Точно така — кимна одобрително полковник Пайкауей. — Започваш да разбираш добре какво искам да кажа, а?

— Правя всичко, което е по силите ми, сър.

— Не трябва само да се опитваш. Трябва да успееш. Първо ми изпрати Рони. Имам задача за него.

II

Полковник Пайкауей явно отново се готвеше за сън, когато младият мъж на име Рони влезе в стаята. Той беше висок, чернокос, мускулист и се държеше весело и нахакано.

Полковник Пайкауей го загледа за миг, а после се ухили.

— Какво ще кажеш да проникнеш в едно девическо училище? — запита той.

— Девическо училище ли? — вдигна вежди младежът. — Това е нещо ново! Какво са намислили? Да правят бомби в часовете по химия ли?

— Нищо подобно. Много известно първокласно училище. „Медоубенк“.

— „Медоубенк“! — подсвирна младият мъж. — Не мога да повярвам!

— Дръж си нахалния език зад зъбите и слушай какво ще ти кажа. Принцеса Шаиста, първа братовчедка и единствена близка роднина на починалия принц Али Юсуф от Рамат ще учи там през следващия срок. Досега е била в Швейцария.

— Какво да направя? Да я отвлека?

— Не, разбира се. Според мен е много вероятно тя да се превърне в център на интересни събития в близко бъдеще. Искам да следиш как се развиват нещата там. Съвсем непринудено. Не знам какво може да се случи или кой може да се появи, но ако някой от нашите приятели се поинтересува, докладвай... Само наблюдаваш, това е всичко.

Младият мъж кимна.

— А как ще отида там, за да наблюдавам? Като учител по рисуване ли?

— Всички учителки са жени — погледна го замислено полковник Пайкауей. — Мисля да те направя градинар.

— Градинар?

— Да. Разбираш нещо от градинарство, нали съм прав?

— Да, така е. В младежките си години водех рубриката „Вашата градина“ в „Съндей мейл“.

— А! — възкликна полковник Пайкауей. — Това е нищо! И аз мога да водя рубрика за градинарството без да зная нищо по въпроса. Открадвам текстче от богато оцветен каталог „Нърсъримен“ или от градинарската енциклопедия. Знам как да разтягам локуми. *„Защо не се откъснете от традицията тази година и не въведете един истински тропически нюанс във вашата градина? Красиви Anabellis Gossiporia и някои от прекрасните нови японски хибриди от Siensis Мака foolia. Опитайте червената красота на Sinistra Hopalles, които не са особено устойчиви, но биха стояли чудесно до западната стена.“* — Той замълча и се ухили. — Това са празни приказки! Купуват ги глупациите, а ранният хлад ги съсипе с идването си и хората се проклинат защо не са се придържали към увивните растения и незабравките! Не, момчето ми, имам предвид истинска градинарска работа. Плюй си на ръцете, грабвай лопатата, научи се как се наторява, разсаждай прилежно, използвай холандска мотика или каквато друга намериш, копай наистина дълбоко и научи всичко, каквото трябва за тази гадна работа. Можеш ли да го направиш?

— Всичко това съм го правил още от ранна възраст!

— Разбира се, че си го правил. Познавам майка ти. Значи всичко е уредено.

— Има ли свободно място за градинар в „Медоубенк“?

— Сигурно ще има. Всяка английска градина изпитва недостиг от градинари. Ще ти напиша хубави препоръки. Ще видиш как ще се надпреварват кой да те вземе. Нямаме време за губене. Срокът започва на двайсет и девети.

— Значи гледам градината и държа очите си отворени?

— Точно така и ако някоя разгонена ученичка те сваля, Господ да ти е на помощ, ако откликнеш. Не желая да те изхвърлят за ухото преждевременно. — Той придърпа лист хартия към себе си. — Какво име ще си избереш?

— Адам ми изглежда подходящо.

— Фамилия?

— Какво ще кажеш за Идън?

— Не ми харесва много начинът, по който мислиш. Адам Гудмън е по-добре. Иди да съчиниш биография с Дженсън и после се залавяй

за работа. — Полковникът погледна часовника си. — Нямам повече време за тебе. Не искам да карам мистър Робинсън да чака. Вече трябва да е дошъл.

Адам (да използваме новото му име) се спря на път за изхода.

— Мистър Робинсън ли? — попита с любопитство той. — Той ли ще идва?

— Чу ме. — Звънецът на бюрото иззвъня. — Ето го. Както винаги точен.

— Кажете ми — запитва с интерес Адам. — Кой е всъщност той? Как е истинското му име?

— Името му — отвърна полковник Пайкауей — е мистър Робинсън. Това е всичко, което зная, и всичко, което и останалите знаят.

III

Мъжът, който влезе в стаята, не изглеждаше като човек, който се нарича или някога се е наричал Робинсън. Човек би предположил, че се казва Деметриус или Айзъкщайн, или Перена — а може би нито едно от тези имена. Определено не беше евреин, нито грък, нито португалец, нито испанец или латиноамериканец. Странното бе, че е англичанин на име Робинсън. Беше дебел и добре облечен, с жълтеникаво лице, меланхолични тъмни очи, широко чело и дебели устни, които излагаха на показ доста големи бели зъби. Ръцете му бяха добре оформени и добре поддържани. В английския му нямаше и следа от акцент.

Двамата с полковник Пайкауей се поздравиха като двама управляващи монарси. Размениха си любезности.

После мистър Робинсън прие предложената му пура, а полковник Пайкауей каза:

— Много любезно от ваша страна да ни предложите помощта си.

Мистър Робинсън запали пурата, вдъхна аромата ѝ с одобрение и заговори:

— Драги приятелю, просто си помислих — чувам разни неща, нали знаеш. Познавам много хора и те ми казват разни неща. Не зная защо.

Полковник Пайкауей не разясни причината, а каза:

— Предполагам сте чули, че самолетът на принц Али Юсуф е бил намерен.

— Сряда миналата седмица — отговори мистър Робинсън. — Пилотът бил младият Ролинсън. Опасен полет. Но катастрофата не се дължала на грешка от страна на Ролинсън. Някакъв Ахмед — старши механик — бърникал по самолета. Доверен човек — поне така мислел Ролинсън. Само че не бил прав. Сега при новия режим получи много доходна работа.

— Значи е било саботаж! Не знаехме със сигурност. Тъжна история.

— Да. Горкият младеж — имам предвид Али Юсуф — не успял да се справи с корупцията и предателството. Системата на обществено образование, която създаде, не беше удачна — поне аз мисля така. Но сега няма да се занимаваме с него, нали? Той е вече забравен. Няма нищо по-мъртво от умрял цар. Ние с тебе, всеки от своята гледна точка, сме заинтересувани от онова, което мъртвите владетели са оставили след себе си.

— А то е?

Мистър Робинсън вдигна рамене.

— Значителна сума в женевска банка, скромна сума в Лондон, солидни авоари в собствената му страна, които славният нов режим конфискува (чувам и за вражди около подялбата на плячката) и една малка лична собственост.

— Малка?

— Тези неща са относителни. Както и да е, малка по размери. Лесно преносима.

— Не са намерени у Али Юсуф, доколкото знаем.

— Не. Защото ги е дал на младия Ролинсън.

— Сигурен ли сте? — остро запита Пайкауей.

— Е, човек никога не е напълно сигурен — отвърна мистър Робинсън с извинение. — В двореца се носят най-различни слухове. Невъзможно е всички да са достоверни. Но имаше един доста упорит слух в това отношение.

— Не са били и у младия Ролинсън...

— В такъв случай — продължи разсъжденията мистър Робинсън, — изглежда са изнесени от страната по някакъв друг начин.

— По какъв начин? Имате ли представа?

— След като получил скъпоценните камъни, Ролинсън отишъл в някакво кафене в града. Не са го видели нито да се приближава до някого, нито да разговаря с някого. После отишъл в „Риц Савой“, където бе отседнала сестра му. Качил се в стаята ѝ и прекарал там около двадесет минути, тя самата не била там. После излязъл от хотела и отишъл в Търговската банка на площад „Виктория“, където осребрил чек. А когато излязъл от банката, вълненията започвали. Студентите протестирали срещу нещо. Минало известно време, докато разчистят площада. Ролинсън се отправил право към пистата, където отишъл при самолета в компанията на сержант Ахмед. Али Юсуф отивал да види

как върви строежът на новия път, спрял колата край пистата, присъединил се към Ролинсън и изразил желание да лети със самолета до язовира, за да разгледа строежа на магистралата от въздуха. Излетели и не се върнали.

— Вашите изводи?

— Същите като твоите, скъпи ми приятелю. Защо?

— Боб Ролинсън останал двадесет минути в стаята на сестра си, след като нея я е нямало там и са му казали, че е малко вероятно тя да се върне преди свечеряване? Оставил бележка, чието написване не му е отнело повече от три минути. Какво е правил през останалото време?

— Предполагате, че е скрил скъпоценните камъни сред нещата на сестра си?

— Изглежда правдоподобно, нали? Мисис Сътклиф беше евакуирана същия ден заедно с останалите британски поданици. Отишла със самолет до Аден с дъщеря си. Мисля, че утре ще пристигне в Тилбъри.

Пайкауей кимна.

— Погрижете се за нея — настоя мистър Робинсън.

— Ще се погрижим за нея — потвърди Пайкауей. — Уредено е.

— Ако скъпоценностите са у нея, тя е в опасност — отбеляза мистър Робинсън и притвори очи. — Така ненавиждам насилието.

— Смятате, че ще се стигне до насилие ли?

— Има заинтересовани личности. Някои неприятни личности — ако ме разбираш.

— Разбирам ви — отговори мрачно Пайкауей.

— Естествено, техните интереси ще се преплетат.

— Доста объркващо — поклати глава мистър Робинсън.

— А вие самият имате ли някакъв по-особен интерес към въпроса? — попита деликатно полковник Пайкауей.

— Аз съм представител на заинтересувана група — отговори с лек укор мистър Робинсън. — Някои от въпросните скъпоценни камъни бяха доставени на Негово височество от моя синдикат, при това на достъпна и приемлива цена. Групата, чийто представител съм аз, желае да си възвърне камъните. Те, естествено, биха имали съгласието на починалия им собственик. Повече не мога да кажа. Тези въпроси са толкова деликатни.

— Но вие определено сте на страната на ангелите — усмихна се полковник Пайкауей.

— О, ангелите! Ангели — да! — той замълча. — Случайно да знаеш кой е бил настанен в съседната стая до мисис Сътклиф и дъщеря й?

Полковник Пайкауей придоби разсеян вид.

— Нека да помисля — мисля, че зная. Отляво е била синьора Анджелика де Торедо — испанка — ъ-ъ — танцьорка в местното кабаре. Може би не точно испанка и вероятно не много добра танцьорка. Но известна сред клиентите. От другата страна е имало група учителки, доколкото знам...

Мистър Робинсън засия от удоволствие.

— Все същия си. Идвам да ти съобщя нещо, а ти почти винаги вече го знаеш.

— Не, не — учтиво възрази полковник Пайкауей.

— Ние двамата знаем доста неща — добави мистър Робинсън.

Погледите им се срещнаха.

— Надявам се — продължи мистър Робинсън, ставайки, — че знаем достатъчно...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
ЗАВРЪЩАНЕТО НА
ПЪТЕШЕСТВЕНИЧКАТА

I

— Господи! — възкликна разтревожено мисис Съткиф, като погледна през прозореца на хотела. — Не виждам защо винаги трябва да вали, когато сме в Англия. Всичко е толкова потискащо.

— Мисля, че е чудесно да сме тук отново — възрази Дженифър. — И да слушам как всички по улиците говорят английски! А съвсем скоро ще пием наистина хубав чай. Хляб с масло и конфитюр и истински кейк.

— Бих искала да си по-освободена, мила — отговори мисис Съткиф. За какво те водих чак до Персийския залив, след като казваш, че е било по-добре да си стоиш у дома?

— Нямам нищо против да отида в чужбина за месец-два — отвърна Дженифър. — Само исках да кажа колко се радвам, че се върнах.

— А сега не ми пречи, мила, и ме остави да проверя дали са донесли всичкия багаж. Имам чувството... чувствам още от войната насам, че хората са станали много нечестни. Уверена съм, че ако не бях наблюдавала нещатни, онзи тип щеше да изчезне със зелената чанта в Тилбъри. И още един се мотаеше около багажа ни. После го видях във влака. Според мен крадците причакват корабите и ако някои от пътниците са объркани или се разболеят от морска болест, те отмъкват няколко куфара.

— О, мамо, винаги мислиш за такива неща — укори я Дженифър. — За тебе всеки срещнат е нечестен.

— Повечето са такива — сериозно възрази мисис Съткиф.

— Не и англичаните — настоя Дженифър.

— Още по-зле — не отстъпваше майка ѝ. — Човек не очаква нищо добро от арабите и другите чужденци, но в Англия не е толкова бдителен и нечестните хора се възползват от това. А сега ме остави да преброя чантите и куфарите. Онова е големият зелен куфар, черният, двата малки кафяви, стиковете за голф, тенис ракетите, голямата пътническа чанта и платненият куфар — а къде е зелената чанта? А,

ето я. И онези кутии, в които сложихме останалите неща — една, две, три, четири, пет, шест — да, точно така. Всичко е тук.

— Не може ли вече да прием чай? — попита Дженифър.

— Чай? Часът е едва три.

— Ужасно съм гладна.

— Добре, добре. Слез долу и поръчай. Трябва да си почина малко, а после ще разупаковам нещата, които ще ни трябват за довечера. Колко неприятно, че баща ти не можа да дойде да ни посрещне. Не мога да разбера защо точно днес трябваше да замине на това важно съвещание в Нюкасъл на Тайн. Жена му и дъщеря му трябва да са над всичко. Особено след като не ни е виждал цели три месеца. Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш сама?

— Божичко, мамо — отговори Дженифър, — на колко години мислиш, че съм? Би ли ми дала малко пари?

Тя взе десетте шилинга и излезе с презрителна гримаса.

Телефонът край леглото иззвъня. Мисис Съткиф отиде до него и вдигна слушалката.

— Ало... Да... Да, мисис Съткиф е на телефона...

На вратата се почука. Мисис Съткиф каза в слушалката: „Момент, моля“, остави я и се приближи до вратата. Там стоеше млад мъж със сини дрехи и малък комплект инструменти.

— Електротехник съм — каза бързо той. — Осветлението в апартамента не е в ред. Изпратиха ме да го оправя.

— Ами... добре...

Тя се отдръпна. Електротехникът влезе.

— Банята?

— От тук — след другата стая.

Тя се върна при телефона.

— Толкова съжалявам... Какво казвате?

— Името ми е Дерек О'Конър. Може ли да намина при вас, мисис Съткиф? Става дума за брат ви.

— Боб? Има ли... новини от него?

— Опасявам се, че има... да.

— О... О, разбирам... Да, качете се. На третия етаж, стая 310.

Тя седна на леглото. Предполагаше какви са новините.

Скоро на вратата се почука и вътре влезе млад мъж, който се ръкува с нея вяло.

— Вие от Министерството на външните работи ли сте?

— Името ми е Дерек О'Конър. Шефът ми ме изпрати при вас, защото както изглежда, няма кой да ви съобщи новината.

— Моля ви, кажете ми — настоя мисис Сътклиф. — Убит е. Нали?

— Да, така е. Пилотирал е самолета с принц Али Юсуф и са се разбили в планините.

— Защо не съм чула нищо? Защо не са съобщили по радиостанцията на кораба?

— Допреди няколко дни не знаехме нищо определено. Само че самолетът е изчезнал и това беше всичко. При тези обстоятелства би могло да има някаква надежда. Но сега, след като бяха открити останките от самолета... Уверен съм, че ще се успокоите от това, че смъртта е настъпила мигновено.

— И принцът ли е загинал?

— Да.

— Изобщо не съм изненадана — отвърна мисис Сътклиф с леко треперещ глас, като независимо от това се владееше. — Знаех си, че Боб ще умре млад. Винаги е бил безразсъден — все летеше със самолети, опитваше разни каскади. Почти не съм го виждала през последните четири години. Е, човек не може да промени хората, нали?

— Не — отговори посетителят. — Боя се, че не може.

— Хенри все казваше, че ще се разбие рано или късно — продължи мисис Сътклиф, като че ли извличаше някакво тъжно удовлетворение от точното предсказание на съпруга си. Една сълза се търкулна по бузата ѝ и тя потърси носна кърпичка. — Какъв шок.

— Зная... Ужасно съжалявам.

— Боб, разбира се, не е могъл да избяга — продължи разсъжденията си мисис Сътклиф. — Искам да кажа, че беше пилот на принца. Аз не одобрявах това. А и беше добър пилот. Сигурна съм, че ако са се разбили в планините, не е било по негова вина.

— Не — потвърди О'Конър. — Определено не е било по негова вина. Единственият начин да измъкне принца е бил да излетят независимо от атмосферните условия. Предприели са опасен полет и не са успели.

Мисис Сътклиф кимна:

— Разбирам ви напълно. Благодаря, че дойдохте да ми съобщите.

— Има още нещо — продължи О'Конър. — Нещо, за което трябва да ви попитам. Повери ли ви нещо брат ви, което да занесете в Англия?

— Да ми повери нещо ли? — изненада се мисис Съткиф. — Какво имате предвид?

— Даде ли ви нещо... пакетче, което да пренесете и да предадете на някого в Англия?

— Не — поклати тя глава в почуда. — Не. Защо мислите, че би могъл да го направи?

— Имаше един пакет с изключително, важно съдържание, който смятахме, че вашият брат е предал на някого да го занесете в Англия. Той ви е търсил тогава в хотела, имам предвид в деня на революцията.

— Зная. Беше оставил бележка. Но в нея не пишеше нищо особено — някакви глупости да играем тенис или голф на следващия ден. Предполагам, че когато я е писал, не е имал представа, че ще трябва да пилотира самолета на принца същия следобед.

— Само това ли пишеше?

— В бележката ли? Да.

— Запазихте ли я, мисис Съткиф?

— Да запазя бележката, която ми е оставил? Разбира се, че не. Тя беше съвсем обикновена. Скъсах я и я изхвърлих. Защо да я запазя?

— Е, няма защо. Само се чудех.

— За какво се чудехте? — раздразнено попита мисис Съткиф.

— Дали не е имало... друго съобщение, скрито в нея. В края на краищата — усмихна се той, — съществува нещо като невидимо мастило, нали знаете.

— Невидимо мастило! — възкликна мисис Съткиф с отвращение. — Имате предвид онова, за което става дума в шпионските романи?

— Ами, боя се, че става дума именно за такова нещо — потвърди О'Конър, сякаш се извиняваше.

— Каква идиотска история — отбеляза мисис Съткиф. — Сигурна съм, че Боб никога не би използвал такова нещо. Защо да го прави? Той беше практичен и разумен човек. — По бузата ѝ отново се търкулна една сълза. О, Боже, къде ми е чантичката. Там трябва да има носна кърпичка. Сигурно съм я оставила в другата стая.

— Ще ви я донеса — предложи мистър О'Конър.

Той мина през следващата врата и спря, когато се изправи очи в очи с младия мъж с работно облекло, който изглеждаше доста изплашен.

— Електротехник съм — бързо изрече младият мъж.

— Тук осветлението нещо не е в ред.

О'Конър запали една от лампите.

— Нищо му няма според мене — каза той любезно.

— Сигурно са сбъркали номера на стаята — отвърна електротехникът.

Той събра инструментите си и бързо се измъкна в коридора.

О'Конър се намръщи, взе чантичката на мисис Съткиф от тоалетката и ѝ я занесе.

— Извинете ме — каза той и вдигна телефонната слушалка. — Тук е стая 310. Изпращали ли сте електротехник тук да провери осветлението? Да... Да, затварям.

Той зачака.

— Не? Не, помислих, че не сте. Не, няма нищо нередно.

Той постави телефонната слушалка на мястото ѝ и се обърна към мисис Съткиф.

— Осветлението тука е в ред — отбеляза той. — А от управата не са изпращали никакъв електротехник.

— Тогава какво правеше този човек тук? Крадец ли беше?

— Може и да е бил.

Мисис Съткиф хвърли поглед в чантичката си.

— Не е взел нищо от чантичката ми. Парите ми са тук.

— Сигурна ли сте, напълно ли сте сигурна, че брат ви не ви е дал да донесете в Англия нещо, опаковано сред личните ви вещи?

— Напълно съм сигурна — отговори мисис Съткиф.

— Или пък на дъщеря ви... имате дъщеря, нали?

— Да. Тя пие чай долу.

— Възможно ли е брат ви да ѝ е дал нещо?

— Не, сигурна съм, че не е.

— Съществува друга вероятност — продължи О'Конър. — Той може да е скрил нещо в багажа ви в деня, когато ви е чакал в стаята.

— Но защо ще прави такова нещо? Звучи ми абсолютно нелепо.

— Не е толкова нелепо, колкото звучи. Твърде е вероятно принц Али Юсуф да е дал нещо на съхранение у брат ви, а той да е решил, че

ще е най-безопасно, ако го скрие сред вещите ви.

— Струва ми се малко вероятно — отговори мисис Съткиф.

— Чудя се дали имате нещо против, ако претърсим?

— Да претърсите багажа ми? Какво говорите? Да разопаковам всичко? — гласът ѝ се извиси.

— Зная — продължи О'Конър, — че е много неприятно. Но може да се окаже изключително важно. Ще ви помогна — настоя той. — Често съм опаковал багажа на майка си. Според нея съм доста добър в това.

Той упражни цялото си очарование, което според полковник Пайкауей беше едно от най-ценните му качества.

— Е, добре — предаде се мисис Съткиф. — Предполагам... щом вие искате... искам да кажа, щом е толкова важно...

— Може да се окаже изключително важно — повтори Дерек О'Конър. — Е — усмихна се той, — да започваме.

II

Дженифър се върна след четиридесет и пет минути. Тя огледа стаята и изненадано ахна.

— Мамо, какво си правила?

— Разопаковахме багажа — сърдито отговори мисис Сътклиф. — А сега отново подреждаме нещата. Това е мистър О'Конър. Дъщеря ми Дженифър.

— Но защо разопаковахте и отново подреждате всичко?

— Не ме питай защо — троснато отговори майка ѝ. — Съществува някаква вероятност чичо ти Боб да е сложил нещо в багажа ми, за да го пренесе до тук. Предполагам, че не ти е давал нищо, Дженифър?

— Чичо Боб да ми даде нещо да донесе до тук? Не. И моите ли неща разопакова?

— Всичко разопаковахме — бодро отвърна Дерек О'Конър, — но не намерихме нищо и сега подреждаме отново нещата. Мисля, че трябва да пийнете чай или нещо друго, мисис Сътклиф. Да ви поръчам ли нещо? Може би бренди с газирана вода? — Той се приближи до телефона.

— Предпочитам чаша хубав чай — отговори мисис Сътклиф.

— Аз пих страхотен чай — каза Дженифър. — Хляб с масло, сандвичи и кейк, а после сервитьорът ми донесе още сандвичи, защото го помолих и той не възрази. Много вкусно беше.

О'Конър поръча чай и след това довърши подреждането на багажа на мисис Сътклиф толкова умело и сръчно, че предизвика възхищението ѝ.

— Майка ви изглежда ви е научила добре да подреждате нещата си — отбеляза тя.

— О, всеки го бива все за нещо — засмя се той.

Майка му беше умряла отдавна, а практиката си да опакова и разопакова дължеше единствено на службата си при полковник Пайкауей.

— Има само още едно нещо, мисис Съткиф. Искам много да се пазите.

— Да се пазя ли? В какъв смисъл?

— Ами — уклончиво отговори О'Конър. — Революциите са опасно нещо. Имат най-различни последици. Ще останете ли дълго в Лондон?

— Утре ще отпътуваме за провинцията. Съпругът ми ще ни откара.

— Добре. Но... не поемайте никакви рискове. Ако се случи нещо необичайно, веднага позвънете на 999.

— О! — възкликна с удоволствие Дженифър. — Да се обадим на 999. Винаги съм искала да го направя.

— Не бъди глупава, Дженифър — сръза я майка ѝ.

III

Откъс от статия в местен вестник:

„Вчера пред съда се яви мъж по обвинение, че проникнал с взлом в дома на мистър Хенри Съткиф с намерение за грабеж. Спалнята на мисис Съткиф била основно претърсена и оставена в пълен безпорядък, докато семейството присъствало на неделната литургия. Готвачите, които приготвяли обед в кухнята, не са чули нищо. Полицията арестувала мъжа, докато се опитвал да избяга от къщата. Явно нещо го изплашило и той се опитал да се измъкне, без да вземе нищо.

Казал, че името му е Ендрю Бол, без постоянно местожителство и признал вината си. Бил безработен и търсел пари. Скъпоценностите на мисис Съткиф, с изключение на онези, които е носела, се пазят в банката й.“

— Казах ти да поправиш ключалката на онзи френски прозорец в гостната — укори мистър Съткиф съпругата си, когато останаха насаме.

— Мили мой Хенри — отвърна мисис Съткиф, — явно не разбираш, че съм била в чужбина през последните три месеца. Освен това, някъде четох, че ако един крадец иска да влезе в нечий дом, нищо не е в състояние да го спре. — После, докато препрочиташе статията в местния вестник, тя добави: — Как само звучи — „готвачите в кухнята“. Съвсем различно от действителността — старата мисис Елис, която е почти напълно глуха и едва се държи на краката си, и онази малоумна дъщеря на семейство Бардуел, която идва да помага в неделя.

— Не ми е ясно само как полицията е открила, че в къщата се извършва обир, и е пристигнала да залови крадеца? — обади се Дженифър.

— Много странно, че нищо не е взел — допълни майка ѝ.

— Сигурна ли си, Джоун? — настоя съпругът ѝ. — Отначало се колебаеше.

Мисис Сътклиф въздъхна с раздразнение.

— Невъзможно е да се твърди такова нещо от пръв поглед. Безпорядъкът в спалнята ми — всичко разхвърляно, чекмеджетата издърпани и преобърнати. Трябваше да прегледам всичко, за да се уверя, макар че като си помисля пак — не си спомням дали най-хубавият ми шал е тук.

— Съжалявам, мамо. Аз го взех. Вятърът го духна през борда на кораба и той падна в Средиземно море. Щях да ти кажа, но забравих. Взех го за малко.

— Дженифър, колко пъти съм ти казвала да не пипаш нещата ми, без да ме попиташ?

— Може ли да си взема още малко пудинг? — отклони въпроса Дженифър.

— Разбира се. Всъщност мисис Елис е чудесна готвачка. Струва си усилието да ѝ се вика, за да може да те чуе. Надявам се да не помислят, че си много лакома в училище. „Медоубенк“ не е обикновено училище — трябва да не го забравяш.

— Не съм много сигурна дали ми се ходи в „Медоубенк“ — отбеляза Дженифър. — Познавам едно момиче, чиято братовчедка е била там и тя казала, че е ужасно. През цялото време ти обясняват как да се качваш и да слизаш от ролс-ройс или как да се държиш, ако кралицата те покани на обяд.

— Престани, Дженифър — скара ѝ се мисис Сътклиф. — Не можеш да оцениш какво щастие е за теб, че си приета в „Медоубенк“. Мис Булстрод не приема кого да е, уверявам те. Ще учиш там благодарение на високопоставеното обществено положение на баща ти и на влиянието на леля ти Розамънд. Ти си голяма щастливка. И в случай че някога кралицата те покани на обяд, няма да е зле, ако знаеш как да се държиш — добави мисис Сътклиф.

— Да — възрази Дженифър, — но кралицата сигурно непрекъснато кани на обяд хора, които не знаят как да се държат — африкански вождове, жокеи и шейхове.

— Африканските вождове са изключително добре възпитани — отбеляза баща ѝ, който наскоро се бе върнал от кратка командировка в

Гана.

— Арабските шейхове също — допълни мисис Сътклиф. — Наистина са възпитани.

— Спомняш ли си онзи банкет на шейховете, който посетихме? — попита Дженифър. — И как един от тях извади окото на овцата и ти го предложи, а чичо Боб те сбута и каза да не се паникьосваш, а да го изядеш? Искам да кажа, че ако някой шейх направи това с печеното агнешко в бъкингамския дворец, кралицата доста ще се стресне, не мислиш ли?

— Престани, Дженифър — сложи край на разговора майка ѝ.

IV

Когато Ендрю Бол без постоянно местожителство беше осъден на три месеца за нахлуване в чужд дом, Дерек О'Конър, който тихо седеше на задния ред в съда, се обади по телефона.

— Не са намерили нищо в него, когато са го прибрали — съобщи той. — При това му дадохме достатъчно време.

— Кой беше той? Познавам ли го?

— Един от бандата на Гeko, мисля. Дребна риба. Често го наемат за такива работи. Не се слави с интелект, но иначе пипа добре.

— И прие присъдата кротко като агънце? — ухили се на другия край на линията полковник Пайкауей.

— Да. Идеалният тип на глуповат човек, тръгнал по наклонената плоскост. Никой не би го свързал с нещо голямо. Това му е ценното, естествено.

— Значи и той не е намерил нищо — размишляваше на глас полковник Пайкауей. — Ти също не намери нищо. Изглежда действително няма нищо, а? Предположението ни, че Ролинсън е оставил онези неща в багажа на сестра си, изглежда е погрешно.

— И други мислят същото.

— Това е очевидно... А може би уловката е предназначена за нас?

— Може и така да е Други предположения?

— Много. Нещата може да са още в Рамат. Вероятно скрити някъде в хотел „Риц Савой“. Или Ролинсън ги е предал на някого на път за пистата. А може би има нещо вярно в намека на мистър Робинсън. Някаква жена може да ги е взела. А може през цялото време да са били у мисис Съткиф, която без нищо да подозира, ги е изхвърлила с нещо непотребно в Червено море. — После добави замислено: — А може би така е най-добре за всички.

— О, недейте така, сър, струват доста пари.

— Човешкият живот също струва много — завърши разговора полковник Пайкауей.

ПЕТА ГЛАВА

ПИСМА ОТ „МЕДОУБЕНК“

Писмо от Джулия Ъпджон до майка ѝ:

„Мила мамо,

Вече се настаних и тук много ми харесва. Този срок имаме едно ново момиче на име Дженифър. И двете сме страшно запалени по тениса. Тя е много добра. Има страхотен сервис, макар че не винаги се получава. Казва, че ракетата ѝ се е развалила от горещината по време на престоя ѝ в Персийския залив. Била е там по време на революцията. Питам я дали е било вълнуващо, но тя каза, че нищо не са видели. Завели ги в посолството, след което напуснали Рамат.

Мис Булстрод е голяма душичка, но може да бъде и доста страшна. Държи се добре с новите. Зад гърба ѝ всички я наричат Бика или Кавгаджийката. По английска литература ни преподава мис Рич, която е чудесна. Когато се вдъхнови, косата ѝ се разпуска. Има странно, но привлекателно лице, а когато ни чете Шекспир, всичко изглежда различно, истинско. Онзи ден ни разказа за Яго и какво е изпитвал — говори ни много за ревността и как тя те разяжда и ти страдаш, докато съвсем полудееш и искаш да нараниш човека, когото обичаш. Побиха ни тръпки, дори и Дженифър, която обикновено не се разстройва така лесно. Мис Рич ни преподава и по география. Винаги съм я смятала за скучен предмет, но не и откакто ни преподава мис Рич. Тази сутрин тя ни разказа за търговията с подправки и че ги употребяват, за да не се развалят бързо хранителните продукти. Започвам да уча изкуство при мис Лори. Два пъти седмично тя ни води да разглеждаме

картинните галерии в Лондон. По френски ни преподава мадмоазел Бланш. При нея дисциплината не е много добра. Дженифър казва, че французите са такива. Мадмоазел Бланш не се ядосва, само се отегчава: «Enfm, vous m'ennuiez, mes enfants!»^[1]

Мис Спрингъре отвратителна. Тя води часовете по физкултура и гимнастика. Има червеникава коса и мирише лошо, когато се изпоти. Има и една мис Чадуик (Чади) — тук била от самото основаване на училището. Преподава по математика и все се притеснява, но е добра. Мис Ванситарт преподава по история и немски език. Тя е нещо като мис Булстрод, без да има нейната енергичност.

Тук е пълно с чужденки — две италианки, няколко германки и една много сладка шведка (някаква принцеса); едно момиче полутуркинче, полуперсийче, което казва, че щяла да се омъжи за принц Али Юсуф, който загина при самолетната катастрофа, но Дженифър твърди, че не било вярно и че Шаиста говори така, защото е някаква братовчедка на принца, а те се женели за братовчеди. Но Дженифър казва, че той харесвал друга. Дженифър знае много неща, но не ги споделя.

Предполагам, че скоро ще тръгнеш. Да не си забравиш паспорта като последния път!!! И си вземи всичко необходимо за първа помощ в случай на злополука.

С обич: Джулия“

Писмо от Дженифър Сътклиф до майка ѝ:

„Мила мамо,

Оказа се, че тук не е толкова лошо. Харесва ми повече, отколкото очаквах. Времето засега е чудесно. Вчера трябваше да пишем съчинение на тема: «Може ли да се злоупотребява с добрите качества?» Нищо не можах да измисля. Следващата седмица ще пишем на тема: «Съпоставете Жулиета и Дездемона». И това ми се струва тъпо. Не мислиш ли, че ми трябва нова ракета за тенис?

Знам, че ми я поправяха миналата есен, но нещо не ми харесва. Вероятно се е изкривила. Учи ми се гръцки. Може ли? Обичам езиците. Следващата седмица някои от нас ще ходят да гледат балет в Лондон. «Лебедово езеро». Храната тук е доста добра. Вчера за обяд ядохме пиле, а с чая ни дават чудесни домашни кейкове.

Не се сещам за други новини — обираха ли пак къщата?

Твоя обична дъщеря:
Дженифър“

Писмо от Маргарет Гор-Уест, отговорник за дисциплината, до майка ѝ:

„Мила мамо,

Има много малко новини. Този срок уча немски при мис Ванситарт. Носи се слух, че мис Булстрод ще се пенсионира и че мис Ванситарт ще я замести, но това се обсъжда вече от една година и съм сигурна, че не е вярно. Попитах мис Чадуик (разбира се, не бих се осмелила да питам самата мис Булстрод!), но тя реагира доста остро. Каза, че нямало такова нещо и да не съм слушала клюки. Във вторник гледахме балет. «Лебедово езеро». Приказно беше! Не мога да ти го опиша!

Принцеса Ингрид е много забавна. Наситено сини очи, но има скоби на зъбите. Има и две германки. Говорят английски доста прилично.

Мис Рич се върна — изглежда много добре. Никак не ни липсваше миналия срок. Новата ни учителка по физкултура се нарича мис Спрингър. Много обича да командва и никой не я харесва. Въпреки всичко много добре ни учи да играем тенис. Едно от новите момичета — Дженифър Сътклиф — ще стане според мен наистина добра тенисистка. Бекхендът ѝ е слабичък. Най-голямата ѝ приятелка се казва Джулия. Наричаме ги «бъбривките»!

Няма да забравиш да ме вземеш на двайсети, нали?

Спортният празник е на деветнайсети юни.

Твоя обична:
Маргарет“

Писмо от Ан Шапланд до Денис Ратбоун:

„Скъпи Денис,

Няма да имам свободен ден чак до третата седмица от срока. Много искам да вечеряме заедно. Нека да бъде събота или неделя. Ще ти съобщя кога ще съм свободна.

Открих, че ми харесва да работя в училище. Но слава Богу, че не съм учителка! Ще откача!

Вечно твоя: Ан“

Писмо от мис Джонсън до сестра й.

„Мила Едит,

Тук всичко е както обикновено. Първият срок както винаги е приятен. Градината е прекрасна. Имаме нов градинар, който помага на стария Бригс — млад и силен! И при това, хубав, което не е много добре.

Момичетата са такива глупачки.

Мис Булстрод не е споменавала нищо за пенсиониране и се надявам, че е изоставила това си намерение. С мис Ванситарт изобщо няма да е същото. Не смятам, че ще остана при това положение.

Поздрави Дик и децата, както и Оливър и Кейт, когато ги видиш.

Елспет“

Писмо от мадмоазел Анжел Бланш до Рене Дюпон, препоръчано,
Бордо.

„Скъпи Рене,

Тук всичко е наред, макар че не бих казала, че се забавлявам. Момичетата нито проявяват уважение, нито се държат прилично. Все пак мисля, че е по-добре да не се оплаквам на мис Булстрод. Човек много трябва да внимава, когато си има работа с нея!

В момента няма нищо интересно, за което да ти разкажа.

Муш“

Писмо от мис Ванситарт до приятелка:

„Мила Глория,

Срокът започна спокойно. Новите момичета са много приятни. Чужденките свикват бързо. Малката принцеса (онази от Средния Изток, не скандинавката) не е особено старателна, но това можеше да се очаква. Има много приятни маниери.

С новата учителка по физкултура — мис Спрингър — не сполучихме. Момичетата я ненавиждат, защото се държи властно с тях. В края на краищата, това не е обикновено училище. Основният ни предмет не е физкултура! Тя също така много разпитва и задава лични въпроси. Това е твърде досадно. Липсва ѝ възпитание. Мадмоазел Бланш, новата учителка по френски език, е много мила, но не е на нивото на мадмоазел Дени.

За малко да изпаднем в неприятно положение в деня на откриването на учебната година. Лейди Вероника Карлтън-Сандуейз се появи съвсем пияна! И ако мис Чадуик не я бе съзряла и възпряла, щеше да се получи твърде конфузна ситуация. Но близначките ѝ са много мили момичета.

Мис Булстрод още не е казала нищо определено за в бъдеще, но от поведението ѝ личи, че е взела решение.

«Медоубенк» действително постигна много и аз бих се гордяла, ако продължа традицията.

Предай поздрави на Марджъри, когато я видиш.

Елиноор“

Писмо до полковник Пайкауей, изпратено по обичайния канал:

„И ми разправяш, че било опасно! Аз съм единственият годин мъжкар в това заведение, в което, грубо казано, има около сто и деветдесет женски.

Нейно Височество пристигна много изискано. С някакъв кадилак в страхотно пастелно розово-синьо, а оная знатна чернилка беше с национална носия, докато дъщерята се беше докарала по последна парижка мода също като кралска особа.

Едва я познах на следващия ден с училищна униформа. Няма никакъв проблем да установя приятелски взаимоотношения с нея. Тя самата вече се погрижи за това. Поинтересува се най-невинно за различни цветя. Прилича на малка Горгона с лунички, червена коса и глас като на царски пѣдпѣдѣк. Разкарах я. Не искаше да се маха. Знам ги аз тези ориенталки и колко са скромни зад фереджетото. Тази обаче е живяла в цивилизована страна — Швейцария. Учила е там. Горгоната, тоест мис Спрингър, учителката по физкултура, се върна да ме наругае. Не трябвало да се говори на обществени места за градинарски работи и тъй нататък. Аз на свой ред също изразих невинна изненада. «Съжалявам, мис. Младата лейди ме питаше какви са тези цветя тук. Предполагам, че там, откъдето идва, ги няма.» Успокоих лесно Горгоната и накрая тя дори се усмихна глуповато. Но нямах такъв успех със секретарката на мис Булстрод. Една от онези, костюмираните провинциалистки. Учителката по френски е по-словоохотлива. Скромна, прилича на мишка, но всъщност не е толкова задрѣстена. Сприятелих се и с три приятни момичета, които все се кикотят. Памела, Лоуис и Мери, но не им знам фамилиите

имена. Аристократки. Една неприятна стара бойна кобила на име мис Чадуик непрекъснато ме държи под око, затова внимавам да не сгазя лука.

Шефът ми, старият Бригс, е свадлив и единствената му тема е колко хубаво било едно време, когато, както разбирам, е бил четвъртият от петима служители тук. Мърмори за всичко и за всички, но истински уважава мис Булстрод. Тя се държи добре с мене, малко разговаряме, ала изпитвам ужасяващото чувство, че чете мислите ми и знае всичко за мене.

Засега няма никакъв знак за нещо злоецо, но оставам нащрек.“

[1] Е, отегчавате ме, деца мои (фр.) — Бел.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ПЪРВИТЕ ДНИ

I

В учителската стая оживено се разменяха новини. Пътешествия в чужбина, гледани театрални постановки, посетени изложби. Раздаваха се снимки. Предстоеше веселие. Много ентусиастки искаха да покажат снимките си, но да се измъкнат от задължението да разгледат тези на другите.

Скоро разговорът стана по-официален. Новата спортна зала се превърна в обект на критика и на възхищение. Всички бяха съгласни, че сградата е хубава, но всяка една от учителките имаше свое собствено предложение за разкрасяването ѝ.

Обсъдиха набързо новите момичета и като цяло оценката беше благоприятна.

Поведе се приятелски разговор с двете нови преподавателки. Била ли е мадмоазел Бланш в Англия? От коя част на Франция идва?

Мадмоазел Бланш отговаряше учтиво, но сдържано.

Мис Спрингър бе по-приветлива.

Говореше решително, като наблягаше на казаното. Човек можеше да си помисли, че изнася лекция на тема: „Великата мис Спрингър“. Колко високо са я ценели като колежка. Как директорките приемали съветите ѝ с благодарност и променяли учебната програма в съответствие с тях.

Мис Спрингър не бе от чувствителните. Шумът на публиката не я безпокоеше. Най-накрая мис Джонсън попита тактично:

— Въпреки всичко, предполагам, че вашите идеи не са били винаги оценявани... ъ-ъ-ъ... както се полага.

— Човек винаги трябва да е подготвен за неблагодарността — отвърна мис Спрингър, като повиши тон. — Бедата е там, че хората са толкова страхливи — не искат да приемат фактите. Често предпочитат да не виждат какво се върши под носа им. Аз не съм такава. Говоря направо. Колкото пъти съм надушвала гнусен скандал, винаги съм го изнасяла на всеослушание. Имам добър нюх — попадна ли веднъж на следа, не я изпускам, докато не хвана на тясно плячката си. — Тя се засмя доволно. — Според мен никой нечестен човек не трябва да става

учител. Ако някой има тайни, скоро всичко се разкрива. О! Ще останете смаяни, ако ви разкажа какви неща съм разбирала за хората. Неща, за които не бихте и сънували.

— Това ви харесва, нали? — запитва мадмоазел Бланш.

— Не, напротив. Само си изпълнявам задълженията.

Но не получих подкрепа. Срамна безхарактерност. Затова и напуснах — в знак на протест.

Тя се огледа и отново се засмя весело и доволно.

— Надявам се, че тук никой няма какво да крие — добави радостно тя.

Никой не се засмя. Но мис Спрингър не обърна внимание на това.

II

— Може ли да говоря с вас, мис Булстрод?

Мис Булстрод остави писалката и вдигна поглед към зачервеното лице на икономката.

— Да, мис Джонсън.

— Става дума за онова момиче Шаиста — египтянка ли, каква беше.

— Да?

— Ами... ъ-ъ... бельото й.

Мис Булстрод вдигна вежди с израз на търпеливо очакване.

— Нейният... ами... нейният сутиен.

— Какво му има?

— Ами... не е от обикновените... Искам да кажа не прибира всичко вътре. Той... ъ-ъ... ами издува я — съвсем ненужно.

Мис Булстрод прехапа устни, за да не се разсмее, което често й се случваше при разговор с мис Джонсън.

— По-добре да отида и да го видя — сериозно каза тя.

По повод неприличното приспособление последва разследване, което бе наблюдавано с жив интерес от Шаиста.

— Има тел и... ъ-ъ... банели — отбеляза неодобрително мис Джонсън.

Шаиста започна оживено да обяснява.

— Но разбирате ли, гърдите ми не са достатъчно големи. Не изглеждам женствена. А за едно момиче е много важно да покаже, че е жена, а не момче.

— Има време дотогава. Ти си едва на петнайсет години — възрази мис Джонсън.

— На петнайсет — вече съм жена! Пък и изглеждам такава, нали?

Тя се обърна за помощ към мис Булстрод, която кимна сериозно.

— Само че гърдите ми са малки. Затова искам да направя така, че да изглеждат по-големи. Разбирате ли?

— Напълно те разбирам — отговори мис Булстрод. — Знам как разсъждаваш. Но в това училище ти си сред момичета, повечето от които са англичанки, а англичанките обикновено не се смятат за жени на петнадесетгодишна възраст. Бих желала ученичките ми да употребяват само лек грим и дрехи, подходящи за възрастта им. Предлагам да носиш този сутиен, когато се облечеш за увеселение или като отиваш в Лондон, но не всеки ден тук. Занимавате се много със спорт и различни игри и тялото ти трябва да се движи свободно.

— Наистина е прекалено много... това бягане и скачане — намусено отвърна Шаиста, — както и часовете по физкултура. Не харесвам мис Спрингър. Все повтаря: „По-бързо, по-бързо, не се мотайте.“ Изморявам се.

— Достатъчно, Шаиста — прекъсна я с властен глас мис Булстрод. — Семейството ти те е изпратило тук, за да се учиш на английски начин на живот. Физическите упражнения ще се отразят добре на тена ти и ще развият бюста ти.

Тя освободи Шаиста и се усмихна на развълнуваната мис Джонсън.

— Наистина! — възкликна тя. — Това момиче е съвсем зряло, като я гледа човек, прилича на двадесетгодишна. А и така се чувства. Но не можем да очакваме от нея да се чувства на едни и същи години с Джулия Тъпджон например. Интелектуалното ниво на Джулия е много по-високо от това на Шаиста. Но физически и тя би могла да носи такъв сутиен.

— Колко хубаво щеше да бъде, ако всички момичета бяха като Джулия Тъпджон — каза мис Джонсън.

— Не съм съгласна с тебе — възрази бързо мис Булстрод. — Ако всички ученички бяха еднакви, щеше да е много тъпо.

Тъпо, повтори си тя на ум и започна отново да проверява есетата върху Библията. От известно време тази дума се въртеше из главата ѝ. Тъпо...

Това беше последното нещо, което би могло да се каже за училището ѝ. Самата тя по време на кариерата си като училищна директорка не се беше чувствала тъпо. Трябваше да се бори с трудности, с непредвидени кризи, с неприятности с родители и с деца — домашни вълнения. Беше се справяла с назриващи катастрофи, като ги беше превръщала в победи. Всичко беше стимулиращо, вълнуващо,

струваше си усилията, дори и сега, когато беше взела решение, не ѝ се искаше да се оттегля.

Радваше се на отлично здраве. Чувстваше същата енергия както преди, когато тя и Чади (преданата Чади!) се бяха захванали с голямото начинание с една шепа деца, подкрепяни от необикновено проникателен банкиер. Чади имаше по-висока научна степен от нея, идеите как да се проектира и построи училището, за да се превърне в известна институция в цяла Европа, бяха нейни, но мис Булстрод никога не се бе страхувала да експериментира, докато Чади се задоволяваше да преподава кротко и монотонно онова, което знае. Най-висшето постижение на Чади беше, че е винаги на лице, наблизо, преданият буфер, който винаги предлага помощ, ако има нужда. Както в деня на откриването на учебната година с лейди Вероника. Именно върху стабилността на Чади се крепеше славата на училището.

Погледнато от материална гледна точка, и двете не бяха за оплакване. Ако се пенсионираха сега, щяха да имат приличен доход и застраховка до края на живота си. Мис Булстрод се питаше дали ако тя самата се оттегли, Чади ще стори същото. Вероятно не. Може би училището бе неин дом. С предаността и надеждността си тя ще продължи да подкрепя приемничката на мис Булстрод.

Мис Булстрод беше решила, че трябва да си намери заместничка. В началото ще ръководят съвместно, а след това ще я остави да поеме работите в свои ръце. Да напуснеш сцената в подходящия момент — това е едно от най-големите изисквания на живота. Да се оттеглиш преди силите да започнат да те напускат, преди да отслабиш контрола, преди да се отегчиш, преди да надделее нежеланието да се изправяш лице в лице с безбройните трудности.

Тя свърши с проверката на есетата и отбеляза, че детето Ъпджон притежава оригинален начин на мислене. На Дженифър Съткиф напълно ѝ липсваше въображение, но показваше изключително реалистично разбиране на фактите. Мери Вайз, която получаваше стипендия, разбира се, притежаваше удивително силна памет. Но какво тъпо дете! Тъпо — отново тази дума. Мис Булстрод се постара да я забрави и позвъни на секретарката си.

Започна да диктува писма.

„Скъпа лейди Валът, Джейн има проблеми с ушите. Прилагам лекарското заключение... и тъй нататък.“

„Драги барон фон Айзингер, разбира се, че можем да уредим въпроса Хедвиг да отиде на опера, ако Хелщерн участва в ролята на Изолда...“

Бързо измина час. Мис Булстрод диктуваше, без да спира. Моливът на Ан Шапланд препускаше по листа хартия.

„Много добра секретарка — помисли си мис Булстрод. — Подобра от Вира Лоримър.“ Тази Вира беше много досадна. Напусна така внезапно. Каза, че имала нервна криза. Сигурно е имало замесен мъж, помисли си с отвращение мис Булстрод. Винаги има замесен мъж.

— Това е всичко — завърши мис Булстрод, след като продиктува и последната дума, а после въздъхна.

— Трябва да върша толкова много досадни неща — отбеляза тя. — Да пишеш писма до родителите е все едно да храниш кучета. Буташ по някое блудкаво успокоение във всяка очакваща уста.

Ан се изсмя. Мис Булстрод я погледна одобрително.

— Какво те накара да станеш секретарка?

— И аз самата не знам. Нямах особени наклонности към нищо определено, а това е работа, която почти всеки може да върши.

— Не намираш ли, че е малко еднообразна?

— Да, но на мене ми провървя. Смених различни работодатели. Работих една година при сър Мервин Тодхънтър, археолога, после при сър Ендрю Пийтърс в „Шел“. Бях секретарка и на Моника Лорд, актрисата, за известно време, а при нея беше страхотно! — усмихна се тя при спомена.

— В днешно време това е широко разпространено сред вас, младите момичета — продължи мис Булстрод.

— Непостоянство, промяна. — В гласа ѝ прозвуча нотка на неодобрение.

— Всъщност, никъде не се задържам за дълго. Майка ми е инвалид. С нея е... ами... доста трудно от време на време. В някои моменти се налага да си вървя у дома, за да се погрижа за нея.

— Разбирам.

— Но така или иначе, често ми се налага да променям местоработата си. Постоянството не ми е присъщо. Според мене, непостоянството и промяната не са толкова тъпи.

— Тъпи... — измърмори мис Булстрод, поразена за сетен път от фаталната дума.

Ан я погледна с изненада.

— Не ми обръщай внимание — каза мис Булстрод.

— Понякога непрекъснато чуваш една и съща дума. А не ти ли се иска да бъдеш учителка? — запита с явно любопитство тя.

— Боя се, че няма да ми хареса — честно отвърна Ан.

— Защо?

— Намирам, че е ужасно тъпо... о, извинявайте. — Тя млъкна неловко.

— Преподаването изобщо не е тъпа работа — въодушевено започна да обяснява мис Булстрод. — То може да бъде най-вълнуващото нещо на света. Ужасно ще ми липсва, когато се пенсионирам.

— Но нали... — вгледа се в нея втренчено Ан, — не мислите да се пенсионирате?

— О, вече съм го решила. Е, може би след една-две години.

— Но защо?

— Защото дадох каквото можах на училището, а и то на мене. Не желая да бъда на заден план.

— А училището ще продължава ли да съществува?

— О, да. Имам добра приемничка.

— Мис Ванситарт, предполагам?

— Значи автоматично ти дойде на ума за нея? — погледна я изпитателно мис Булстрод. — Интересно...

— Боя се, че много не се замислих. Подочух какво говорят учителките. Мисля, че тя ще ръководи училището много добре... точно във ваш стил. Освен това изглежда зашеметяващо, красива е, излъчва увереност. Мисля, че това е важно, нали?

— Да, така е. Да, сигурна съм, че Елинон Ванситарт е най-подходящият човек за тази работа.

— Тя ще продължи от там, докдето сте стигнала — добави Ан, като си събираше нещата.

„Но дали аз искам да стане така? — мислеше си мис Булстрод, докато Ан излизаше. — Да продължи от там, докъдето съм стигнала? Именно това ще стори Елинор Никакви нови експерименти, нищо революционно. Това не беше начинът, по който превърнах «Медоубенк» в това, което е сега. Аз рискувах. Създадох неприятности на доста хора. Карах се и бях мила, отказвах да следвам примера на останалите училища, нали искам да оставя достойна заместничка? Някоя, която да влее нови жизнени сили в училището. Някоя енергична личност... като, да, Айлийн Рич.

Само че Айлийн е още млада, няма достатъчно опит. Но тя има подход, умее да преподава. Пълна е с идеи. Не е тъпа — глупости, трябва да си избие тази дума от главата. Елинор Ванситарт не е тъпа...

Влезе мис Чадуик и тя вдигна поглед към нея.

— О, Чади — каза тя, — радвам се да те видя!

Мис Чадуик изглеждаше леко изненадана.

— Защо? Случило ли се е нещо?

— Аз съм причината. Не мога да взема решение.

— Това не е типично за тебе, Хонория.

— Да, нали? Как върви срокът, Чади?

— Доста добре според мене — отговори малко несигурно мис Чадуик.

Мис Булстрод я нападна неочаквано.

— Хайде, хайде. Не го увъртай. Какво има?

— Нищо. Всъщност, Хонория, абсолютно нищо. Само... — тя сбърчи чело като озадачен боксер — ами, имам някакво чувство. Нищо определено. Новите момичета са приятни. Мадмоазел Бланш не ме интересува много. Но не харесвах и Женевиер Деппи. Лукава беше.

Мис Булстрод не обърна внимание на критиката. Чади все обвиняваше учителките по френски, че са лукави.

— Не я бива като учителка — отвърна мис Булстрод. — Учудващо. Препоръките ѝ бяха толкова хубави.

— Французойките не стават за учителки. Липсва им дисциплина — отбеляза мис Чадуик. — А пък мис Спрингър малко се престарява. Много се изхвърля. Спрингър^[1] по природа, каквото е и името ѝ...

— Добре си върши работата.

— О, да, превъзходно.

— В началото винаги е трудно с новите учителки — каза мис Булстрод.

— Да — съгласи се нетърпеливо мис Чадуик. — Друго няма. Между другото, този нов градинар е доста млад. Това е необикновено явление в наши дни. Всички градинари са възрастни. И колко жалко, че е толкова хубав. Ще трябва да си отваряме очите.

Двете дами си кимнаха в знак на съгласие. Никой не знаеше по-добре от тях какви неразбории може да предизвика един хубав млад мъж в сърцата на съзряващите девойки.

[1] Springer — който скача (англ.) — Бел.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ПОСЛЕДВАЛИТЕ СЪБИТИЯ

I

— Не е зле, момчето ми — каза неохотно старият Бригс, — не е зле.

Той изразяваше одобрението си от начина, по който новият помощник беше прекопал ивица земя. „Няма обаче да ме надмине“ — помисли си Бригс.

— И внимавай — продължи той, — не бързай. Едно по едно, така казвам аз. Това е начинът.

Младият човек разбра, че Бригс е оценил добре работата му според собствените си критерии.

— А тука сега — продължаваше Бригс — ще засадим няколко красиви богородички. Тя не харесва богородички, но аз не ѝ обръщам внимание. Женските са капризни, но ако не им обръщаш внимание, деветдесет на сто не го забелязват. Макар че тя забелязва всичко. Като че ли няма достатъчно работа като директорка на това място.

Адам разбра, че „тя“, както често се изразяваше Бригс, се отнася за мис Булстрод.

— А с кого те видях да разговаряш преди малко — продължи Бригс с подозрение, — когато отиваше към навеса за онези бамбуци?

— О, с една от младите дами — отговори Адам.

— Аха. С една от онези италианки, нали? Внимавай, момче. Не се забърквай с италианки, знам какво говоря. Познавам италианките от Първата световна война и ако тогава знаех онова, което сега знам, щях да внимавам повече. Разбираш ли?

— Нищо лошо не съм направил — намусено отговори Адам. — Само постоя при мене известно време и разговаряхме за цветя.

— Аха — отвърна Бригс, — но ти все пак внимавай. Тук не бива да разговаряш с младите дами. На нея няма да ѝ хареса.

— Но аз не правех нищо лошо, нито пък говорех неща, които не трябва да казвам.

— Не съм казал такова нещо, момче. Само искам да кажа, че тук има затворени много млади женски, които дори нямат учител по рисуване, който да ги разнообразява — ами, затова по-добре внимавай.

Това е всичко. Аха, ето я дъртата Кучка. Сигурно ще иска невъзможното.

Мис Булстрод забързано вървеше към тях.

— Добро утро, Бригс — поздрави тя. — Добро утро... ъ-ъ...

— Адам, госпожице.

— А, да, Адам. Е, добре си прекопал тука. Телената ограда в другия край на игрището за тенис се е разплела, Бригс. По-добре се погрижи за нея.

— Добре, мадам, добре. Ще я оправим.

— Какво садите тук отпред?

— Ами, мадам, помислих си, че...

— Само да не са богородички — срязва го мис Булстрод, без да му остави време да довърши. — Гергини — отсече тя и бързо се отдалечи.

— Идва и издава заповеди — каза Бригс. — Не че е загубена. Веднага забелязва, ако не си свършил работата както трябва. А ти помни какво ти казах, момче, и внимавай. За италианките и за другите.

— Ако не е доволна от работата ми — каза намусено Адам, — зная какво да правя. Работа колкото искаш.

— Аха. Такива сте вие младите сега. Не давате нищо да ви се каже. Аз пак повтарям: внимавай какво вършиш.

Адам продължи да се цупи, но отново се зае с работата си.

Мис Булстрод се върна по пътеката към училището. Изглеждаше недоволна.

Срещу нея идваше мис Ванситарт.

— Какъв горещ следобед — отбеляза мис Ванситарт.

— Да, задушно и потискащо време — намръщи се отново мис Булстрод. — Обръщала ли си внимание на онзи младеж — градинаря?

— Не, не особено.

— Изглежда ми... ами... странен — замислено каза мис Булстрод. — Не прилича на тези, които сме имали тука.

— Може би идва от Оксфорд, за да припечели малко пари.

— Хубав е. Момичетата го заглеждат.

— Нещо обикновено.

Мис Булстрод се усмихна.

— Да съчетаем свободата на момичетата със строг надзор — това ли имаш предвид, Елинор?

— Да.

— Ще се справим — отвърна мис Булстрод.

— Да, разбира се. Тук в „Медоубенк“ не е ставал скандал, нали?

— Разминахме се един-два пъти — засмя се мис Булстрод. — Но е тъпо да ръководиш училище. Намираш ли, че животът тук е тъп, Елинон?

— Ни най-малко — отвърна мис Ванситарт. — Намирам, че работата тук е стимулираща и носи удовлетворение. Хонория, трябва да си горда и щастлива от успеха, който постигна.

— Мисля, че се справих добре — замислено каза мис Булстрод. — Естествено, нищо не се получава така, както в началото си го мислил...

— Кажи ми, Елинон — внезапно каза тя, — ако ръководеше това учебно заведение вместо мене, какви промени щеше да направиш? Кажи ми какво мислиш, не се притеснявай. Ще ми бъде интересно да чуя.

— Не мисля, че бих направила някакви промени — отговори Елинон Ванситарт. — Струва ми се, че цялостната атмосфера и организация са идеални.

— Ще продължиш традицията, така ли?

— Да, така мисля. Мисля, че няма какво повече да се усъвършенства.

Мис Булстрод замълча за миг. Мислеше си: Чудя се дали не го каза, за да ми достави удоволствие. Знае ли човек? Независимо колко са ти били близки в продължение на години. Сигурно имаше още нещо предвид. Всяка творческа натура трябва да желае промени. Вярно, че можеше да прозвучи нетактично... Тактичността е много важно нещо. С родителите, с момичетата, с персонала. А Елинон наистина беше тактична.

— Все изниква по нещо за уреждане, нали? — каза тя на глас. — Имам предвид промяната в идеите и условията на живот изобщо.

— А, това да — отвърна мис Ванситарт. — Както казват, човек трябва да върви в крак с времето. Но това училище е твое, Хонория, ти го създаде в този му вид и твоите традиции лежат в основата му. Според мене традицията е много важно нещо, нали?

Мис Булстрод не отговори. Колебаеше се дали да изрече фаталните думи. Дали да ѝ предложи съвместна работа? Мис

Ванситарт, колкото да бе добре възпитана, сигурно се досещаше, че нещо витае във въздуха. Всъщност мис Булстрод не знаеше какво я кара да се колебае. Защо толкова мразеше да се обвързва? Вероятно, призна си печално тя, защото мрази да отстъпва ръководството. Тайно в душата си ѝ се искаше да остане и да продължи да управлява училището. Но пък няма по-достойна приемничка от Елинор. Толкова надеждна, толкова сигурна. По този въпрос нямаше две мнения. На Чади можеше да се разчита и въпреки всичко тя не можеше да си представи Чади като директорка на авторитетно училище.

„Какво искам? — питаше се мис Булстрод. — Колко съм досадна! Нерешителността действително не ми е била присъща досега.“

Някъде далече прозвуча звънец.

— Започва часът ми по немски — каза мис Ванситарт. — Трябва да вървя.

Тя тръгна забързана, но с достойнство към училището. Мис Булстрод я последва с по-бавни крачки, като едва не се сблъска с Айлийн Рич, която тичаше по една от страничните пътеки.

— О, толкова съжалявам, мис Булстрод. Не ви видях.

Както обикновено косата ѝ беше разрошена. Мис Булстрод забеляза за пръв път интересните очертания на красивото лице на една необикновена, нетърпелива и завладяваща млада жена.

— Час ли имаш?

— Да. Английски език...

— Преподавателската работа ти харесва, нали? — попита мис Булстрод.

— Обожавам я. Тя е най-очарователното нещо на света.

— Защо мислиш така?

Айлийн Рич остана като гръмната. Прокара ръка през косата си. Сбърчи чело в усилие да намери отговор.

— Колко странно. Всъщност не знам дали съм мислила по въпроса. Защо човек харесва преподавателската работа? Дали защото човек се чувства велик и значим? Не, не... причината не е толкова елементарна. По-скоро прилича на риболова според мене. Не знаеш точно какво ще уловиш, какво ще измъкнеш от морето. От най-съществено значение е качеството на отговора. Толкова е вълнуващо, когато го чуеш. Не се случва често, разбира се.

Мис Булстрод кимна в знак на съгласие. Беше се оказала права! В това момиче имаше нещо!

— Предполагам, че един ден ще станеш директорка на училище — каза тя.

— О, надявам се — отвърна Айлийн Рич. — Наистина се надявам. Това желая повече от всичко.

— Сигурно вече имаш някои идеи как да се ръководи едно училище?

— Предполагам, че всеки си има идеи — отговори Айлийн Рич. — Бих казала, че повечето са фантасмагории и ще излязат смешни. Естествено, трябва да се рискува. Човек е нужно да опитва. Бих се учила от опита... Ужасно е, че човек не може да подмине опита на останалите, нали?

— Не е съвсем така — отвърна мис Булстрод. — Човек трябва да прави грешки в живота си.

— В живота, да — каза Айлийн Рич. — В живота можеш да се съвземеш и да започнеш отново. — Сви ръце в юмруци. Придоби сериозно изражение. А после изведнъж стана весела. — Но ако едно училище се провали, ще бъде трудно да се възстановява и да се започва отначало, нали?

— Ако ръководеше училище като „Медоубенк“ — запита мис Булстрод, — би ли направила промени... експерименти?

Айлийн Рич изглежда бе затруднена да отговори.

— Това е... това е ужасно трудно да се определи — отговори тя.

— Искаш да кажеш, че ще го направиш — помогна ѝ мис Булстрод. — Не се притеснявай да кажеш това, което мислиш, дете.

— Предполагам, че човек винаги иска да приложи в действие собствените си виждания — отговори Айлийн Рич. — Не казвам, че те ще са задължително успешни. Може нищо да не излезе.

— Но си струва да се рискува?

— Винаги си струва да рискуваш, нали? — отвърна на въпроса с въпрос Айлийн Рич. — Искам да кажа, ако силно желая да направиш нещо.

— Нямах нищо против да водиш живот, изпълнен с опасности. Разбирам — отбеляза мис Булстрод.

— Мисля, че винаги съм водила живот, изпълнен с опасности. — По лицето на младата жена премина сянка. — Трябва да тръгвам.

Чакат ме. — Тя бързо се отдалечи.

Мис Булстрод стоеше и я гледаше. Все още бе замислена, когато мис Чадуик забързана дойде при нея.

— А, ето къде си. Търсихме те навсякъде. Току-що се обади професор Андерсън. Искаше да знае дали може да вземе Метроу идната седмица. Знае, че ще наруши правилника, но се налага незабавно да замине... за някъде, което звучи като Азър Безин.

— Азърбейджан — автоматически я поправи мис Булстрод, заета още с мислите си.

— Няма достатъчно опит — промърмори тя на себе си. — Това е рисковано. Какво каза, Чади?

Мис Чадуик повтори съобщението.

— Казах на мис Шапланд да му предаде, че ще му се обадим, и изпратих да те потърсят.

— Кажи му, че всичко ще бъде наред — отговори мис Булстрод. — Това е изключение.

Мис Чадуик я погледна загрижено.

— Притесняваш се за нещо, Хонория.

— Да. Не знам какво да реша. Това е необичайно за мене... и ме разстройва... Знам какво бих желала, но чувствам, че ако отстъпя ръководството на някой без необходимия опит, няма да е справедливо пр отношение на училището.

— Бих желала да се откажеш от намерението си да се оттегляш. Необходима си на „Медоубенк“.

— „Медоубенк“ означава много за тебе, Чади, нали?

— Няма като него в цяла Англия — отговори мис Чадуик. — Можем да се гордеем със себе си, ти и аз, че го създадохме.

Мис Булстрод я прегърна с обич.

— Така е, Чади. А що се отнася до тебе — ти си ми успокоението в живота. Няма нищо, свързано с „Медоубенк“, което не знаеш. Обичаш го, колкото и аз. А това говори много, мила.

Мис Чадуик се изчерви от удоволствие. Хонория Булстрод толкова рядко се отклоняваше от въздържаността си.

II

— Не мога да играя с тази развалина. За нищо не става.

Дженифър хвърли отчаяна тенис ракетата.

— О, Дженифър, защо се притесняваш толкова?

— Балансът — каза Дженифър, вдигна я и я опипа с опитна ръка.

— Не е балансирана както трябва.

— Много по-добра е от моята стара ракета — сравни Джулия ракетите. — Моята е като гъба. Само чуй какъв звук издава. — Тя дръпна кордата. — Мислехме да я оправим, но мама забрави.

— По-добре е да играя с такава като твоята, все едно ми е. — Дженифър отново я взе и замахна няколко пъти.

— Аз пък предпочитам твоята. С нея можеш да улучиш някоя топка. Да ги разменим, ако искаш.

— Добре, разменяме ги.

Двете момичета махнаха лепенките с имената си и ги размениха.

— Няма да я взема обратно — предупреди Джулия. — Затова недей да казваш, че моята стара гъба не ти харесва.

III

Адам си подсвиркуваше весело, докато оправяше телената ограда на тенис корта. Вратата на спортната зала се отвори и мадмоазел Бланш, дребната, прилична на мишка учителка по френски, надникна отвътре. Сепна се при вида на Адам. Поколеба се за миг, а после се върна.

— Интересно какво е намислила — каза си Адам. Нямахте да си помисли, че има нещо нередно, ако не беше се държала по този начин. Тя имаше виновно изражение, което моментално предизвика догадки у Адам. След малко тя излезе отново, затвори вратата след себе си и, минавайки, се спря да поговори с него.

— Виждам, че поправяте мрежата.

— Да, мис.

— Тук тенис кортовете са много хубави, и басейнът, и спортната зала също. О, спортът! В Англия отдават голямо значение на спорта, нали?

— Ами, предполагам, че е така, мис.

— А вие самият играете ли тенис? — Тя го погледна преценяващо по чисто женски начин, а в погледа ѝ се долови лека покана. Адам се замисли за нея. Осени го мисълта, че мадмоазел Бланш някак си не подхожда за учителка по френски в училище като „Медоубенк“.

— Не — излъга той. — Не играя тенис. Нямам време.

— Тогава играете крикет?

— Ами, играех крикет като момче. Повечето деца играят крикет.

— Нямах време да поразгледам наоколо — продължи Анжел Бланш. — Едва днес намерих време и толкова ми хареса, че реших да посетя спортната зала. Бих искала да опиша всичко това на едни приятели във Франция, които имат училище.

Адам се зачуди. Обяснението ѝ беше съвсем излишно. Прозвуча сякаш се оправдаваше за присъствието си в спортната зала. Но защо ще го прави? Тя имаше пълно право да се разхожда където пожелае из околностите на училището. Изобщо не беше необходимо да се

извинява на помощника на градинаря. В главата му отново възникнаха въпроси. Какво правеше тази млада жена в спортната зала?

Той погледна замислено мадамazel Бланш. Няма да е лошо, ако научи повече за нея. Изкусно и умело той промени държанието си. Продължи да се държи с необходимото уважение, но не чак дотам. Позволи на очите си да ѝ кажат, че е привлекателна млада жена.

— Сигурно ви се струва малко тъпо да работите в девическо училище, мис — каза той.

— Не, не съм много очарована.

— И все пак — продължи Адам, — предполагам, че ви остава свободно време?

Последва кратко мълчание. Като че ли спореше със самата себе си. А сетне той усети със съжаление, че разстоянието между двамата се увеличи.

— О, да — отговори тя, — имам достатъчно свободно време. Условиата за работа тук са превъзходни. — Тя кимна и се сбогува, като пое към училищната сграда.

„Правеше нещо в спортната зала“ — помисли си Адам.

Той изчака, докато тя се скри от погледа му, остави работата си, отиде в спортната зала и погледна вътре. Не видя нищо нередно. „Въпреки всичко тя правеше нещо тука“ — помисли пак той.

На излизане пред него неочаквано изникна Ан Шапланд.

— Знаете ли къде е мис Булстрод? — попита тя.

— Мисля, че се е върнала в училището, мис. Току-що говореше с Бригс.

— А вие какво правите в спортната зала? — намръщено попита Ан.

Адам се почувства хванат натясно. Я, какво гадно подозрително подсъзнание имала тази.

— Искях да разгледам — отвърна той с леко обиден тон. — Какво нередно съм направил?

— Не трябва ли да се занимавате с работата си?

— Току-що оправих телената ограда на тенис корта — отговори той и се обърна към сградата зад себе си.

— Това е ново, нали? Сигурно доста са се изръсили. Тук младите госпожици получават най-доброто, нали?

— Те си плащат — отсече сухо Ан.

— Чувам, че им излиза през носа — съгласи се Адам.

Изпита внезапно желание да причини болка, да уязви това момиче. Беше толкова хладнокръвна и самонадеяна. Разгневеше ли се, щеше да му достави истинско удоволствие. Но тя не откликна. Само каза:

— По-добре довършете поправката на телената ограда — и тръгна към училището. На половината разстояние тя забави крачка и се обърна. Адам усилено работеше. Озадаченият ѝ поглед се отмести по посока на спортната зала.

ОСМА ГЛАВА

УБИЙСТВО

I

Сержант Грийн от полицейския участък „Сейнт Сиприан“ в Хърст се прозя по време на нощното си дежурство. Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката. След миг поведението му рязко се промени. Започна бързо да пише нещо в бележника си.

— Да? „Медоубенк“? Да... а името? Кажете го буква по буква, моля. С-П-Р-И-Н-Г — „г“ като градина ли? — Ъ-Р. Спрингър. Да. Да, моля ви, погрижете се никой да не пипа нищо. Веднага ще изпратим човек.

Бързо и методично той извърши необходимата процедура.

— „Медоубенк“? — попита на свой ред инспектор Келси. — Това е девическото училище, нали? Кой е бил убит?

— Смъртта на учителката по физкултура — замислено каза Келси. — Звучи като заглавие на трилър от щандовете по гарите.

— Че кой може да я е убил? — попита сержантът. — Звучи неестествено.

— Дори и учителките по физкултура имат свой собствен любовен живот — отвърна инспектор Келси.

— Къде казват, че са намерили тялото?

— В спортната зала. Предполагам, че така наричат физкултурния салон.

— Вероятно — потвърди Келси. — Смъртта на учителката по физкултура във физкултурния салон. Спортно престъпление, а? Била е застреляна, така ли?

— Да.

— Намерили ли са пистолета?

— Не.

— Странно — каза инспектор Келси, събра свитата си и потегли да изпълни задълженията си.

II

Външната врата на „Медоубенк“ бе отворена и отвътре струеше силна светлина. Самата мис Булстрод прие инспектор Келси. Той я познаваше по физиономия, както повечето хора в околността. Дори в мигове на затруднения и несигурност мис Булстрод си оставаше същата — владееща положението и подчинените си.

— Инспектор Келси, мис — представи се той.

— Какво ще искате да направите първо, инспектор Келси? Да отидете в спортната зала или да чуete подробности?

— Водя лекар — отговори Келси. — Покажете на него и на екипа му къде е тялото, а аз бих желал да поговоря с вас.

— Разбира се. Заповядайте в кабинета ми. Мис Роуън, бихте ли завели лекаря и екипа му в спортната зала? Една от учителките е там, за да следи да не се пипа нищо — добави тя.

— Благодаря, мадам.

Келси последва мис Булстрод в кабинета.

— Кой намери тялото?

— Икономката, мис Джонсън. Едно от момичетата го заболяло ухото и тя станала да се погрижи за нея. Тогава забелязала, че пердетата не са дръпнати както трябва и тъкмо се заела да ги оправя, когато видяла светлина в спортната зала, а там трябва да е тъмно в един часа сутринта — завърши сухите си обяснения мис Булстрод.

— Така, така — каза Келси. — А къде е мис Джонсън сега?

— Тука е. Искате ли да я видите?

— След малко. Бихте ли продължили, мадам?

— Мис Джонсън отишла и събудила друг член от персонала — мис Чадуик. Двете решили да отидат да видят какво става. Докато излизали през страничната врата, чули изстрел и се затичали с всички сили към спортната зала. Когато пристигнали там...

— Благодаря ви, мис Булстрод — прекъсна я инспекторът. — Щом според вас мис Джонсън е на разположение, ще чуя останалото от нея. Но преди това може би ще ми разкажете нещо за убитата.

— Името ѝ е Грейс Спрингър.

— Отдавна ли е тук?

— Не. Дойде този срок. Предишната учителка по физкултура напусна, за да отиде на работа в Австралия.

— А какво знаехте за тази мис Спрингър?

— Препоръките ѝ бяха отлични — отвърна мис Булстрод.

— Не я познавахте лично преди това?

— Не.

— Имате ли някаква представа, дори най-слаба, какво би могло да причини тази трагедия? Нещастна ли беше? Някакви несполучливи връзки?

— Не, доколкото знам — поклати глава мис Булстрод. — Според мене, всичко това е изключително странно. Тя не беше такава жена.

— Човек никога не може да бъде сигурен — мрачно отбеляза Келси.

— Искате ли да доведе мис Джонсън сега?

— Да, ако обичате. След като я изслушам, ще отида във физкултурния... или... как му казвате... спортната зала.

— Това е пристройка към училището от тази година — обясни мис Булстрод. — В съседство е с плувния басейн и в нея има игрище за скуош и други игри. Има помещение за тенис ракетите и стиковите за хоккей, както и сушилня за банските костюми.

— Защо според вас мис Спрингър е била в спортната зала посред нощ?

— Нямам представа — категорично отсече мис Булстрод.

— Много добре, мис Булстрод. А сега бих искал да разговарям с мис Джонсън.

Мис Булстрод излезе от стаята и след малко доведе със себе си икономката. След като бе намерила трупа, мис Джонсън бе глътнала доста голяма доза бренди, за да се съвземе, и говореше повече от обикновено.

— Това е инспектор детектив Келси — представи го мис Булстрод. — Стегни се, Елспет, и му разкажи какво точно се случи.

— Толкова е ужасно — започна мис Джонсън, — наистина ужасно. Никога не ми се е случвало такова нещо. Никога! Не бих го повярвала, никога не бих повярвала. И то мис Спрингър!

Инспектор Келси бе проникателен човек. Винаги се отклоняваше от традиционните въпроси, ако някоя фраза му се стореше странна или

пък си струваше да разбере повече.

— Значи ви се струва много странно, че именно мис Спрингър е била убита?

— Ами да, инспекторе. Тя беше толкова... ами, толкова яка, знаете ли. Толкова енергична. Беше от онзи тип жени, които биха заловили с голи ръце един-двама крадци.

— Крадци ли? Хм... — промърмори инспектор Келси. — Имаше ли нещо за крадене в спортната зала?

— Ами не, не виждам какво би могло да се открадне от там. Освен бански костюми и спортни принадлежности.

— Някой случаен крадец би задигнал такива неща — съгласи се Келси. — Но според мене не си струва. А между другото, вратата беше ли разбита?

— Ами, всъщност не погледнах — отговори мис Джонсън. — Искам да кажа, че вратата беше отворена, когато пристигнахме там и...

— Не е била разбита — намеси се мис Булстрод.

— Разбирам — продължи Келси. — Значи е бил използван ключ. — Обичаха ли мис Спрингър? — обърна се той към Джонсън.

— Ами, всъщност, не мога да кажа. В края на краищата тя е мъртва.

— Значи не я обичахте — проникателно заключи Келси, като не обърна внимание на деликатността на мис Джонсън.

— Мисля, че никой не я обичаше — продължи мис Джонсън. — Държеше се много властно, разбирате ли. Не се страхуваше открито да противоречи на другите. Но бе много способна и си вършеше сериозно работата. Нали, мис Булстрод.

— Точно така — отвърна мис Булстрод.

Келси се върна към основните въпроси.

— А сега, мис Джонсън, да чуем какво точно се случи.

— Една от нашите ученички — Джейн — я болеше ухо. Събудила се от болката и дойде при мене. Взех някои лекарства и когато я сложих да си легне отново, забелязах, че пердетата се поклащат и си помислих, че ще е добре поне през тази нощ прозорецът ѝ да остане затворен, тъй като духаше силен вятър. Момичетата, разбира се, винаги спят с отворени прозорци. Понякога е трудно да убедим чужденките, но аз винаги съм настоявала...

— Това в момента няма значение — прекъсна я мис Булстрод. — Инспектор Келси не се интересува от хигиенните ни правила.

— Не, не, разбира се — заоправдава се мис Джонсън. — Ами, както ви казах, отидох да затворя прозореца и за най-голямо свое учудване видях светлина в спортната зала. Видях я съвсем ясно, не може да съм сгрешила. Движеше се вътре.

— Искате да кажете, че електрическото осветление не е било запалено, а сте видели светлина от фенерче?

— Да, да, фенерче трябва да е било. Веднага си помислих: „Божичко, какво ли правят там посред нощ?“ Но не ми мина през ума, че може да са крадци. Това би било доста невероятно, както и вие току-що потвърдихте.

— А какво си помислихте? — попита Келси.

Мис Джонсън хвърли бърз поглед към мис Булстрод.

— Ами, всъщност, не мисля, че ми хрумна нещо определено. Искам да кажа, ами... е, всъщност, искам да кажа, че не бих си въобразила...

— Предполагам, че мис Джонсън си е помислила, че някоя от нашите ученички може да е отишла на среща с някого — намеси се мис Булстрод. — Нали така, Елспет?

— Е, да, мина ми нещо такова през ума за миг — въздъхна мис Джонсън. — Вероятно някоя от италианките. Чужденките са преждевременно развити за разлика от английските момичета.

— Не бъди толкова тесногръда — укори я мис Булстрод. — Има и много английски момичета, които се опитват да установят неподходящи връзки. Съвсем естествено е да ти мине през ума. И аз бих си помислила същото.

— Продължавайте — настоя инспектор Келси.

— Затова си помислих, че е най-добре — продължи мис Джонсън — да отида при мис Чадуик и да я помоля да дойде с мене да видим какво става.

— А защо точно мис Чадуик? — попита Келси. — Има ли някаква определена причина да изберете точно нея?

— Ами, не исках да безпокоя мис Булстрод — отговори мис Джонсън, — а освен това отиваме по навик при мис Чадуик, когато не искаме да безпокоим мис Булстрод. Мис Чадуик е тук доста отдавна и има богат опит.

— Както и да е — продължи Келси, — значи отидохте при мис Чадуик и я събудихте? Така ли?

— Да. Тя се съгласи, че незабавно трябва да отидем там. Не се преоблякохме, а само метнахме по един пуловер и палтата си и излязохме през страничната врата. И точно когато стигнахме до пътеката, чухме изстрел откъм спортната зала. Тогава се затичахме с всички сили. Постъпихме глупаво, че не взехме фенерче със себе си, така че не виждахме къде вървим. Спънахме се един-два пъти, но пристигнахме там бързо. Вратата беше отворена. Светнахме лампите и...

— Значи там не беше осветено, когато пристигнахте? Нито с фенерче, нито с нещо друго? — прекъсна я Келси.

— Не. Тъмно беше. Светнахме лампите и я видяхме. Тя...

— Достатъчно — прекъсна я любезно инспектор Келси. — Не е необходимо да описвате останалото. Сега отивам там и сам ще видя всичко. Срецнахте ли някого, когато отивахте там?

— Не.

— А не чухте ли някой да тича?

— Не. Нищо не чухме.

— А някой друг в училището чул ли е изстрела? — попита Келси, като погледна мис Булстрод.

— Не — поклати глава тя. — Доколкото аз знам. Никой не ми е казвал да е чул изстрел. Спортната зала е малко отдалечена и се съмнявам дали може да се чуе изстрел от там.

— А от стаите отстрани на училището, които гледат към спортната зала?

— Едва ли, освен ако не се ослушваш за такова нещо. Сигурна съм, че не би се чул толкова силно, за да събуди някого.

— Ами, благодаря ви — каза инспектор Келси. — А сега отивам в спортната зала.

— Ще дойда с вас — предложи мис Булстрод.

— Искате ли и аз да дойда? — попита мис Джонсън. — Ще дойда, ако искате. Имам предвид, че няма да е хубаво да се измъквам, нали? Винаги съм смятала, че човек трябва да се изправя лице в лице с фактите и...

— Благодаря ви — намеси се инспектор Келси. — Не е необходимо, мис Джонсън. Не искам да ви причинявам повече

безпокойство.

— Колко ужасно — добави мис Джонсън. — Чувствам се още по-зле, като си помисля, че не я обичах особено много. Всъщност снощи се скарахме в учителската стая. Аз настоявах, че прекалено много физически упражнения не се отразяват добре на по-изнежените момичета. Мис Спрингър отговори, че това са глупости и че именно такива момичета имат нужда от тях. Вдъхва им сили и ги превръща в нови хора. Казах ѝ, че много неща не са ѝ ясни, макар да мисли, че е така. В края на краищата, аз имам професионална подготовка и знам много повече по въпроса за изнежването и заболяванията, отколкото мис Спрингър, въпреки че тя знае всичко за успоредката, коня за прескок и тениса. Божичко, ако знаех какво ще се случи, нямаше да ѝ наговоря тези неща. Сигурно всеки изпитва това чувство, след като се случи нещо ужасно. Вината е моя.

— Седни тука, мила — започна да я успокоява мис Булстрод, като я настани на канапето. — Поседи тука, почини си и забрави за дребните спорове с нея. Животът щеше да е много тъп, ако всички бяхме на едно мнение за всичко.

Мис Джонсън седна, като поклати глава и се прозя.

Мис Булстрод последва Келси.

— Дадох ѝ доста бренди — извини се тя. — Това я направи толкова словоохотлива. Но говореше смислено, нали?

— Да — отговори Келси. — Разказва съвсем ясно какво се е случило.

Мис Булстрод го поведе към страничната врата.

— Оттук ли са минали мис Джонсън и мис Чадуик?

— Да. Виждате ли, оттук се излиза направо до рододендроните на пътеката, която води към спортната зала.

Инспекторът имаше силно фенерче и двамата с мис Булстрод скоро стигнаха до ярко осветената зала.

— Красива постройка — отбеляза Келси, като я огледа.

— Струва ни доста пари — обясни мис Булстрод, но ние можем да си го позволим — добави спокойно тя.

Влязоха през отворената врата в една голяма зала. Там имаше шкафчета с имената на момичетата. В единия ъгъл имаше стойка за тенис ракети и още една — за стикове. Странична врата водеше към душовете и кабинките за преобличане. Келси се спря, преди да влезе.

Двама от хората му работеха. Фотографът тъкмо си беше свършил работата, а другият човек от екипа, който се занимаваше с отпечатъците, вдигна глава и каза:

— Може вече да стъпвате по пода, сър. Всичко е наред. Не сме приключили още само с онзи ъгъл.

Келси тръгна към тялото, до което бе клекнал полицейският лекар. Той вдигна поглед към Келси.

— Застреляна е от разстояние около четири фута — докладва той. — Куршумът е проникнал право в сърцето. Смъртта е настъпило моментално.

— Да. Кога е станало?

— Преди около час.

Келси кимна с глава. Той се поразходи, като огледа високата мис Чадуик, която стоеше неподвижно до стената като куче. Той прецени, че тя е на около петдесет и пет години, забеляза високото ѝ чело, упорито стиснатите устни, разрешената сива коса. Лицето ѝ не изразяваше никакво безпокойство. „На такава жена може да се разчита в кризисен момент, макар че никога няма да я забележиш в ежедневиия живот“ — помисли си той.

— Мис Чадуик? — попита той.

— Да.

— Вие сте излезли с мис Джонсън и заедно сте открили тялото?

— Да. Беше в същото положение както сега. Мъртва беше.

— А колко беше часът?

— Погледнах часовника си, когато мис Джонсън ме вдигна от сън. Беше един без десет.

Келси кимна. Това съвпаднаше с часа, който му бе съобщила мис Джонсън. Погледна замислено мъртвата. Яркочервената ѝ коса бе късо подстригана. Имаше лунички по лицето, брадичката ѝ бе силно издадена напред. Слаба, атлетична фигура. Носеше вълнена пола и дебел черен пуловер. Бе обута с туристически обувки, без чорапи.

— Забелязахте ли някъде оръжие? — попита Келси.

— Не, никъде, сър — поклати отрицателно глава един от хората му.

— А фенерче?

— Има едно фенерче там в ъгъла.

— Отпечатъци по него?

— Да. На мъртвата.

— Значи тя е светела с фенерчето — замислено отбеляза Келси.
— Дошла е тук с фенерче — защо? — зададе той въпроса отчасти на себе си, отчасти на хората си, отчасти на мис Булстрод и мис Чадуик. Сетне насочи вниманието си към последната. — Имате ли някакви предположения?

— Никакви — поклати отрицателно глава мис Чадуик. — Предполагам, че е забравила нещо тук — следобед или вечерта — и е дошла да го вземе. Само че по това време на нощта...

— Ако е забравила нещо, сигурно то е било изключително важно — отбеляза Келси.

Той се огледа. Нищо не беше местено, с изключение на стойката с тенис ракетите в ъгъла. Някой я бе издърпал с все сила напред. Няколко ракети лежаха разпилени на пода.

— Естествено — предположи мис Чадуик, — тя може да е видяла светлина тук, както по-късно мис Джонсън, и да е дошла да провери какво става. Това ми се струва най-вероятно.

— Мисля, че сте права — потвърди Келси. — Само че има нещо дребно. Би ли дошла сама тук?

— Да — отговори мис Чадуик без да се колебае.

— Мис Джонсън — припомни ѝ Келси, — е дошла и ви е събудила.

— Знам — отвърна мис Чадуик. — И аз бих сторила същото, ако видех светлина тука. Бих събудила мис Булстрод или мис Ванситарт, или някой друг. Но мис Спрингър не би го направила. Тя беше доста самоуверена и сигурно е предпочела да се справи с натрапника сама.

— Още нещо — продължи инспекторът. — Вие и мис Джонсън сте излезли през страничната врата. Тя отключена ли беше?

— Да.

— Вероятно мис Спрингър я е оставила отворена?

— Изглежда правдоподобно — съгласи се мис Чадуик.

— Значи стигаме до заключението — размишляваше Келси, — че мис Спрингър е видяла светлина тук, във физкултурния салон — спортната зала — или както вие я наричате, и е излязла да провери какво става. А там е имало някой, който я е застрелял.

— И вие ли мислите така? — обърна се той към мис Булстрод, която стоеше неподвижна на вратата.

— Не мисля точно така — отговори мис Булстрод.

— Съгласна съм с първата част на предположението ви. Да кажем, че мис Спрингър е видяла тук светлина и е излязла сама да провери какво става. Това е напълно вероятно. Но че човекът, когото е изненадала я е убил — това ми се струва малко вероятно. Ако някой, който няма работа тук, е бил в залата, то много по-вероятно е той да избяга или поне да се опита да избяга. Защо ще идва някой в спортната зала посред нощ с пистолет? Това е абсурдно. Абсурдно! Тук няма нищо за крадене, да не говорим за нещо, което би станало повод за убийство.

— Смятате, че мис Спрингър е попречила на някаква среща?

— Това е логично и вероятно обяснение — потвърди мис Булстрод. — Но то не разрешава загадката с убийството, нали? Момичетата в моето училище не се разхождат с пистолети, а младите мъже, с които евентуално се срещат, по всяка вероятност също не носят пистолети.

— Най-много джобни ножчета — съгласи се с нея Келси. — Но съществува и друга вероятност — продължи той. — Да допуснем, че мис Спрингър е дошла да се срещне с някой мъж...

— А, не — изхили се изведнъж мис Чадуик. — А, не, не и мис Спрингър.

— Нямам предвид задължително любовна среща — сряза я инспекторът. — Според мен убийството е предумишлено. Някой е искал да убие мис Спрингър, уредили са си среща тук и той я е застрелял.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КОТКА СРЕД ГЪЛЪБИТЕ

Писмо от Дженифър Съткиф до майка ѝ:

„Мила мамо,

Снощи тук бе извършено убийство — мис Спрингър, учителката по физкултура. Станало е в полунощ.

Дойде полиция и тази сутрин разпитват всички.

Мис Чадуик ни предупреди да не казваме на никого, но си помислих, че ти сигурно ще искаш да го знаеш.

С обич: Дженифър“

II

„Медоубенк“ бе достатъчно известно учебно заведение, за да бъде удостоено с вниманието на началника на полицията. Докато се извършваха рутинните разпити, мис Булстрод не седя със скръстени ръце. Обади се на един голям началник от пресата и на държавния секретар на вътрешните работи — нейни лични приятели. В резултат на тези действия пресата отдели твърде малко място на събитието. Учителката по физкултура била намерена мъртва във физкултурния салон. Била застреляна, но не е уточнено дали случайно или умишлено. Повечето от кратките съобщения съдържаха нотка на извинение, сякаш самата учителка по физкултура не е внимавала достатъчно.

Ан Шапланд цял ден писа писма до родители. Мис Булстрод побърза да предупреди ученичките си да мълчат за случилото се. Съзнаваше, че това е загуба на време. Малко или повече потресаващи описания сигурно щяха да разтревожат родители и опекуни. Тя възнамеряваше нейното умерено и разумно обяснение да стигне до тях по същото време.

По-късно същия следобед се състоя тайно съвещание между нея, мистър Стоун — началника на полицията, и инспектор Келси. Полицията бе действала изключително предпазливо и бе оставила представителите на печата свободно да размишляват по убийството. Това даде възможност на полицаите да извършват разпитите без много шум и външна намеса.

— Много съжалявам за случилото се, мис Булстрод, наистина много съжалявам — каза началникът на полицията. — Предполагам, че това е... ами... лошо за вас.

— Да, убийството в кое да е училище е нещо неприятно — потвърди мис Булстрод. — Но сега няма смисъл да обсъждаме този въпрос. Ще устоим, както сме устоявали и на други бури, в това не се съмнявайте. Единственото, за което се надявам, е въпросът да бъде разяснен бързо.

— Няма причина да не бъде, а? — обърна се Стоун към Келси.

— Може да помогне, ако проучим биографията ѝ — каза Келси.

— Мислите ли? — попита сухо мис Булстрод.

— Някой може да загази заради нея — предположи Келси.

Мис Булстрод не отговори.

— Мислите ли, че има някаква връзка с училището? — попита началникът на полицията.

— Инспектор Келси действително мисли така — каза мис Булстрод. — Само че се опитва да не нарани чувствата ми.

— Наистина мисля, че има връзка с „Медоубенк“ — бавно изрече инспекторът. — Така или иначе мис Спрингър е имала свободно време както всички останали учителки. Могла е да си уреди среща с някого и е избрала каквото си иска място. Но защо да избира тъкмо физкултурния салон и то посред нощ?

— Възражавате ли, ако претърсим района на училището, мис Булстрод? — попита началникът на полицията.

— Нямам никакви възражения. Предполагам, че ще търсите пистолета или револвера, или нещо друго.

— Да. Бил е използван пистолет, изработен в чужбина.

— В чужбина — повтори замислено мис Булстрод.

— Известно ли ви е някой от персонала или ученичките да притежава такъв пистолет?

— Определено не — отговори мис Булстрод. — Напълно съм сигурна, че никоя от ученичките не притежава подобна вещ. Багажът им се преглежда при пристигане и ако се забележи такова нещо, ще се вдигне доста шум. Но моля ви, инспектор Келси, действайте както намерите за най-добре в това отношение. Виждам, че днес хората ви претърсват околностите на училището.

— Да — кимна с глава инспекторът и продължи. — Бих искал да задам няколко въпроса и на останалите дами от вашия персонал. Някоя от тях може да е чула някаква забележка от страна на мис Спрингър, която би ни послужила като улика. Или да е забелязала нещо необичайно в поведението ѝ. — Той замълча за миг, сетне продължи. — Същото се отнася и за ученичките.

— Възнамерявам да кажа няколко думи на момичетата тази вечер след молитва — каза мис Булстрод. — Ще ги помоля, ако знаят нещо във връзка със смъртта на мис Спрингър, да дойдат и да споделят с мен.

— Много разумна идея — отбеляза началникът на полицията.

— Но не трябва да забравяте — продължи мис Булстрод, — че някои от момичетата ще си придадат важност и ще преувеличат някоя случка, дори е възможно да измислят някоя история. Момичетата вършат странни неща — но предполагам, че сте свикнали с такъв вид самоизява.

— Имал съм подобни случаи — отговори инспектор Келси. — А сега, моля ви, дайте ми списък на учителския състав, както и на помощния персонал.

III

— Прегледах всички шкафчета в спортната зала, сър.

— И не намери нищо? — попита Келси.

— Не, сър, нищо съществено. Имаше чудати неща, но нищо, което да ни послужи.

— И всички бяха отключени, така ли?

— Шкафчетата се заключват. Имаше ключове в ключалките, но нито едно не беше заключено.

Келси огледа замислено голия под. Тенис ракетите и стиковите за голф бяха подредени на стойките си.

— Ами добре. Ще отида в училището да поговоря с персонала.

— Мислите ли, че е дело на вътрешен човек, сър?

— Не изключвам подобна вероятност — отвърна Келси. — Никой освен двете учителки Чадуик и Джонсън, както и момичето с болното ухо няма алиби. На теория всички останали са спали, но няма кой да потвърди това. Момичетата имат отделни стаи, персоналът също, разбира се. Всяка една от тях, включително и мис Булстрод биха могли да излязат и да се срещнат с мис Спрингър там или да я проследят. След като е застреляла мис Спрингър, извършителката на деянието би могла тихо да се промъкне през храстите и през страничната врата и отново да си легне необезпокоявана, а след това да бъде дадена тревога. Само че мотивът ме озадачава. Да, мотивът. Освен ако тук не става нещо, за което още нищо не знаем, мотив за престъплението няма.

Келси излезе от спортната зала и бавно се отправи към училището. Макар че работният ден беше свършил, старият Бригс, градинарят, копаеше някаква цветна леха и се изправи, като видя инспектора.

— Работиш до късно — усмихна се Келси.

— Аха — отговори Бригс. — Младите нищо не разбират от градинарство. Пристигат в осем и си вдигат чуковете в пет — смятат, че всичко са свършили. Но човек трябва да следи атмосферните условия; в някои дни можеш изобщо да не излизаш в градината, но има

дни, когато можеш да работиш от седем сутринта до осем вечерта. Е, ако обичаш градината и ако изпитваш гордост при вида ѝ.

— Трябва да се гордееш с тази градина — каза Келси. — Не съм виждал по-добре поддържано място напоследък.

— Така е — отговори Бригс. — Но пък и ми провървя. С мен работят няколко момчета, само че не вършат много работа. Повечето младежи не искат да се занимават с тази работа. Всички отиват във фабриките или стават чиновници. Не искат да си цапат ръцете с честен труд по земята. Но както казвам, провървя ми. Сега тук работи един млад мъж, който дойде и предложи услугите си.

— Наскоро ли? — попита инспектор Келси.

— В началото на срока — отговори Бригс. — Адам се казва. Адам Гудмън.

— Не съм го виждал наоколо — каза Келси.

— Днес поиска свободен ден — отвърна Бригс. — Разреших му. Няма да може да свърши много работа, защото вашите хора газят навсякъде.

— Все някой трябваше да спомене за него — отбеляза троснато Келси.

— Какво да ви каже за него?

— Той не е в списъка ми — отговори инспекторът.

— Списъка с имената на хората, които работят тук, имам предвид.

— Ами утре можете да го видите, сър — каза Бригс.

— Не че ще ви каже кой знае какво според мене.

— Човек никога не знае — отвърна инспекторът.

Силен млад мъж, който е предложил услугите си в началото на срока. Келси си помисли, че това е първото необичайно нещо, на което попада тук.

IV

Момичетата започнаха да излизат една по една от залата за молитви както всяка вечер, но мис Булстрод ги спря, като вдигна ръка.

— Имам да ви кажа нещо. Както знаете, мис Спрингър снощи е била застреляна в спортната зала. Ако някоя от вас е чула или видяла нещо през изминалата седмица, нещо, свързано с мис Спрингър, което ви е озадачило, нещо, което мис Спрингър или някой друг е казал и ви се е сторило важно, бих искала да ми кажете. Може да дойдете в кабинета ми по всяко време тази вечер.

— Ох — въздъхна Джулия Ъпджон, докато момичетата излизаха, — как ми се иска да знаехме нещо! Само че не знаем, нали, Дженифър?

— Не — отвърна Дженифър, — разбира се, че не знаем.

— Мис Спрингър беше толкова обикновена — добави тъжно Джулия, — прекалено обикновена, за да бъде убита по този загадъчен начин.

— Не мисля, че е толкова загадъчен — отбеляза Дженифър. — Това е работа на крадец.

— Който е искал да открадне тенис ракетите ни саркастично добави Джулия.

— Може някой да я е изнудвал — предположи с надежда едно от другите момичета.

— За какво? — попита Дженифър.

Но никоя от тях не можа да измисли причина, поради която биха изнудвали мис Спрингър.

V

Инспектор Келси започна разпита на персонала с мис Ванситарт. „Красива жена“ — помисли си той, като я огледа. Вероятно на четиридесет или малко повече; висока, добре сложена, посивялата ѝ коса, подредена с вкус. Изпълнена с достойнство, самообладание и самочувствие. Напомни му малко за самата мис Булстрод — типична директорка на училище. Независимо от всичко, размишляваше той, у мис Булстрод имаше нещо, което липсваше на мис Ванситарт. Мис Булстрод можеше да действа неочаквано, докато такова нещо бе изключено от страна на мис Ванситарт.

Последваха рутинни въпроси и отговори. Всъщност мис Ванситарт не бе видяла нищо, не бе забелязала нищо, не бе чула нищо. Според нея мис Спрингър си бе вършила работата отлично. Е, понякога се държала малко безцеремонно, но в рамките на допустимото. Като личност не била особено привлекателна, но това не се очаквало от една учителка по физкултура. Всъщност, по-добре било учителките да не са привлекателни. Не било необходимо учителките да предизвикват различни чувства у ученичките. Мис Ванситарт излезе, след като не съобщи нищо съществено.

— Не вижда никакво зло, не чува за никакво зло, не мисли за зло. Също като маймуните — отбеляза сержант Пърси Бонд, който помагаше на инспектор Келси при разпита.

— Точно така, Пърси — ухили се Келси.

— Има нещо в тези учителки, което ми разваля настроението — продължи сержант Бонд. — Тероризират ме още от дете. Толкова са високомерни и превзети, че никога не можеш да разбереш на какво се мъчат да те научат.

Следващата беше Айлийн Рич. Грозна като греха — беше първата реакция на инспектор Келси. След известно време забеляза, че тя притежава някакъв чар. Започна да задава традиционните си въпроси, но отговорите не бяха толкова традиционни, колкото очакваше. След като отговори, че не е чула и забелязала нищо особено, което някой да е споменавал относно мис Спрингър или което самата

тя да е казвала, следващият отговор на Айлийн Рич дойде съвсем неочаквано. Той бе попитал:

— Известно ли ви е някой да е имал зъб на мис Спрингър?

— А, не — бързо отговори Айлийн Рич. — Човек не би могъл да има зъб на човек като нея. Според мен в това се състоеше и трагедията ѝ. Тя не беше човек, когото бихте мразили.

— Какво по-точно искате да кажете, мис Рич?

— Искам да кажа, че тя не бе човек, когото някой би искал да премахне. Всичко, което правеше, както и самата тя, беше повърхностно. Тя дразнеше хората. Често си разменяше с тях остри думи, но това нищо не означаваше. Никой не го приемаше навътре. Убедена съм, че не е била убита заради самата нея, ако разбирате какво имам предвид.

— Не съм много сигурен, че ви разбирам, мис Рич.

— Искам да кажа, че при един евентуален банков обир тя би била касиерката, която убиват, но само като касиерка, не като жената Грейс Спрингър. Никой не би я обичал или мразил дотам, че да я убие. Мисля, че тя несъзнателно разбираше това и затова непрекъснато се бъркаше в чуждите работи. Все намираще недостатъци, създаваше нови правила, следеше какво правят или не правят хората и им го казваше.

— Слухтеше ли? — попита Келси.

— Е, не точно. — Айлийн Рич се замисли. — Не беше от онези, дето вървят на пръсти с гуменки. Но откриеше ли нещо, което на нея не ѝ беше ясно, тя решаваше да го разнищи докрай. И би го сторила наистина.

— Разбирам. — Той замълча за миг. — Вие самата не я обичахте особено много, нали, мис Рич?

— Изобщо не съм мислила за нея. Тя беше само една учителка по физкултура. О! Как ужасно се изразих! Само това, само онова! Но така се отнасяше към работата си самата тя. Гордееше се, че я върши добре. Не я приемаше като развлечение. Не се въодушевяваше, ако откриеше момиче, което би могло да стане наистина добра тенисистка или чудесна лекоатлетка. Не се радваше, не ликуваше при такива случаи.

Келси я изгледа с любопитство. „Странна млада жена“ — помисли си той.

— Изглежда имате собствени виждания за повечето неща, мис Рич — каза той.

— Да, предполагам, че е така.

— От кога сте в „Медоубенк“?

— От година и половина.

— Имало ли е неприятности през това време?

— В „Медоубенк“ ли? — сепна се тя.

— Да.

— А, не. Всичко беше спокойно досега, до началото на срока.

Келси атакува неочаквано.

— А какво се случи този срок? Нямате предвид убийството, нали? Имате предвид нещо друго...

— Не — започна тя, — да, може би... но всичко е много неясно.

— Продължавайте.

— Мис Булстрод не е много щастлива напоследък — бавно изрече Айлийн. — Това е, от една страна. Вие не го знаете. Мисля, че и останалите не са го забелязали. Но аз го забелязах. И тя не е единствената, която не е щастлива. Но вие не питате точно за такива неща, нали? Това са само чувства. Така се получава, когато сте събрани заедно всички и започвате прекалено много да размишлявате за нещо определено. Вие ме питате дали има нещо нередно този срок. Ами, има.

— Да — погледна я с любопитство Келси, — да, има. Какво е то?

— Мисля, че тук нещо не е в ред — каза бавно Айлийн Рич. — Струва ми се, че сред нас има някой, чието място не е тук. — Тя го погледна, усмихна се, почти се засмя, а сетне добави. — Нещо като котка сред гълъбите. Всички ние сме гълъбите, а котката е сред нас. Само че не знаем коя е.

— Изразявате се много неясно, мис Рич.

— Нали? Звучи напълно идиотско. И аз го усещам.

Предполагам, че и да е имало нещо, нещо дребно, което съм забелязала, не го помня, а е останало усещането...

— Имате ли някого предвид?

— Не, казах ви, само чувство. Нямам предвид определена личност. Но усещам, че тук има някой, който не е с добри намерения! Има някой — не зная кой, който ме кара да се чувствам на тръни. Не когато аз я гледам, а когато тя ме гледа, защото тогава изпитвам това

усещане, каквото и да е то. О, говоря толкова несвързано. Но както и да е, това е само едно чувство. Не е онова, което вие искате да чуете. Не е доказателство.

— Не — потвърди Келси. — Не е доказателство. Не още. Но ми се струва интересно и ако усещането ви придобие по-ясна форма, мис Рич, ще бъда много радостен, ако го споделите с мене.

— Да — кимна тя, — защото работата е сериозна, нали? Искам да кажа, щом е извършено убийство, съвсем безпричинно, а убиецът може да е надалеч оттук. От друга страна, убиецът може да е тук, в училището. В такъв случай пистолетът или револверът също трябва да е тук. Мисълта не е много приятна, нали?

Тя излезе, като кимна леко с глава за довиждане.

— Откачалка — каза сержант Бонд. — Или ти не мислиш така?

— Не — отговори Келси. — Не мисля, че е откачалка. Мисля, че е от онези, които имат шесто чувство. Като тези хора, които знаят, че в стаята има котка, много преди да са я видели. Ако беше родена в някое африканско племе, щеше да е шаман.

— Такива надуват злото, а? — попита сержант Бонд.

— Точно така, Пърси — отвърна Келси. — И аз се опитвам да сторя същото. Никой не е попадал на нищо определено, затова трябва да се опитам да надуша нещо. Сега ще разпитаме французойката.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ФАНТАСТИЧНА ИСТОРИЯ

Предполагаемата възраст на мадмоазел Анжел Бланш беше тридесет и пет. Не носеше грим, а черната ѝ коса беше гладко сресана, но прическата не ѝ отиваше. Костюм в строг стил.

Тя обясни, че това е първият ѝ срок в „Медоубенк“. Не е сигурна дали ще иска да остане по-дълго.

— Не е приятно да работиш в училище, където стават убийства — поклати глава неодобрително.

Освен това никъде нямало алармени инсталации, което било опасно.

— Но тук няма ценни неща, мадмоазел Бланш, които биха привлекли вниманието на крадците.

— Откъде знаете? — сви рамене тя. — Някои от момичетата тук имат богати бащи. Може да носят нещо ценно със себе си. Крадците вероятно са разбрали това и идват, защото мислят, че лесно могат да го вземат.

— Ако някое от момичетата притежава нещо ценно, то няма да е във физкултурния салон.

— Откъде знаете? — повтори мадмоазел. — Всяка си има шкафче там, нали?

— Но там държат само спортните си екипи и неща от този род.

— О, да, така се предполага. Но едно момиче може да скрие какво ли не в маратонките си или да го увие в стар пуловер или шал.

— Какво по-точно имате предвид, мадмоазел Бланш?

Но мадмоазел Бланш нямаше представа какво поточно биха скрили.

— Дори и бащите, които най-много угаждат на дъщерите си, не биха им позволили да занесат в училище диамантени огърлици — отбеляза инспекторът.

Мадмоазел Бланш отново сви рамене.

— Може да е нещо със съвсем различна стойност — например, скарабей или нещо, за което един колекционер би дал сума пари. Бащата на едно от момичетата е археолог.

— Това е малко вероятно, мадмоазел Бланш — усмихна се Келси.

— Е, само изказах предположение — отново сви рамене тя.

— Преподавала ли сте в други английски училища, мадмоазел Бланш?

— Преди известно време преподавах в едно училище в Северна Англия. Повече съм преподавала в Швейцария и Франция. В Германия също. Дойдох в Англия, за да усъвършенствам английския си. Имам приятелка тука. Тя се разболя и ми предложи да я заместя, защото мис Булстрод щяла да е доволна, ако бързо намери учителка. Но не ми харесва много. Както ви казах, не мисля, че ще остана.

— Защо не ви харесва? — настоя Келси.

— Не обичам места, където се стреля — отговори мадмоазел Бланш. — Пък и децата — нямат никакво уважение.

— Те не са съвсем деца, не е ли така?

— Някои от тях се държат като бебета, други — като двадесет и пет годишни. Има ги всякакви. Разполагат с много свобода. Предпочитам учебно заведение с по-строг правилник.

— Познавахте ли добре мис Спрингър?

— Изобщо не я познавах. Тя беше зле възпитана и аз разговарях колкото се може по-малко с нея. Беше една такава кокалеста, с лунички и силен, креслив глас. Приличаше на английските карикатури на жени. Често се държеше грубо с мен и аз не я обичах.

— Защо се държеше грубо с вас?

— Не обичаше да ходя в спортната зала. Тя изпитва такива чувства, искам да кажа — сякаш спортната зала бе нейна лична собственост! Отивам един ден там, защото ми беше интересно. Не бях ходила там, а сградата е нова. Добре планирана и подредена и аз започнах да я разглеждам. А мис Спрингър пристига и казва: „Какво правиш тука? Нямаш работа тук.“ Така ми каза тя на мене — учителка в училището! За каква ме има, за ученичка ли?

— Да, да, досадно наистина — помъчи се да я успокои Келси.

— Свинско държание, това е. А после извика: „И да не отмъкнеш ключа.“ направо ме разстрои. Когато отворих вратата, ключът падна и

аз го взех. Забравих да го сложа на мястото му, защото тя ме обиди. А после се развика подире ми, сякаш искам да го открадна. Нейния ключ, нейната спортна зала.

— Малко странно, нали — отбеляза Келси, — че изпитва такива чувства към физкултурния салон. Сякаш е нейна лична собственост и се страхува някой да не намери нещо, което е скрила там — намекна внимателно той, но Анжел Бланш само се изсмя.

— Да крие нещо там? Какво би могло да бъде скрито там? Да не би да мислите, че е крила любовните си писма там? Сигурна съм, че през живота си не е получила любовно писмо! Другите учителки поне са вежливи. Мис Чадуик е старомодна и непрекъснато се притеснява за нещо. Мис Ванситарт е много приятна, истинска дама, симпатична. Мис Рич според мен е малко смахната, но се държи дружелюбно. А по-младите учителки са много приятни.

Зададох ѝ още няколко незначителни въпроса и я освободиха.

— Докачлива е — отбеляза Бонд. — Всички французи са такива.

— Въпреки това, колко интересно — каза Келси. — Мис Спрингър не е обичала хората да си пъхат носа в нейния физкултурен салон — или спортна зала, както го наричат. Но защо?

— Може би е смятала, че французойката я шпионира — предположи Бонд.

— Да, но защо ще мисли така? Какво значение има дали я е шпионирала, освен ако не се е страхувала, че Анжел Бланш може да открие нещо там? Кой остана? — добави той.

— Двете млади учителки — мис Блейк и мис Роуън, както и секретарката на мис Булстрод.

Мис Блейк бе млада, пряма, с овално, добродушно лице. Преподаваше по ботаника и физика. Не каза нищо съществено. Била виждала мис Спрингър много рядко и нямала представа какво може да е довело до нейната смърт.

Мис Роуън, както подобава на човек, завършил психология, изрази някои свои виждания. Според нея било твърде вероятно мис Спрингър да се е самоубила.

— Но защо да го прави? — повдигна вежди инспектор Келси. — Нещастна ли беше?

— Тя беше агресивна — отвърна мис Роуън, като се наведе напред и надникна над дебелия стъкла на очилата си. — Много

агресивна. Смятам, че това е важно. Това е защитен механизъм, за да скрие комплекса си за малоценност.

— От всичко казано досега — отбеляза инспектор Келси, — се вижда, че е била много самоуверена.

— Прекалено самоуверена — мрачно потвърди мис Роуън. — А някои от нещата, които е казала, потвърждават изводите ми.

— Кои например?

— Намекваше, че хората не са „онова, което изглеждат“. Спомена, че в последното училище, в което бе работила, разобличила някого. Директорката обаче се оказала жена с предразсъдъци и отказала да чуе разкритията ѝ. Спомена също, че и няколко от учителките били „против нея“. Разбирате ли какво означава това, инспекторе? — Мис Роуън едва не падна от стола — толкова развълнувано се наведе напред. Кичури права коса се посипаха върху лицето ѝ. — Мания за преследване в начален стадий.

Инспектор Келси отговори, че мис Роуън може да има право, но че той не приема версията за самоубийство, освен ако тя не му обясни как мис Спрингър е успяла да се застреля от четири фута разстояние, след което пистолетът е изчезнал безследно.

Мис Роуън раздразнено отвърна, че полицията е прословута с предразсъдъците си относно психологията.

После мястото ѝ зае Ан Шапланд.

— Е, мис Шапланд — запита инспектор Келси, като оглеждаше с одобрение спретнатия ѝ, делови вид. — Каква светлина можете да хвърлите по случая?

— Боя се, че абсолютно никаква. Аз имам отделен кабинет и рядко се срещам с другите учителки. Но всичко това е невероятно!

— Защо точно мислите, че е невероятно?

— Ами, преди всичко фактът, че мис Спрингър е била застреляна. Да предположим, че някой е влязъл с взлом във физкултурния салон и тя е отишла да провери кой е там. Добре, но кой ще влиза с взлом във физкултурния салон?

— Младежи, вероятно местни хора, които са искали да вземат някои спортни принадлежности или така, за развлечение.

— Ако е така, все си мисля, че мис Спрингър би викнала: „Я да видя сега, какво правите тука? Веднага изчезвайте“ и те би трябвало да изчезнат.

— Не ви ли е минавало през ума, че мис Спрингър е имала някакво по-особено отношение към спортната зала?

— По-особено отношение ли? — озадачено попита Ан Шапланд.

— Имам предвид — не я ли смяташе за свое владение? Мразеше ли други да влизат там?

— Не зная за такова нещо. Защо да мисли така? Залата е само част от училището.

— Вие самата не сте ли забелязали нещо? Не сте ли изпитвали чувството, че ако отидете там, тя се ядосва, или нещо подобно?

— Ходила съм само няколко пъти — поклати глава Ан Шапланд.

— Доста съм заета. Мис Булстрод ме изпрати един-два пъти, за да съобща нещо на някое от момичетата. И това е всичко.

— Не знаехте ли, че мис Спрингър не е разрешила на мадмоазел Бланш да влезе там?

— Не, не съм чувала подобно нещо. А, всъщност, да. Мадмоазел Бланш беше много ядосана един ден, но тя е малко докачлива. Била влязла в часа по рисуване и учителката ѝ казала нещо неприятно. Разбира се, тя няма много работа... Имам предвид мадмоазел Бланш.

Преподава само един предмет — френски, и разполага с доста свободно време. Мисля — поколеба се Ан Шапланд, — мисля, че тя е много любопитна.

— Допускате ли, че когато е отишла в спортната зала, тя е пхнала нещо в някое шкафче?

— В някое от шкафчетата на момичетата ли? Ами, не е изключено. Би се позабавлявала по този начин.

— Мис Спрингър имаше ли свое шкафче там?

— Да, разбира се.

— Ако мис Спрингър е заложила мадмоазел Бланш да бърка в шкафчето ѝ, сигурно се е ядосала.

— Естествено!

— Знаете ли нещо за личния живот на мис Спрингър?

— Не мисля, че някой знае нещо — отговори Ан. — Чудя се дали изобщо е имала такъв.

— И няма нищо друго, нищо, свързано например със спортната зала, което не сте ми казали?

— Ами... — Ан се двоумеше.

— Всъщност нищо особено — бавно каза тя. — Само дете един от градинарите — не Бригс, а младият. Видях го един ден да излиза от спортната зала, където изобщо няма работа. Предполагам, че любопитството му го е отвело там или пък е искал да изкръшка от работа. Той трябваше да оправя телената ограда на тенис корта по това време. Не мисля, че има нещо сериозно в тази случка.

— Но въпреки това сте я запомнили — изтъкна Келси. — Защо?

— Ами защото... — сбърчи чело тя. — Да, защото държанието му ми се стори малко странно. Предизвикателно. Освен това се подиграваше заради парите, които се харчат тук за момичетата.

— Аха, отношението му значи... Разбирам.

— Не мисля, че беше злонамерено.

— Вероятно не, но аз ще си отбележа този факт.

— Недомлъвки, недомлъвки — отбеляза Бонд след като Ан Шапланд излезе. — Все едно и също! За Бога, дано поне научим нещо от помощния персонал.

Но и от помощния персонал не научиха повече.

— Няма полза да ме питате за нищо, млади човече — каза мисис Гибънс, готвачката. — Първо, не чувам какво казваш; второ — нищо не знам. Снощи заспах, а аз спя много дълбоко. Изобщо не съм чула какво става тук. Никой не ме събуди и да ми каже. — В гласа ѝ звучеше обида. — Едва тази сутрин научих.

Келси изкрепя още няколко въпроса, но от отговорите не научи нищо.

Мис Спрингър била нова този срок, но не я обичали толкова, колкото мис Джоунс, предишната учителка по физкултура. Мис Шапланд също била нова, но била приятна млада дама. Мадмоазел Бланш била като всички останали францужойки — все мислела, че другите учителки са настроени срещу нея и позволявала на младите госпожици да се държат безобразно в час.

— Макар че не плаче — призна мисис Гибънс. — В някои от училищата, където съм била, учителките францужойки много плачеха!

Повечето прислужнички идваха само през деня. Имаше само една камериерка, която оставаше да спи в училището, но и тя не съобщава никаква информация, макар че много добре чуваше какво ѝ се говори. Не можела да каже, не била сигурна. Нищо не знаела. Мис

Спрингър се държала малко грубо. Нищо не знаела за спортната зала, нито пък какво държат там и никъде не била виждала пистолет.

Този поток от ненужна информация бе прекъснат от мис Булстрод.

— Едно от момичетата желае да говори с вас, инспектор Келси — каза тя.

— Така ли? — сепна се Келси. — Знае ли нещо?

— Много се съмнявам — отговори мис Булстрод, — но по-добре вие да разговаряте с нея. Тя е една от чужденките тук. Принцеса Шаиста, племенница на емира Ибрахим. Смята се за много по-важна личност, отколкото е. Разбирате ли?

Келси кимна в потвърждение. Мис Булстрод излезе и в стаята се появи средно на ръст, слабо, мургаво момиче.

Тя ги погледна с престорена скромност.

— Вие от полицията ли сте?

— Да — усмихна се Келси, — от полицията сме. Ще седнеш ли да ни разкажеш какво знаеш за мис Спрингър?

— Да, ще ви кажа.

Тя се настани, наведе се напред и започна да говори с театрално тих глас.

— Това място се наблюдава. Те не се показват, но са наоколо!

И важно кимна с глава.

Инспектор Келси разбра какво имаше предвид мис Булстрод. Момичето разиграваше театър и това му харесваше.

— Но защо ще наблюдават училището?

— Заради мене. Искат да ме отвлекат.

Келси изобщо не очакваше подобно твърдение. Той вдигна вежди.

— Защо ще те отвличат?

— За да искат откуп, естествено. Те могат да накарат роднините ми да платят много пари.

— Ъ-ъ... ами... може би — каза колебливо Келси. — Но... ъ-ъ, ако предположим, че е така, какво общо има това със смъртта на мис Спрингър?

— Сигурно е разбрала нещичко за тях — разясни Шаиста. — Вероятно им е разказала, че е открила следа. Може да ги е заплашила. А те вероятно са ѝ обещали пари, за да мълчи. И тя им е повярвала.

Затова е отишла в спортната зала, където са ѝ казали, че ще получи парите, и са я застреляли.

— Но мис Спрингър сигурно никога не би приела пари от изнудване.

— Да не мислите, че е много забавно да сте учител — учител по гимнастика? — В думите ѝ прозвуча презрение. — Не мислите ли, че е по-добре да разполагате с пари, да пътувате, да правите каквото искате? Особено за жена като мис Спрингър, която не е красива и която мъжете дори не поглеждат! Не мислите ли, че парите имат за нея повече притегателна сила, отколкото за другите хора?

— Ами... ъ-ъ... — затрудни се инспектор Келси. — Не зная точно какво да ти отговоря. — Не се беше сблъсквал с такава гледна точка досега. — Ти... така ли мислиш? А мис Спрингър споменавала ли е нещо пред тебе?

— Мис Спрингър не казваше нищо друго освен: „Изпънете се, наведете се“, „По-бързо“ и „Не се мотайте“ — отвърна Шаиста с възмущение.

— Да, така, така. Ами, не си ли въобразяваш цялата тази работа с отвличането?

Шаиста изведнъж се ядоса.

— Вие изглежда нищо не разбирате! Принц Али Юсуф от Рамат беше мой братовчед. Той бе убит по време на революцията, или по-точно — по време на бягството си от нея. Знаеше се, че когато порасна, ще се омъжи за него. Виждате колко важна особа съм. Тук може би са идвали комунистите. И не само за да ме отвлекат. Може да са искали да ме убият.

Инспектор Келси ставаше все по-недоверчив.

— Силно казано, а?

— Мислите, че такова нещо не може да се случи ли? Аз пък ви казвам, че те са способни да го направят. Комунистите са много зли! Всеки го знае.

Погледът на инспектора изразяваше нарастващо недоумение.

— Вероятно те мислят, че аз знам къде са скъпоценните камъни! — продължи Шаиста.

— Какви скъпоценни камъни?

— Братовчед ми имаше скъпоценни камъни. Както и баща му. Моето семейство винаги е имало много скъпоценни камъни. За

непредвидени случаи, нали разбирате? — Това прозвуча напълно достоверно от устата ѝ.

Келси втренчи поглед в нея.

— Но какво общо има това с теб или с мис Спрингър?

— Но нали вече ви казах! Те по всяка вероятност мислят, че аз зная къде са скъпоценните камъни. Затова искат да ме пленят и да ме принудят да говоря.

— А ти знаеш ли наистина къде са скъпоценните камъни?

— Не, разбира се, че не знам. Те изчезнаха по време на революцията. Вероятно злите комунисти са ги взели. А може и да не са.

— На кого принадлежат тези скъпоценни камъни?

— Сега, след като братовчед ми е мъртъв, те принадлежат на мене. От рода ни не остана никой друг. Леля му — моята майка — е мъртва. Той би пожелал те да принадлежат на мене. Ако не беше умрял, аз щях да се омъжа за него.

— Такава ли беше уговорката?

— Трябваше да се омъжа за него. Той ми е братовчед, разбирате ли?

— И скъпоценните камъни щяха да са твои, ако се беше омъжила за него?

— Не, аз щях да си имам скъпоценни камъни. От „Картие“ в Париж. А тези, другите, щяха да се пазят за непредвидени случаи.

Инспектор Келси замига, докато се мъчеше да схване тази ориенталска система за осигуряване.

— Мисля, че е станало следното — продължи оживено Шаиста. — Някой е изнесъл скъпоценните камъни от Рамат. Може да е някой лош човек, може да е добър. Ако е добър, той ще ми ги донесе и ще каже: „Те са твои“ и аз ще го възнаградя.

Тя царствено кимна с глава, като продължаваше да театралничи.

„Я виж ти, каква актриса е малката“ — помисли си инспекторът.

— Но ако човекът е лош, той ще задържи скъпоценните камъни и ще ги продаде. Или ще дойде при мене и ще попита: „Каква награда ще ми дадете, ако ви донеса скъпоценните камъни?“ И ако предложената награда го удовлетвори, той ще ги донесе, ако ли не — тогава няма да го направи!

— Но в действителност никой нищо не ти е казвал.

— Не — призна Шаиста.

Инспектор Келси взе решение.

— Знаеш ли — каза учтиво той, — мисля, че наистина не знаеш какво говориш.

Шаиста му хвърли гневен поглед.

— Казвам ви онова, което знам — това е всичко — намусено отвърна тя.

— Да, много любезно от твоя страна. Ще го имам предвид.

Той стана и й отвори вратата, за да излезе.

— Не бях предвидил „Хиляда и една нощ“ — каза той, като се върна до масата. — Отвличане и приказни скъпоценни камъни! Какво ли ще последва още?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЪВЕЩАНИЕ

Когато инспектор Келси се върна на гарата, дежурният сержант каза:

— Тук е някакъв Адам Гудмън. Чака ви, сър.

— Адам Гудмън ли? О, да. Градинарят.

Младият мъж бе станал почтително на крака. Беше висок, тъмнокос, с приятна външност. Носеше изцапани кадифени панталони, придържани хлабаво от износен колан, и разкопчана светлосиня риза.

— Чух, че сте искали да ме видите.

Гласът му звучеше грубо като на всички млади хора в днешно време, дори леко предизвикателно.

— Да, заповядайте в моята стая — отвърна Келси.

— Не знам нищо за убийството — намусено изрече Адам Гудмън. — То няма нищо общо с мен. Снощи си бях у дома, в леглото.

Келси само кимна небрежно с глава.

Настани се зад бюрото си и направи знак на младия мъж да заеме стола срещу него. Един млад цивилен полицаи незабележимо бе последвал двамата и седна на известно разстояние от тях.

— Така — започна Келси. — Вие сте Гудмън. — Той погледна бележката на бюрото си. — Адам Гудмън.

— Точно така, сър. Но първо бих желал да ви покажа това.

Държанието на Адам изведнъж се промени. Предизвикателството и намусеността му се изпариха. Стана тих и почтителен. Извади нещо от джоба си и го подаде на инспектора. Келси го погледна и леко вдигна вежди. После вдигна глава.

— Няма да имам нужда от тебе, Барбар — каза той.

Дискретният млад полицаи стана и излезе, като умело прикри изненадата си.

— Аха — измърмори Келси, като замислено оглеждаше Адам. — Ето значи кой сте вие? И какво, по дяволите, правите...

— В девическо училище ли? — довърши младият човек мисълта му. Гласът му пак прозвуча предизвикателно, но после се засмя. — Наистина това е първата ми задача от този род. Не приличам ли на градинар?

— Не приличате на тукашните градинари. Те обикновено са по-възрастни. Разбирате ли нещо от градинарство?

— Доста. Майка ми бе добра градинарка. Типично за англичанка. Тя се погрижи да остави достоен заместник.

— И какво по-точно става в „Медоубенк“, за да сте там?

— Всъщност, не знаем какво става в „Медоубенк“. Моята задача е само да наблюдавам. Или поне беше — до снощи. Убийство на учителка по физкултура. Не се вмества в училищната програма.

— Но се случва — въздъхна инспектор Келси. — Всичко може да се случи навсякъде. Разбрах това. И все пак мисля, че този случай е доста необичаен. Какви са причините за всичко това?

Адам му разказа. Келси слушаше с интерес.

— Несправедливо се отнесох с онова момиче — отбеляза той. — Но съгласете се, че историята й звучеше прекалено фантастично, за да бъде истина. Скъпоценни камъни на стойност между половин и един милион лири стерлинги? На кого казвате, че принадлежат?

— Уместен въпрос. За да му се отговори, трябва да се съберат цял рояк юристи по международно право и те вероятно няма да са на едно мнение. Въпросът може да бъде оспорван от много страни. До преди три месеца те са принадлежали на Негово височество принц Али Юсуф от Рамат. Но сега? Ако се появят в Рамат, те ще принадлежат на настоящото правителство — ще се погрижат за това. Али Юсуф може да ги е завещал на някого. В такъв случай зависи как ще се изпълни завещанието и дали няма някой да го оспори. Може да принадлежат на семейството му. Но в действителност, ако вие или аз ги намерим на улицата и ги сложим в джоба си, те практически ще принадлежат на нас. Ако, разбира се, не съществува някакъв законен механизъм, който да ни ги вземе. Сигурно ще опитат, международното право е ужасно заплетено...

— Искаш да кажеш, че който ги намери — негови са — попита инспектор Келси, като поклати неодобрително глава. — Не е много почтено — добави поучително той.

— Не — потвърди Адам. — Не е почтено. И затова по дирите им са немалко групировки. Нито една от тях не страда от скрупули. Разчуло се е, разбирате ли. Може да е слух, може да е истина, но се говори, че са измъкнати от Рамат точно преди революцията. А по въпроса как — съществуват няколко версии.

— Но какво общо има „Медоубенк“? Заради малката разглезена принцеса ли?

— Принцеса Шаиста, първа братовчедка на Али Юсуф. Да. Някой може да се опита да ѝ предаде стоката или да се свърже с нея. Според мен около училището се въртят разни съмнителни личности. Например някаква мисис Колински, която е отседнала в „Гранд хотел“. Изключително важна птица от така наречената международна паплач. Нищо криминално, всичко е напълно законно, почтено, но събира много полезна информация. После една жена от Рамат, която танцува в кабаре. Узнахме, че работи за едно чуждо правителство. Не знаем къде е тя сега; дори не знаем как изглежда, но се говори, че се навърта в тази част на света. Не ви ли се струва, че всичко се върти около „Медоубенк“? А снощи беше убита мис Спрингър.

Келси кимна замислено.

— Истинска бъркотия — отбеляза той, като се поколеба за миг. — Виждате ли, онези филми, които дават по телевизията... толкова пресилени — така поне си мислим... не допускаме, че може да се случи в действителност. И наистина не се случва — поне в нормалния ход на нещата.

— Тайни агенти, грабеж, насилие, убийство, кръстосан разпит — съгласи се Адам. — Безумно, но такива неща съществуват в живота.

— Но не и в „Медоубенк“! — изтръгна се спонтанно от Келси.

— Разбирам какво имате предвид — отвърна Адам. — Обида за ранга на училището.

Последва мълчание, а сетне инспектор Келси попита:

— А ти какво мислиш, че се е случило снощи?

Адам изчака и каза бавно:

— Спрингър е била в спортната зала посред нощ. Защо? Трябва да започнем от тук. Няма смисъл да се чудим кой я е убил, докато не разберем защо е била там по това време. Да допуснем, че въпреки безукорния си, изпълнен с движение живот, тя е имала проблеми със

съня си, станала е, погледнала е през прозореца и е видяла светлина в спортната зала. Нейният прозорец гледа натам, нали?

Келси кимна утвърдително.

— И тъй като бе силна и безстрашна жена, тя отишла да види какво става. Заварила е там някой, който е правел — какво? Не знаем. Но бил хванат толкова натясно, че я е застрелял.

Келси отново кимна.

— Мислим, че така е станало — каза той. — Само че последното, което казахте, малко ме озадачава. Човек не стреля задължително, за да убива. Не се подготвя за такова нещо, освен ако...

— Освен ако не става дума за нещо голямо. Съгласен съм! Можем да го наречем случая с Невинната Спрингър, която е застреляна в изпълнение на служебния си дълг. Но съществува и друга вероятност. Спрингър получава по някакъв начин информация, отива да работи в „Медоубенк“ или така й нареждат шефовете й — заради образованието й... Тя изчаква някоя подходяща нощ, промъква се в спортната зала (тук отново се препъваме във въпроса защо?). Някой я проследява... или я чака... някой с пистолет, който е готов да го използва... Но отново — защо? За какво? Всъщност какво, по дяволите, има в тази спортна зала? Не мога да си представя какво би могло да бъде скрито там.

— Нищо не е имало скрито там, гарантирам. Преровихме всичко — шкафчетата на момичетата, шкафчето на мис Спрингър. Най-различни спортни принадлежности — всички напълно нормални и необходими. Освен това постройката е съвсем нова! Там не е имало никакви скъпоценни камъни.

— Дори и да е имало нещо, може да е било преместено, разбира се. От убиеца — отбеляза Адам. — Другата вероятност е, че спортната зала е била използвана като място за срещи — от мис Спрингър или някой друг. Удобна е за такова нещо. Сравнително далече от училището. И същевременно ако някой бъде забелязан да отива там, винаги може да отговори, че е видял светлина и така нататък, и така нататък. Да допуснем, че мис Спрингър е отишла там, за да се срещне с някого. Скарали са се и е била застреляна. Или друг вариант — мис Спрингър забелязва, че някой излиза от училището, проследява го и вижда или научава нещо, което не трябва.

— Не съм я виждал преди да умре — каза Келси, — но от начина, по който всички говорят за нея, стигнах до извода, че си е пъхала носа навсякъде.

— И на мене това ми се струва най-вероятното обяснение — съгласи се Адам. — Който много пита — бързо остарява. Мисля, че именно любопитството я е отвело в спортната зала.

— Но ако е имала среща, тогава... — поде Келси.

Адам започна да кима енергично.

— Да. В такъв случай в училището има някой, който заслужава по-подробно внимание от наша страна. Котка сред гълъбите, така да се каже.

— Котка сред гълъбите — повтори Келси, поразен от израза. — Една от учителките, мис Рич каза нещо подобно днес.

Той потъна в размисъл в продължение на една-две минути.

— Този срок три нови дами са попълнили персонала — каза той. — Шапланд, секретарката. Бланш, учителката по френски език и самата мис Спрингър. Тя е мъртва, затова я изключвам. Ако има котка сред гълъбите, тогава е най-вероятно да е една от двете. — Той погледна към Адам с очакване. — Имате ли някакви предположения относно другите две?

Адам се замисли.

— Един ден хванах мадмоазел Бланш да излиза от спортната зала с виновно изражение на лицето. Сякаш беше вършила нещо нередно. Аз обаче бих заложил на другата — Шапланд. Тя е хладнокръвна и има мозък в главата си. Бих се поразровил в миналото ѝ, ако бях на ваше място. Защо, по дяволите, се смеете?

— Тя подозира вас — ухили се Келси. — Хванала ви, като излизате от спортната зала и държанието ви ѝ се сторило странно!

— По дяволите! — изруга с възмущение Адам. — Какво нахалство!

Инспектор Келси възвърна авторитетния си вид.

— Въпросът е там — обясни той, — че високо ценим „Медоубенк“. Училището е първокласно. Мис Булстрод е прекрасна жена. Колкото по-скоро разнищим тази история, толкова по-добре ще бъде за училището. Искаме да разясним нещата и да възвърнем престижа на „Медоубенк“.

Той замълча и погледна замислено Адам.

— Мисля — продължи той, — че ще трябва да кажем на мис Булстрод кой сте. Тя ще си държи езика зад зъбите — не се съмнявайте в това.

Адам поразмисли за миг. Сетне кимна с глава.

— Добре — съгласи се той. — При тези обстоятелства мисля, че това е почти неизбежно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

НОВИ ЛАМПИ ЗА СТАРИ

I

Мис Булстрод притежаваше още едно качество, с което превъзхождаше останалите жени. Умееше да слуша.

Тя изслуша мълчаливо инспектор Келси и Адам. Дори не повдигна учудено вежди. Накрая произнесе една-единствена дума.

— Забележително.

„Вие сте забележителна“ — помисли си Адам, но не го каза на глас.

— В такъв случай — попита мис Булстрод направо, без да заобикаля същината на въпроса, — какво искате да направя?

Инспектор Келси се изкашля.

— Въпросът се състои в следното — каза той. — Желаем да бъдете напълно осведомена — заради доброто име на училището.

Мис Булстрод кимна в знак на съгласие.

— Естествено — отвърна тя, — училището е моята първа грижа. И така трябва да бъде. Аз съм отговорна за здравето и безопасността на моите ученички, както и за персонала ми, само че в по-малка степен. И бих искала да добавя, че ако се пише и говори възможно най-малко за смъртта на мис Спрингър, толкова по-добре за мене. Разсъждавам от чисто егоистични подбуди, въпреки че смятам, че училището е от голямо значение не само за мене. Съзнавам, че ако на вас ви е необходима пълна прозрачност на случая, то налага се да го направите. Но така ли е?

— Не — отговори инспектор Келси. — В този случай, предпочитам да не се вдига шум. Разследването ще бъде отложено и ние ще разпространим версия, че е дело на местен човек. Младежи главорези или както сега ги наричат — малолетни престъпници, въоръжени, натискат спусъка. Такива обикновено носят ножове, но някои наистина докопват пистолети. Мис Спрингър ги изненадва. Те я застрелват. Бих искал да разпространим тази версия, а после тихо да продължим да си вършим работата. Пресата не може да ни помогне. Но, разбира се, „Медоубенк“ е известно учебно заведение. Убийство в „Медоубенк“ — това е страхотна новина.

— Мисля, че ще мога да ви помогна в това отношение — каза отривисто мис Булстрод. — Имам няколко влиятелни връзки. — Тя се засмя и изброи имена, между които държавния секретар на вътрешните работи, двама вестникарски босове, един епископ и министъра на образованието. — Ще направя каквото мога. — Тя погледна Адам. — Вие съгласен ли сте?

Адам заговори бързо.

— Да, разбира се. Вие винаги искате нещата да протичат гладко и тихо.

— Ще продължавате ли да сте градинар? — поиска да узнае мис Булстрод.

— Ако нямате нищо против. По този начин ще бъда в центъра на събитията. А и ще мога да наблюдавам какво става.

Сега вече мис Булстрод вдигна вежди.

— Надявам се, че не очаквате да станат още убийства?

— Не, не.

— Радвам се да го чуя. Съмнявам се дали училището ми ще оцелее след две убийства в един и същи срок.

Тя се обърна към Келси.

— Хората ви свършиха ли със спортната зала? Неприятно е, че не можем да я използваме.

— Свършихме там. Всичко е чисто като в аптека — имам предвид от наша гледна точка. Независимо какви са били подбудите за убийството, там нямаше нищо, което да ни помогне. Това е само една спортна зала с необходимите спортни принадлежности.

— Нищо ли не открихте в шкафчетата на момичетата?

Инспектор Келси се засмя.

— Е, намерихме едно друго... една книга... френска... казва се „Кандид“... с... илюстрации. Скъпа книга.

— Аха — каза мис Булстрод. — Ето къде я била скрила! Книгата е на Жизел д'Обри, предполагам.

Уважението, което Келси изпитваше към мис Булстрод, нарасна.

— Нищо не пропускайте, мадам — отбеляза той.

— „Кандид“ няма да й навреди — каза мис Булстрод. — Това е класически роман. Конфискувам някои видове порнография. А сега да се върнем на първия ми въпрос. Вие ме успокоихте относно

разгласяването на случая в печата. А училището може ли да ви помогне по някакъв начин? Аз самата мога ли да помогна с нещо?

— Мисля, че в момента не можете. Единственото, което искам да зная, е коя е причината за безпокойството ви този срок? Някаква случка? Или определен човек?

Мис Булстрод помълча миг-два. Сетне бавно изрече:

— Отговорът ми буквално гласи: Не зная.

— Но имате чувството, че нещо не е наред? — бързо вметна Адам.

— Да — само чувството. Нищо определено. Не мога да посоча определен човек или някаква случка... освен...

Тя замълча за миг и после каза:

— Имам чувството... имах чувството тогава... че пропуснах нещо, което не биваше да пропускам. Нека да обясня.

Тя разказа накратко случката с мисис Ъпджон и обезпокоителното неочаквано пристигане на лейди Вероника.

Адам слушаше с интерес.

— Позволете ми да изясним въпроса, мис Булстрод. Мисис Ъпджон поглежда през прозореца, откъдето се вижда чакълена алея за колите и разпознава някого. В това няма нищо особено. Вие имате над стотина ученички и не е за чудене, ако мисис Ъпджон е видяла някой познат родител или роднина. Но вие определено смятате, че тя е била смаяна, когато е познала тази личност и че всъщност това е бил някой, когото най-малко е очаквала да види в „Медоубенк“?

— Да, изпитах точно такова усещане.

— А после през прозореца, който гледа в срещуположната посока, видяхте майката на една от ученичките ви доста пийнала и това съвсем отвлече вниманието ви от онова, което говореше мисис Ъпджон.

Мис Булстрод кимна.

— Тя говори в продължение на няколко минути, така ли?

— Да.

— И когато отново започнахте да се вслушвате в думите ѝ, тя разказваше за шпионажа и разузнаването, което е вършила по време на войната преди да се омъжи.

— Да.

— Може би точно там е връзката — замислено каза Адам. — Видяла е някого, когото е познавала по време на войната. Родител или роднина на някоя от ученичките ви или член на учителския състав.

— Едва ли е била някоя от учителките — възрази мис Булстрод.

— Възможно е.

— По-добре да се свържем с мисис Ъпджон — предложи Келси. — Колкото може по-скоро. Имате ли адреса ѝ, мис Булстрод?

— Естествено. Само че мисля, че в момента е в чужбина. Почакайте, сега ще разбера.

Тя натисна два пъти копчето на бюрото си, после нетърпеливо отиде до вратата и викна на едно момиче, което вървеше по коридора:

— Пола, кажи на Джулия Ъпджон да дойде при мене.

— Добре, мис Булстрод.

— По-добре да изляза преди да е дошло момичето — каза Адам. — Няма да бъде уместно, ако ме види, че помагам на инспектора в разпитите. Уж ме е извикал тука, за да ме разпита подробно. След като е установил, че няма за какво да се хване за мене, ми е казал да си вървя.

— Вървете си и не забравяйте, че ще ви държа под наблюдение! — изръмжа Келси, като се подсмиваше.

— Между другото — обърна се Адам към мис Булстрод, спирайки на вратата, — ще имате ли нещо против, ако малко злоупотребя със службата си тука? Ако например се сприятеля повече с някого от персонала ви?

— С кого по-точно от персонала ми?

— Ами... например с мадмоазел Бланш.

— Мадмоазел Бланш? Мислите, че тя...

— Мисля, че ѝ е доста скучно тука.

— Аха! — сериозно каза мис Булстрод. — Може би сте прав. А с някоя друга?

— Имам богат избор — весело отвърна Адам. — Ако ви се стори, че някоя от ученичките ви се държи глупаво или се измъква по работа в градината, моля ви, знайте, че намеренията ми са чисто служебни — ако мога да се изразя така.

— Мислите, че някои от момичетата биха могли да знаят нещо?

— Всеки знае по нещо — отговори Адам, — дори и да е нещо, което той самият не подозира, че знае.

— Може би имате право.

На вратата се почука и мис Булстрод викна:

— Влез.

Появи се Джулия Ъпджон, съвсем задъхана.

— Влез, Джулия.

Инспектор Келси измърмори недоволно:

— Можете да тръгвате, Гудмън. Стегнете се и си гледайте работата.

— Казах ви, че нищо не зная — намусено отвърна Адам и излезе, като промърмори: „Проклети гестаповци.“

— Съжалявам, че съм така задъхана, мис Булстрод — извини се Джулия. — Тичах от тенис кортовете дотук.

— Няма нищо. Искях само да ми кажеш адреса на майка си или къде мога да я намеря в момента.

— О, ще трябва да пишете на леля Изабел. Мама е в чужбина.

— Имам адреса на леля ти. Но трябва да се свържа лично с майка ти.

— Не виждам как може да стане това — сбърчи вежди Джулия.
— Мама замина за Мала Азия с автобус.

— С автобус? — смаяна попита мис Булстрод.

Джулия закима усилено с глава.

— Тя обича такива неща — обясни тя. — Освен това е страшно евтино. Малко е неудобно, но мама няма нищо против. Според мен тя ще пристигне във Ван след около три седмици.

— Да, разбирам. Кажи ми, Джулия, майка ти споменавала ли е, че е видяла тук някой, когото е познавала по време на службата си през войната?

— Не, мис Булстрод, не е. Сигурна съм, че не е споменавала такова нещо.

— Майка ти е работила в разузнаването, нали?

— О, да. Струва ми се, че много ѝ е харесвало. Само че на мен не ми се вижда толкова вълнуващо. Никога не се е хвалила. Не е попадала в лапите на Гестапо. Не са ѝ вадили ноктите. Нищо подобно. Мисля, че е работила в Швейцария или в Португалия. Човек доста се отегчава от тези старовремски военни истории и се боя, че не съм слушала внимателно — добави с нотка на извинение Джулия.

— Е, благодаря ти, Джулия. Това е всичко.

— Представяте ли си! — възкликна мис Булстрод, след като Джулия излезе. — Отишла в Мала Азия с автобус! Детето го каза така, сякаш майка ѝ е взела автобус №73 до Маршал или Снелгроувз.

II

Дженифър напусна тенис кортовете в лошо настроение, размахвайки ракетата си. Множеството лоши попадения при сервисите тази сутрин я потискаха. Макар че с тази ракета бе изключено да нанесе силен удар. Само че напоследък никак не ѝ вървеше със сервиса. Бекхендът ѝ обаче определено се бе подобрил. Обучението на Спрингър бе помогнало. В много отношения тя съжаляваше, че Спрингър е мъртва.

Дженифър гледаше сериозно на тениса. Той бе едно от нещата, за които си мислеше.

— Извинете...

Дженифър се стресна и вдигна поглед. Добре облечена жена със златисторуса коса и продълговат пакет в ръка стоеше на пътеката на няколко фута разстояние от нея. Дженифър се зачуди откъде бе изникнала и защо не я бе видяла. И през ум не ѝ мина, че тя може да е била скрита зад някое дърво или сред рододендроните и да е излязла точно когато я е видяла. Такава мисъл изобщо не можеше да мине през ума на Дженифър, защото нямаше никаква причина една жена да се крие сред рододендроните и внезапно да излиза пред нея.

— Чудя се, дали можете да ми кажете къде да намеря едно момиче на име... — попита жената с лек американски акцент, като направи справка в някакво листче — ... Дженифър Сътклиф.

Дженифър се смая.

— Аз съм Дженифър Сътклиф.

— Господи! Колко странно! Ето, това се казва съвпадение. Търся едно момиче в това голямо училище и попадам точно на нея. А говорят, че такива неща не се случвали.

— Предполагам, че понякога се случват — каза вяло Дженифър.

— Щях да идвам на обяд с едни приятели тук продължи жената, — и вчера на един коктейл споменах, че ще идвам, а леля ви — или по-точно кръстницата ви — толкова лоша памет имам. Тя ми каза и името си, но и него забравих. Както и да е, тя ме попита дали мога да мина

през училището и да ви донеса една нова тенис ракета. Каза, че сте искали нова ракета.

Лицето на Дженифър грейна. Всичко това ѝ се стори като истинско чудо.

— Сигурно е била кръстницата ми — мисис Кембъл. Аз ѝ викам леля Джина. Не може да е била леля Розамунд. Тя никога не ми подарява нищо друго, освен някакви мижави десет шилинга за Коледа.

— Да, спомням си сега. Точно така ѝ беше името. Кембъл.

Жената подаде пакета и Дженифър нетърпеливо го пое. Не беше завързан здраво. Дженифър нададе доволен вик, щом ракетата се появи измежду опаковката.

— О, страхотна е! — възкликна тя. — Наистина е хубава. Така си мечтаех за нова тенис ракета — човек не може да играе сносно, ако няма добра ракета.

— Предполагам, че е така.

— Много ви благодаря, че я донесохте — с признателност каза Дженифър.

— Не ми представляваше никаква трудност. Но си признавам, че се чувствах малко неудобно. Винаги се чувствам неудобно в училище. Толкова много момичета. А, между другото, помолиха ме да занеса обратно старата ракета.

Жената взе ракетата, която Дженифър бе пуснала на земята.

— Леля ви... не... кръстницата ви каза, че ще ѝ сменят кордата. Ракетата има нужда от това, нали?

— Мисля, че не си струва — отвърна Дженифър, без да обръща много-много внимание на думите на жената.

Тя бе заета да размахва и да пробва баланса на новото си съкровище.

— Но една резервна ракета може винаги да потрѣбва — отбеляза новата ѝ приятелка. — Божичко — извика тя, като погледна часовника си. — Станало е по-късно, отколкото предполагах. Трѣбва да тичам.

— Имате ли... искате ли такси? Мога да телефонирам...

— Не, благодаря ти, мила. Колата ми е точно пред външната врата. Оставих я там, за да не ми се наложи да правя завои в тясната алея. Довиждане. Много се радвам, че се запознахме. Надявам се, че новата ракета ще ти достави истинско удоволствие.

Жената буквално хукна по пътеката към външната врата. Дженифър викна още веднъж подире ѝ:

— Благодаря ви много.

После, изпълнена с тайна радост, тръгна да търси Джулия.

— Виж — каза тя, като размаха ракетата театрално.

— Боже! Откъде я взе?

— Кръстницата ми я изпрати. Леля Джина. Тя не ми е истинска леля, но ѝ казвам така. Тя е страхотно богата. Предполагам, че мама ѝ е казала, че се оплаквам от ракетата си. Чудесна е, нали? Не трябва да забравям да ѝ пиша, за да ѝ благодаря.

— Е, всички понякога забравяме. Дори неща, които сериозно възнамеряваме да свършим. Погледни, Шаиста — добави тя, като видя, че момичето идва към тях.

— Имам нова ракета. Не е ли прекрасна?

— Сигурно е много скъпа — отбеляза Шаиста, като я огледа с очи на познавач. — Как искам и аз да мога да играя добре тенис.

— Все стъпваш върху топката.

— Никога не разбирам къде точно ще падне топката — вяло каза Шаиста. — Преди да си замина у дома, трябва да си поръчам едни хубави шорти в Лондон. Или тенис екип като на американската шампионка Рут Ален. Много е елегантен. А може да си купя и двете неща — засмя се тя, като блажено предвкушаваше покупките.

— Шаиста не мисли за нищо друго освен за дрехи — каза с презрение Джулия, когато двете приятелки отминаха. — Мислиш ли, че и ние някога ще станем такива?

— Предполагам — мрачно отвърна Дженифър. — Ще бъде ужасно досадно.

Те влязоха в спортната зала, която вече бе освободена от полицията, и Дженифър внимателно сложи ракетата си в калъфката.

— Не е ли чудесна? — попита тя, като я галеше с обич.

— А какво направи със старата?

— О, тя я взе.

— Коя?

— Жената, която ми донесе новата. Срећнала леля Джина на някакъв коктейл и леля Джина я помолила да ми я донесе, защото онази щяла да идва насам, а леля Джина ѝ казала да върне старата, за да ѝ смени кордата.

— Аха, разбирам... — сбърчи вежди Джулия.

— Какво искаше Кавгаджийката от тебе? — попита Дженифър.

— Кавгаджийката ли? О, нищо особено. Адреса на мама. Но тя няма адрес, защото замина с автобус. Някъде в Турция. Дженифър, погледни. Ракетата ти нямаше нужда от смяна на кордата.

— О, имаше, Джулия. Беше като гъба.

— Знам. Но всъщност, това е моята ракета. Нали си ги разменихме. Моята ракета имаше нужда от смяна на кордата. А твоята, тази която е у мене сега, беше със сменена. Ти каза, че майка ти я била дала да ѝ сменят кордата преди да заминете в чужбина.

— Да, така е — потвърди Дженифър малко озадачено. — Ами, предполагам, че онази жена — не знаей коя беше — трябваше да питам как се казва, но бях толкова зашеметена — е забелязала, че ракетата има нужда от смяна на кордата.

— Но ти каза, че тя е споменала, че именно леля ти е говорила, че ракетата има нужда от смяна на кордата. А тази мисъл не би минала през главата на леля ти, ако ракетата нямаше нужда от смяна на кордата.

— Ами... — Дженифър изгуби търпение. — Предполагам... предполагам...

— Какво?

— Вероятно леля Джина си е помислила, че след като искам нова ракета, то старата има нужда от смяна на кордата. Всъщност какво значение има?

— Предполагам, че няма никакво значение — бавно изрече Джулия. — И все пак, цялата история ми звучи доста странно, Дженифър. Прилича ми на приказката за Аладин — нови лампи за стари.

Дженифър се закикоти.

— Представяш ли си — потърквам старата си ракета, всъщност, твоята стара ракета и се появява някой дух! Ако потъркаш някоя лампа и от нея излезе дух, какво ще си пожелаеш, Джулия?

— Много неща — възторжено се задъха Джулия. — Магнетофон, куче вълча или датска порода, сто хиляди лири стерлинги, черна сатенена бална рокля и редица други неща... А ти?

— Не знам точно какво — отвърна Дженифър. — Сега вече имам страхотна нова ракета и май не искам нищо друго.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАТАСТРОФА

I

Третата седмица от началото на учебната година следваше обичайния си ход. Това бе първата седмица, през която родителите имаха право да изведат децата си извън училището. В резултат на това „Медоубенк“ почти опустя.

Точно тази неделя в училището щяха да останат само двадесет момичета за обяд. Няколко души от персонала също ползваха отпуска през уикенда и щяха да се върнат или късно в неделя вечерта, или в понеделник сутрин. Мис Булстрод също имаше намерение да отсъства през тези дни. Това бе необичайно, защото тя нямаше навика да се отделя от училището докато не свършеше срокът. Само че този път тя имаше сериозни основания. Щеше да ходи на гости у херцогинята на Уелшъм в „Уелсингтън Аби“. Херцогинята бе настояла, като бе добавила, че Хенри Бенкс също ще присъства. Хенри Бенкс бе председател на Съюза на работодателите. Известен индустриалец и един от първоначалните спонсори на училището. Поканата имаше нюанс почти на заповед. Не че мис Булстрод би позволила да я командват, ако не желалаше. Но при създалите се обстоятелства тя прие поканата с радост. Тя съвсем не бе безразлична към херцогинята, а херцогинята на Уелшъм имаше голямо влияние. Собствените ѝ дъщери учеха в „Медоубенк“. Освен това мис Булстрод бе особено доволна, че ще има възможността да разговаря с Хенри Бенкс по въпроса за бъдещето на училището, както и да разкаже собствената си версия за трагичното събитие.

Благодарение на влиятелните връзки на „Медоубенк“ убийството на мис Спрингър бе отразено много тактично в печата. Беше се превърнало по-скоро в нещастен случай, отколкото в загадъчно убийство. Вестниците намекваха, макар и неясно, че вероятно някакви малолетни хулигани са проникнали в спортната зала и че смъртта на мис Спрингър е станала случайно, а не е била замислена предварително. Съобщаваше се смътно за няколко млади мъже, които били извикани „да помагат на полицията“. Самата мис Булстрод много внимаваше да не се създаде неприятно впечатление у двамата

влиятелни настойници на училището. Тя знаеше, че те искат да обсъдят прикрития намек за нейното евентуално пенсиониране. Херцогинята и Хенри Бенкс силно желяеха да я убедят да промени решението си. Именно сега бе моментът според мис Булстрод да настоява за Елинон Ванситарт, да подчертае каква прекрасна личност е тя и колко добре ще изпълнява задълженията си при спазването на традицията в „Медоубенк“.

В събота сутринта мис Булстрод тъкмо привършваше с кореспонденцията си, диктувайки на Ан Шапланд, когато телефонът иззвъня. Ан вдигна слушалката.

— Обаждат се емирът Ибрахим, мис Булстрод. Пристигнал е в Кларидаж и би желал да вземе Шаиста утре.

Мис Булстрод взе слушалката и разговаря набързо със завеждащия канцеларията на емира. Каза му, че Шаиста ще бъде готова в единадесет и половина в неделя сутринта и ще чака. Момичето трябва да се върне в училището до осем часа вечерта.

После затвори телефона и каза:

— Понякога ми се иска тези ориенталци да ме предупреждават по-отрано. Бях уредила Шаиста да излезе утре с Жизел д'Обри, а при това положение трябва да го отложат. Свършихме ли с всички писма?

— Да, мис Булстрод.

— Добре, сега мога да замина с чиста съвест. Напечатай ги, изпрати ги и си свободна за събота и неделя. Ще те чакам чак в понеделник за обяд.

— Благодаря, мис Булстрод.

— Забавлявай се добре, мила.

— Така мисля да направя — отвърна Ан.

— Някой млад мъж ли има?

— Ами... да — изчерви се Ан. — Но нищо сериозно.

— А трябва. Ако мислиш да се омъжваш, не чакай много.

— Той ми е само един стар приятел. Нищо вълнуващо.

— Вълнението — предупреди я мис Булстрод — не винаги е добра основа за един брак. Ще ми изпратиш ли мис Чадуик?

Мис Чадуик нахлу вътре.

— Чичото на Шаиста, емирът Ибрахим, ще я вземе утре, Чади. Ако пристигне самият той, кажи му, че тя напредва добре.

— Тя не е особено умна — вметна мис Чадуик.

— Незряла е в интелектуално отношение — съгласи се мис Булстрод, — но в други отношения е забележително зряла. Когато разговаряш понякога с нея, имаш чувството, че е жена на двадесет и пет години. Предполагам, че това е резултат от изтънчения светски живот, който е водила. Париж, Техеран, Кайро, Истанбул и прочие. В нашата страна сме склонни да внушаваме на децата си, че са още малки. Благосклонно казваме: „Тя е още съвсем малка“. А това не е добродетел, а сериозен житейски недостатък.

— Не зная дали да се съглася с теб по този въпрос, мила — каза мис Чадуик. — Отивам да кажа на Шаиста за чичо й. Ти заминавай и не се притеснявай за нищо.

— О, няма! — отвърна мис Булстрод. — Всъщност, създава се една благоприятна възможност да оставя отговорността в ръцете на Елинор Ванситарт и да видя как ще се справи. Щом вие двете сте тук, всичко ще бъде наред.

— Надявам се. Отивам да намеря Шаиста.

Шаиста много се изненада и изобщо не бе доволна, като чу, че чичо й е пристигнал в Лондон.

— Искате да ме вземе утре ли? — измърмори недоволно тя. — Но, мис Чадуик, уредено е да изляза с Жизел д'Обри и майка й.

— Боя се, че ще трябва да го отложим.

— Но аз предпочитам да изляза с Жизел — сърдито настояваше Шаиста. — Моят чичо изобщо не е забавен. Яде, сумти — толкова е тъпо.

— Не трябва да говориш така. Не е учтиво — поучаваше я мис Чадуик. — Доколкото разбрах, чичо ти е в Англия само за една седмица и съвсем естествено е да иска да те види.

— Вероятно е уредил да се омъжи за някого — засия от радост Шаиста. — Ако е така, ще бъде чудесно.

— Ако е така, той несъмнено ще ти каже. Но ти си твърде млада, за да се омъжваш. Първо трябва да завършиш образованието си.

— Образованието е скучна работа — отвърна Шаиста.

II

Ясно и свежо неделно утро. Мис Шапланд бе заминала скоро след мис Булстрод в събота. В неделя сутринта в училището бяха останали мис Джонсън, мис Рич и мис Блейк.

За отговорнички бяха определени мис Ванситарт, мис Чадуик и мадмоазел Бланш.

— Надявам се момичетата да не се разприказват — каза недоверчиво мис Чадуик. — Имам предвид смъртта на горката мис Спрингър.

— Да се надяваме — каза Елинон Ванситарт, — че цялата история скоро ще бъде забравена. Ако някой от родителите започне да ми говори за случилото се, ще го срежа. Според мен е най-добре да възприемем твърда позиция.

Момичетата отидоха на църква в десет часа, придружавани от мис Ванситарт и мис Чадуик. Четирите момичета католички бяха заведени от Анжел Бланш в съперническата църква. После, около единайсет и половина, започнаха да пристигат колите. Мис Ванситарт — грациозна, уравновесена и изпълнена с достойнство — стоеше в коридора. Тя поздравяваше майките с усмивка, предаваше им децата и ловко се извъръщаше настрана, ако се чуеха нежелани реплики относно скорошната трагедия.

— Ужасно — казваше тя, — да, наистина ужасно, но разбирате ли, ние тук не говорим за случилото се. Всички тези деца — защо да обременяваме мозъчетата им с тъжни мисли?

Чади също беше на мястото си — поздравяваше стари приятели сред родителите, обсъждаше планове за ваканцията и говореше с обич за различните деца.

— Леля Изабел можеше да дойде и да ме изведе — недоволстваше Джулия, която заедно с Дженифър притискаше нос в стъклото на прозореца в една от класните стаи, докато наблюдаваха кой идва и кой заминава навън.

— Мама ще ме вземе следващата седмица — каза Дженифър. — Татко ще приема някакви важни личности и тя не може да дойде днес.

— Ето я Шаиста — извика Джулия. — Гледай как се е нагласила за Лондон. О-йе! Погледни само токчетата на обувките ѝ. Обзалагам се, че дъртата Джонсън никак не харесва тези обувки.

Шофьор с ливрея отвори вратата на огромен кадилак. Шаиста се качи и потегли.

— Можеш да излезеш с мене през другата седмица, ако желаеш — каза Дженифър. — Казах вече на мама, че имам приятелка, която искам да взема със себе си.

— Много бих искала — отвърна Джулия. — Виж мис Ванситарт как си върши работата само.

— Страхотно е грациозна, нали? — попита Дженифър.

— Не знам защо — продължи Джулия, — но понякога ме избива на смях. Тя е същинско копие на мис Булстрод, нали? Пълно копие, но ми прилича на някой имитатор.

— Ето майката на Пам — каза Дженифър. — Довела е малките момченца. Не ми е ясно как ще се поберат в този мъничък Морис?

— Отиват на пикник — отбеляза Джулия. — Погледни колко много кошници носят.

— Какво ще правиш следобед? — попита Дженифър. — Мисля, че не е необходимо да пиша на мама тази седмица, след като ще я видя следващата, нали?

— Много те мързи да пишеш писма, Дженифър.

— Все не мога да измисля какво да пиша — оправда се Дженифър.

— Аз пък мога — заяви Джулия. — Мога да измисля много неща, за които да пиша, само че няма на кого да пиша в момента — добави тъжно тя.

— А майка ти?

— Казах ти вече, че замина за Мала Азия с автобус. Не можеш да пишеш писма на хора, които пътуват с автобус за Мала Азия. Поне не можеш да им пишеш през цялото време.

— А на какъв адрес пращаш писмата?

— О, до консулствата на различните страни. Тя ми е оставила списък. Започва с Истанбул, после е Анкара, сетне следва някакво смешно име. Чудя се защо Кавгаджийката толкова много искаше да се свърже с мама. Доста се натъжи, като ѝ казах, че е заминала — добави тя.

— Не може да е нещо, свързано с тебе — успокои я Дженифър.
— Не си направила нищо лошо, нали?

— Според мене — не — отговори Джулия. — Вероятно е искала да ѝ съобщи за Спрингър.

— Но защо ще го прави? — чудеше се Дженифър. — Мисля, че тя би била изключително доволна, ако поне една майка не знае за Спрингър.

— Искаш да кажеш, че майките ще се притесняват дали няма да убият и дъщерите им?

— Майка ми не е такава — каза Дженифър. — Но наистина загуби ума и дума, като научи какво се е случило.

— Ако питаш мене — каза замислено Джулия, — има много неща, които не са ни казали за Спрингър.

— Какви неща?

— Ами, разните странни неща, които стават. Както случаят с новата ти тенис ракета.

— О, тъкмо се канех да ти кажа — изрече Дженифър. — Писах, за да благодаря на леля Джина, и тази сутрин получих писмо от нея, в което пише, че много се радва, че имам нова тенис ракета, но че тя не ми е изпращала такова нещо.

— Казах ти, че тази работа с ракетата е изключително странна — заяви победоносно Джулия. — Освен това са проникнали с взлом в дома ви, нали?

— Да, но не са откраднали нищо.

— Това е още по-загадъчно — продължи Джулия и добави замислено — и мисля, че много скоро ще бъде извършено и второ убийство.

— Как така, Джулия, защо ще има второ убийство?

— Ами, в книгите обикновено има второ убийство. Но мисля, че ти, Дженифър, трябва много да внимаваш, за да не те убият.

— Да убият мене? — изненада се Дженифър. — Но защо ще искат да ме убиват?

— Защото по някакъв начин си замесена в цялата тази история — отвърна Джулия и добави замислено. — Трябва да се опитаме да разберем нещо повече за майка ти следващата седмица, Дженифър. Възможно е някой да ѝ е дал някакви тайни документи в Рамат.

— Какви тайни документи?

— О, откъде да зная? Планове или пък формулата за нова атомна бомба. Нещо такова.

Дженифър я погледна недоверчиво.

III

Мис Ванситарт и мис Чадуик стояха в учителската стая, когато мис Роуън влезе и попита:

— Къде е Шаиста? Никъде не мога да я открия. А колата на емира току-що пристигна, за да я вземе.

— Какво? — учуди се Чади. — Трябва да е някаква грешка. Колата на емира дойде преди около четиридесет и пет минути. С очите си видях как Шаиста се качи и потегли. Тя бе една от първите, които заминаха.

— Предполагам, че са поръчали на два пъти кола или нещо подобно — повдигна рамене Елиноор Ванситарт. После отиде да поговори с шофьора. — Трябва да има някаква грешка. Младата дама вече замина за Лондон преди четиридесет и пет минути.

— Вероятно е станала грешка, както казвате, мадам — изненадан отвърна шофьорът. — Но на мен ми дадоха ясни указания да взема младата дама от „Медоубенк“.

— Предполагам, че има недоразумение — повтори мис Ванситарт.

— Такива неща непрекъснато се случват — потвърди шофьорът невъзмутимо и спокойно. — Приемат се съобщения по телефона, записват се и се забравят. Но в нашата фирма се гордеем, че никога не допускаме грешки. Разбира се, както и вие казвате, човек никога не знае с тези ориенталски джентълмени. Понякога водят множество хора със себе си и издават по два-три пъти едни и същи заповеди. Мисля, че така е станало и в този случай.

Той ловко взе завоя и замина.

Мис Ванситарт гледа известно време с недоумение, но явно реши, че няма за какво да се притеснява, и с удоволствие зачака спокойния следобед.

През следобеда няколкото останали в училището момичета писаха писма и се поразходиха из околността. Други поиграха тенис, а плувният басейн — с оглед да няма произшествия — се наблюдаваше внимателно. Мис Ванситарт извади писалката си и хартия за писане и

се разположи под сянката на един кедър. В четири и половина телефонът иззвъня и мис Чадуик вдигна слушалката.

— Училище „Медоубенк“ ли е? — чу се гласът на добре възпитан англичанин. — Мис Булстрод там ли е?

— Мис Булстрод отсъства днес. Говорите с мис Чадуик.

— О, става дума за една от вашите ученички. Обаждам се от Кларидаж, от апартамента на емир Ибрахим.

— Да? Имате предвид Шаиста ли?

— Да. Емирът е доста обезпокоен, че нищо не му е било известно.

— Известно ли? Какво да му бъде известно?

— Ами, че Шаиста не е могла или че няма да дойде.

— Няма да дойде! Искате да кажете, че не е пристигнала?

— Не, не е пристигнала. Тръгна ли от „Медоубенк“?

— Да. Една кола дойде за нея към единадесет и половина и тя замина.

— Това е много странно, защото тук от нея няма и следа... По-добре да позвъня на фирмата, която осигурява коли за емира.

— Господи — каза мис Чадуик, — надявам се, че не се е случило нещастие.

— Е, нека да не мислим за най-лошото — отвърна весело младият мъж. — Мисля, че ако се бе случила злополука, щяха да ви съобщят. Или на нас. Не бих се притеснявал на ваше място.

Но мис Чадуик се притесняваше.

— Струва ми се много странно — каза тя.

— Предполагам, че... — започна колебливо младият мъж.

— Да? — настоя мис Чадуик.

— Ами, не бих искал да обсъждам с емира такива неща, но, между нас казано, дали около нея не се навърта някой приятел?

— Определено не — с достойнство отсече мис Чадуик.

— Не, не че трябва да има някой, но нали ги знаете момичетата? Ще останете изненадана, ако ви разкажа с какви случаи съм се сблъсквал.

— Уверявам ви — с достойнство повтори мис Чадуик, — че такова нещо е невъзможно.

Само че дали наистина бе невъзможно? Знае ли ги човек тези момичета?

Тя остави слушалката на мястото ѝ и неохотно тръгна да търси мис Ванситарт. Нямаше причина да смята, че мис Ванситарт ще може да се оправи по-добре от нея с положението, но изпита необходимост да сподели с някого. Мис Ванситарт веднага попита:

— Втората кола?

Двете се погледаха.

— Мислиш ли — бавно запита Чади, — че трябва да съобщим на полицията?

— Не на полицията — стъписана отговори Елинон Ванситарт.

— Но тя наистина каза — настоя Чади, — че някой може да се опита да я отвлече.

— Да я отвлече ли? Глупости! — сръза я мис Ванситарт.

— Не мислиш ли, че... — продължи упорито мис Чадуик.

— Мис Булстрод ме остави да отговарям за нещата тук — каза Елинон Ванситарт, — и аз категорично се противопоставям на такова нещо. Тук не желаем повече неприятности с полицията.

Мис Чадуик я изгледа враждебно. Мислеше я за недалновидна и глупава. Върна се в училището и се свърза по телефона с дома на херцогинята на Уелшъм. За нещастие всички бяха излезли.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

МИС ЧАДУИК НЕ МОЖЕ ДА ЗАСПИ

I

Мис Чадуик беше неспокойна. Въртеше се в леглото, броеше и използваше различни други начини, за да заспи, но сънят не идваше. Всичко беше напразно.

В осем часа, след като Шаиста не се завърна и нищо не бе съобщено за нея, мис Чадуик пое нещата в свои ръце и позвъни на инспектор Келси. Успокои се, като разбра, че той не гледа сериозно на въпроса. Той я увери, че ще се справи сам. Ако е станала злополука, лесно можело да се провери. А след това щял да се свърже с Лондон. Щял да направи всичко, което е необходимо. Може момичето да е кръшнало. Той посъветва мис Чадуик да не разгласява случката из училището. Нека останалите да мислят, че Шаиста е останала да пренощува у чичо си в Кларидж.

— Последното, което вие или мис Булстрод желаете — каза Келси, — е да се пише отново за училището. Изключено е да са я отвлекли. Затова не се безпокойте, мис Чадуик. Оставете всичко на нас.

Но мис Чадуик продължаваше да се безпокои.

Легна си, без да може да заспи, като в главата ѝ се въртяха най-различни предположения — от отвличане до убийство.

Убийство в „Медоубенк“. Ужасно! Невероятно! В „Медоубенк“! Мис Чадуик обичаше „Медоубенк“. Обичаше го вероятно повече от самата мис Булстрод, но по различен начин. Училището беше толкова рисковано и приятно начинание. Тя предано бе следвала мис Булстрод в неизвестността и много пъти бе издържала на напрежението. Ами ако всичко бе пропаднало? Нямаха много средства при започването. Ако не бяха успели, ако поддръжката бе оттеглена — тревожните мисли на мис Чадуик стигаха до най-невероятни „ако“. Мис Булстрод обичаше приключенията, риска, но Чади не. Понякога, измъчвана от мрачни предчувствия, тя се молеше „Медоубенк“ да не е толкова необикновено училище. Щеше да е по-безопасно, настояваше тя. Но мис Булстрод не обичаше безопасността. Тя имаше собствени представи за училището и без колебание преследваше целите си. И

смелостта ѝ бе възнаградена. Какво облекчение изпита Чади, когато успехът стана факт. Когато „Медоубенк“ се закрепил, реално се закрепил като известно английско учебно заведение. Именно в този период любовта ѝ към „Медоубенк“ избликна с пълна сила. Всички съмнения, страхове и притеснения се изпариха. Възцариха се мир и благополучие. Благополучието на „Медоубенк“ доставяше на Чади истинско удоволствие и радост.

Много се разстрои, когато мис Булстрод за пръв път спомена за пенсиониране. Да се оттегли сега, когато всичко вървеше чудесно?

Мис Булстрод говореше за пътешествия и за нещата, които могат да се видят по света. Чади остана невъзмутима. Никъде нямаше нищо по-хубаво от „Медоубенк“! Струваше ѝ се, че нищо не може да засенчи славата на „Медоубенк“ — но сега — убийство!

Толкова грозна, изпълнена с насилие дума, която нахлува от външния свят подобно на развилняла се буря. Убийство — дума, която мис Чадуик свързваше единствено с малолетни престъпници с ножове и лекари, които отравят съпругите си. Но убийство тук, в училище, при това не в кое да е, а в „Медоубенк“. Невероятно.

Наистина, мис Спрингър — горката мис Спрингър — естествено, че тя няма вина, само че противно на всякаква логика Чади имаше чувството, че тя все пак има някаква вина. Тя не познаваше традициите в „Медоубенк“. Нетактична жена. Сигурно по някакъв начин е предизвикала убийството. Мис Чадуик се обърна на другата страна, оправи възглавницата си и си помисли: „Не трябва да размишлявам изобщо. Я, по-добре да стана и да изпия един аспирин. Ще се опитам да преброя до петдесет...“

Преди да стигне до петдесет, мислите ѝ взеха отново предишната насока. Пак започна да се безпокои. Дали във вестниците ще пишат за всичко това — и за евентуалното отвлечение? Дали родителите, след като прочетат написаното, ще побързат да приберат дъщерите си...

Господи, трябва да се успокои и да заспи. Колко е часът? Тя светна лампата и погледна часовника си — точно един и петнайсет. Именно часът, в който горката мис Спрингър... Не, няма да мисли повече за това. А и колко глупаво от страна на мис Спрингър да отиде сама, без да събуди някой друг.

— Господи — изрече на глас мис Чадуик. — Ще трябва да взема един аспирин.

Тя стана от леглото и се приближи до умивалника. Изпи два аспирина с глътка вода. На връщане към леглото дръпна пердетата и погледна през прозореца. Направи го съвсем безпричинно — само за да се увери. Искаше да бъде напълно сигурна, че в спортната зала вече няма да се появи светлина посред нощ.

Но там светеше.

За една минута Чади скокна и се приготви да действа. Нахлузи здрави обувки, облече дебело палто, взе фенерчето си и изхвърча навън. Хукна надолу по стълбите. Мислено бе обвинила мис Спрингър, че не е потърсила помощ преди да отиде да разбере какво става, но на нея самата изобщо не ѝ мина през ум да го направи. Изгаряше от нетърпение да стигне до спортната зала и да разбере кой е натрапникът. Всъщност се спря, за да вземе оръжие — по всяка вероятност не много добро, но все пак оръжие — после излезе през страничната врата и се затича по пътеката между храстите. Задъхваше се, но бе непоколебима. Едва когато най-после се приближи до вратата, тя забави ход и започна да се придвижва по-предпазливо. Вратата бе откrehната. Тя я бутна и погледна вътре...

II

Точно когато мис Чадуик ставаше от леглото, за да търси аспирин, Ан Шапланд, изключително привлекателна с черната си вечерна рокля, седеше на една маса в „Ле Нид Соваж“, ядеше порция пилешко и се усмихваше на младия мъж срещу нея. „Милият Денис — мислеше си Ан, — вечно, неизменно същият. Именно това не бих понесла, ако се омъжа за него. Но е доста мил.“ А на глас отбеляза:

— Колко е хубаво, Денис. Такава прекрасна промяна.

— Как е новата работа? — попита Денис.

— Ами, всъщност, доста ми харесва.

— Не ми се вижда да е много по вкуса ти.

— Трудно е да се определи кое точно е по вкуса ми — засмя се Ан. — Обичам разнообразието, Денис.

— Не можах да разбера защо се отказа от работата си при стария сър Мервин Тодхънтър.

— Ами, главно заради самия сър Мервин Тодхънтър. Вниманието, с което ме обсипваше, започна да безпокои съпругата му. А част от моята тактика е никога да не безпокоя съпругите. Да знаеш: те могат да причинят големи неприятности.

— Ревниви котки — съгласи се Денис.

— О, не, не съвсем — отвърна Ан. — Аз съм на страната на съпругите. Както и да е, лейди Тодхънтър ми харесваше много повече от стария Мервин. Защо се изненадваш от сегашната ми работа?

— Защото е в училище. Не си падаш много по ученето, ако мога така да се изразя.

— Нямаше да ми е приятно, ако бях учителка. Мразя да ме затварят наред с цяло стадо други жени. Но да работиш като секретарка в училище като „Медоубенк“ е много приятно. То е наистина единствено по рода си, ако искаш да знаеш. И мис Булстрод няма равна на себе си. Тя действително е голяма работа, уверявам те. Стоманеносивите ѝ очи те пронизват и узнават и най-съкровения ти тайни. Държи те изправен на нокти. Никак не ми се иска да допускам грешка в писмата. Да, тя определено е голяма работа.

— Бих желал да се измориш от всичките тези служби, които си заемала — отбеляза Денис. — Крайно време е, Ан, да престанеш да сменяш непрекъснато работата си и да се установиш някъде.

— Много си мил, Денис — отклони въпроса Ан.

— Двамата ще си живеем чудесно, да знаеш — каза Денис.

— Сигурно — отговори Ан, — но още не съм готова. Освен това, нали знаеш какво е положението с мама.

— Да, аз се... канех да поговорим за нея.

— За мама ли? Какво искаш да ми кажеш?

— Ами, Ан, нали знаеш — мисля, че ти си чудесна. Само като си помисля как си намираш някоя интересна работа и после захвърляш всичко, за да се върнеш у дома при майка си.

— Е, налага се от време на време, когато тя има сериозен пристъп.

— Зная. Както вече казах, мисля, че това, което правиш за нея, е чудесно. Ала сега има места, много хубави места, където се грижат за хора като майка ти. Не точно психиатрични заведения.

— Които струват цяло състояние — допълни Ан.

— Не, не всички. Системата за здравеопазване...

Горчива нотка се прокрадна в гласа на Ан:

— Сигурно ще се стигне до там един ден. Но междувременно с мама живее една хубава стара писана и тя се оправя. Мама е съвсем с ума си през повечето време... а когато не е... аз се връщам да помагам.

— А тя... никога ли не...?

— Буйства ли искаш да кажеш, Денис? Имаш изключително въображение. Не. Скъпата ми майка никога не буйства. Тя само се обърква. Забравя къде се намира, коя е и иска дълго да се разхожда; качва се на някой влак или автобус и заминава за някъде и... ами, трудно е да се обясни, разбираш ли. Понякога сам човек не може да се справи с положението. Но тя се чувства добре, независимо че се обърква. Някой път проявява и чувство за хумор. Спомням си как веднъж ми каза:

„Ан, скъпа, наистина се чувствам неудобно. Знаех си, че отивам в Тибет, а осъзнах, че се намирам в някакъв хотел в Дувър, без да имам ни най-малка представа как да отида там. После си зададох въпроса защо искам да отида в Тибет? Затова реших, че е по-добре да се прибирам у дома. Не помнех колко време е минало, откакто съм

излязла от къщи. Чувстваш се много неудобно, мила, когато не можеш да си спомняш някои неща.“ Действително беше смешна. Искам да кажа, че самата тя гледа на въпроса от веселата страна.

— Всъщност, аз не я познавам — започна Денис.

— Не ми се иска да я запознавам с много хора — отговори Ан. — Това според мене е единственото, което можеш да направиш за близките си. Да ги предпазиш от... ами, от любопитство и съжаление.

— Аз не съм любопитен, Ан.

— Да, знам. Но я съжаляваш. А аз не искам това.

— Разбирам те.

— Но ако мислиш, че имам нещо против да напускам понякога работата си и да се прибирам за неопределено време у дома — не, нямам — продължи Ан. — Не искам да се вълвам в нищо прекалено сериозно. Дори и когато започнах като секретарка след обучението си. За мен най-важното е да станеш наистина добър в професията си. И след като се усъвършенстваш, тогава вече може да избираш работното си място. Имаш възможност да видиш различни места, различни начини на живот. В момента се запознавам с живота в училище. Виждам как стоят нещата отвътре в най-доброто училище в Англия! Мисля да остана там около година и половина.

— Не можеш да се задържиш никъде, така ли, Ан?

— Не — замислено отговори Ан. — Мисля, че не мога. Мисля, че съм родена, за да наблюдавам. Нещо като радиокоментатор.

— Нищо не те интересува сериозно — мрачно установи Денис. — Не те е грижа за никого и за нищо.

— Е, все ще се променя някой ден — насърчително каза Ан.

— До известна степен разбирам какво мислиш и чувстваш.

— Съмнявам се — отвърна Ан.

— Както и да е, но мисля, че няма да изкараш една година в училището. Ще ти писне от всички тези жени — продължи Денис.

— Там има един много хубав градинар — подхвърли Ан и се засмя, като видя изражението на Денис. — Не се притеснявай, искам само да те накарам да ревнуваш.

— А каква е онази история с убитата учителка?

— А, това ли — замислено каза Ан и стана сериозна.

— Странна работа, Денис. Наистина много странна. Убита беше учителката по физкултура. Нали ги знаеш такива жени. Обикновена

учителка по физкултура. Според мен има много неизвестни неща, които никой още не знае.

— Гледай да не се забъркаш в някаква неприятна история.

— Лесно е да се каже. Досега не съм имала възможност да проявя таланта си на детектив. Мисля, че бих се справила много добре.

— Хайде сега, Ан.

— Скъпи, няма да започна да преследвам опасни престъпници. Само ще направя... ами, някои логични умозаклучения. Защо и кой. И за какво? Такива неща. Попаднах на една информация, която е доста интересна.

— Ан!

— Недей да гледаш така измъчено. Само че не мога да свържа информацията с нищо — замислено добави тя. — Донякъде съвпада идеално, но оттам нататък — не. Вероятно ще има второ убийство и то ще хвърли повече светлина — добави весело тя.

Точно в този момент мис Чадуик отвори вратата на спортната зала.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРО УБИЙСТВО

— Идвай — мрачно заповяда инспектор Келси, като влезе в стаята. — Станало е още едно.

— Още едно — какво? — изгледа го сепнат Адам.

— Още едно убийство — обясни инспектор Келси.

Той излезе и Адам го последва. Двамата седяха в стаята на Адам, пиеха бира и обсъждаха различни версии, когато извикаха Келси на телефона.

— Кого са убили? — поиска да узнае Адам, докато слизаше след инспектора по стълбите.

— Пак учителка — мис Ванситарт.

— Къде?

— В спортната зала.

— Отново там — изрече Адам. — Какво толкова има в тази спортна зала?

— По-добре ти да я огледаш този път — каза инспекторът. — Може твоята техника на претърсване да се окаже по-резултатна от нашата. Сигурно има нещо в тази спортна зала, защото иначе ще ги убиват там?

Двамата се качиха в колата.

— Предполагам, че лекарят ще бъде там преди нас. Наблизо е.

Келси влезе в ярко осветената спортна зала, като си мислеше, че всичко това прилича на повтарящ се кошмар. Пак имаше труп и докторът пак беше клекнал до него. Както и предишния път, като ги видя.

— Убита е преди около час — каза той. — Най-много преди четиридесет минути.

— Кой е намерил тялото? — попита Келси.

— Мис Чадуик — съобщи един от хората му.

— Същата като преди, а?

— Да. Видяла светлина, дошла тук и я намерила мъртва. Тя едва влезе в училищната сграда и изпадна в истерия. Мис Джонсън — икономката — ни телефонира.

— Така — каза Келси. — Как е била убита? Пак ли е била застреляна?

— Не — поклати глава лекарят. — Този път е била ударена отзад по главата. Вероятно с палка или торбичка с пясък. Нещо подобно.

Близо до вратата лежеше стик за голф с метална предна част. Той бе единственото нещо, което не стоеше на мястото си.

— А онова? — посочи го Келси. — Може ли да е била ударена с това нещо?

— Не е възможно — поклати лекарят глава. — По главата ѝ няма рани. Не, сигурен съм, че ударът е бил нанесен с тежка гумена палка или торбичка с пясък — нещо такова.

— Професионално, така да се каже.

— Да, по всяка вероятност. Този път престъпникът не е искал да се чуе никакъв шум. Прокраднал се е зад гърба ѝ и я е ударил по главата. Тя е паднала с лице на земята, без да разбере какво я е ударило.

— А тя какво е правила?

— По всяка вероятност е била на колене — каза лекарят. — На колене пред това шкафче.

Инспекторът отиде до шкафчето и го огледа.

— Предполагам, че името на момичето е написано — каза той. — Шаиста — я, чакай, това не е ли онази египтянка? Нейно височество принцеса Шаиста. — Той се обърна към Адам. — Има някаква връзка, а? Чакай малко — това е момичето, за което тази вечер съобщиха, че е изчезнало, нали?

— Точно така, сър — потвърди сержантът. — За нея дошла кола, която би трябвало да е изпратена от чичо ѝ, който се намира в „Кларидж“ в Лондон. Тя се качила в колата и заминала.

— Нищо ли не е съобщено в полицията още?

— Още не, сър. Но проучваме случая. Скотланд ярд също се намеси.

— Какъв хубав и лесен начин да отвлечеш някого — включи се и Адам. — Без съпротива, без викове. Само трябва да знаеш предварително, че момичето очаква да го вземат с кола, преобличаш се

като шофьор от висока класа и пристигаш преди другата кола. Нищо неподозиращо, момичето се качва и ти потегляш, без тя дори да разбере какво става.

— Не е ли открита някъде изоставена кола? — попита Келси.

— Не са ни съобщавали — докладва сержантът. — Както ви казах, Скотланд ярд също се занимава със случая, както и Специалният отдел — добави той.

— Намирисва ми на политически скандал — отбеляза инспекторът. — Предполагам, че няма да успеят да я измъкнат от страната.

— Но защо ще искат да я отвлечат? — попита лекарят.

— Един Господ знае — мрачно отговори Келси. — Тя ми каза, че се страхува да не я отвлекат и аз, за мой срам, помислих, че си придава важност.

— И аз си помислих същото, когато ми разказахте — добави Адам.

— Въпросът е там, че не знаем достатъчно — каза Келси. — Съществуват много неясни вероятности. — Той се огледа. — Ами, изглежда нямам повече работа тук. Направете необходимото — снимки, отпечатыци и така нататък. Аз ще отида в училището.

Там го посрещна мис Джонсън. Потресена бе, но се владееше.

— Какъв ужас, инспекторе — каза тя. — Две от учителките ни са убити. Горката мис Чадуик е в окаяно състояние.

— Искам да я видя колкото се може по-скоро.

— Лекарят ѝ даде нещо успокоително и тя сега е много спокойна. Да ви заведе ли при нея?

— Да, след една-две минути. Първо ми кажете каквото можете за последния път, когато видяхте мис Ванситарт.

— Днес изобщо не съм я виждала — отговори мис Джонсън. — Отсъствах през целия ден. Пристигнах тук точно преди единадесет и се качих направо в стаята си. Легнах си.

— А случайно не погледнахте ли през прозореца си към спортната зала?

— Не. И през ум не ми мина. Прекарах деня със сестра си, която не бях виждала известно време, и мислите ми бяха изпълнени с новини от дома. Изкъпах се, легнах си, четох книга, загасих лампата и съм

заспала. Следващото нещо, което си спомням, е, че мис Чадуик нахлу в стаята ми бяла като чаршаф. Цялата се тресеше.

— А мис Ванситарт отсъстваше ли днес?

— Не, тя беше тука. Отговаряше за училището. Мис Булстрод я няма.

— Кои други от учителките бяха тук?

Мис Джонсън се замисли за миг.

— Мис Ванситарт, мис Чадуик, учителката по френски — мадмоазел Бланш и мис Роуън.

— Така. Добре, заведете ме сега при мис Чадуик.

Мис Чадуик седеше на един стол в стаята си. Макар че нощта беше топла, електрическото отопление беше пуснато и краката ѝ бяха увити в одеяло. Изглеждаше ужасно.

— Тя мъртва ли е... мъртва? Няма ли начин... да се съвземе?

Келси бавно поклати глава.

— Колко е ужасно — продължи мис Чадуик, — че мис Булстрод я няма. — Тя избухна в сълзи. — Това ще съсипе училището. Това ще съсипе „Медоубенк“. Не мога да го понеса... наистина не мога да го понеса.

— Зная — съчувствено каза Келси, като седна до нея. — Зная. За вас това е ужасен шок, но запазете самообладание, мис Чадуик, и ми разкажете всичко, което знаете. Колкото по-скоро открием извършителя, толкова по-малко неприятности и отзиви в печата ще има.

— Да, да, разбирам това. Ами... аз си легнах рано, защото исках да си поспя по-дълго. Но не можах да заспя. Притеснявах се.

— За училището ли?

— Да. И затова, че Шаиста я няма. Сетне започнах да мисля за мис Спрингър и дали... дали убийството ѝ ще повлияе на родителите и дали те ще доведат при нас дъщерите си за следващия срок. Така мъчно ми стана за мис Булстрод! Защото именно тя създаде това място. Такова постижение.

— Зная. А сега продължавайте да разказвате — притеснявали сте се и не сте могли да заспите?

— Не можах. Броих, опитвах различни начини. После станах от леглото, глътнах малко аспирин и точно след като го изпих, случайно дръпнах пердетата на прозореца. И аз самата не зная защо го направих.

Може би защото мислех за мис Спрингър. И тогава, разбирате ли, видях... видях светлина там.

— Каква светлина?

— Ами, движеща се светлина. Предполагам, че е било фенерче. Беше същата светлина, която мис Джонсън и аз видяхме преди.

— Точно същата, така ли?

— Да. Да, мисля, че беше същата. Може би малко по-слаба, не зная.

— Да. И после?

— После — гласът ѝ изведнъж стана по-силен, — реших, че този път ще отида да видя кой е там и какво вършат. Станах, сложих палтото и обувките си и изтичах навън.

— Не ви ли мина през ума да повикате още някого?

— Не. Не помислих за това. Бързах да отида там, защото се боях, че човекът — който и да е бил — може да изчезне.

— Да. Продължавайте, мис Чадуик.

— И така, отидох там колкото можах по-бързо. Приближих се до вратата и точно преди да вляза, започнах да вървя на пръсти, така че... така че да мога да погледна вътре преди някой да е чул идването ми. Стигнах до там. Вратата не беше затворена — само леко откrehната и аз без усилие я бутнах, за да я отворя. Погледнах вътре и... и я видях. Паднала по лице, мъртва...

Тя започна да се тресе.

— Добре, добре, мис Чадуик, няма нищо. Между другото, там имаше един стик за голф. Вие ли го извадихте? Или мис Ванситарт?

— Стик за голф ли? — унесено попита мис Чадуик. — Не мога да си спомня... а, да, мисля, че го взех в коридора. Взех го със себе си в случай, че... ами, в случай, че се наложи да го използвам. И когато съм видяла Елинор, предполагам, че съм го изпуснала. После едва се добрах до училищната сграда и намерих мис Джонсън. О, не мога да го понеса... това ще бъде края на „Медоубенк“...

Гласът на мис Чадуик прозвуча истерично. Мис Джонсън се приближи до нея.

— Да откриеш две убийства — това е такъв шок за всеки — каза мис Джонсън. — Особено за хора на нейната възраст. Нали повече няма да я разпитвате?

Инспектор Келси поклати отрицателно глава.

Докато слизаше надолу по стълбите, той забеляза купчина едновременно торбички с пясък, напъхани в кофи в една ниша. Сигурно са от войната, предположи той, но неприятната мисъл, че не е било необходимо професионалист убиец да удари мис Ванситарт, го обезпокои. В сградата има някой, който не е искал повече да рискува с пистолетен изстрел, който по всяка вероятност се е отървал след първото убийство от опасно разобличаващия го пистолет и сега се е възползвал от по-невинно на вид, но пак носещо смърт оръжие, което е върнал на мястото му след престъплението!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАГАДКАТА НА СПОРТНАТА ЗАЛА

I

„Главата ми е окървавена, но е непреклонна“ — помисли си Адам.

Гледаше мис Булстрод. Никога не се бе възхищавал толкова много от жена. Тя седеше — хладнокръвна и неподвижна, а резултатът от целия ѝ живот се разпадаше пред очите ѝ.

От време на време телефонът извъняваше и я известяваха, че прибират децата си у дома.

Накрая мис Булстрод взе решение. Тя се извини на полицаите, повика Ан Шапланд и ѝ продиктува кратко изявление. Училището ще бъде затворено до края на срока. Родителите, които нямат възможност да приберат децата си у дома, могат да ги оставят на грижите ѝ, като децата ще продължат образованието си.

— Имаш ли списък с имената на родителите и адресите им? А телефонните им номера?

— Да, мис Булстрод.

— Тогава започни с телефонните обаждания, а после се погрижи писмено съобщение да стигне до всеки родител.

— Да, мис Булстрод.

Ан Шапланд тръгна да излиза, но се спря до вратата.

Изчерви се и бързо каза:

— Извинете, мис Булстрод. Зная, че не е моя работа, но... не е ли малко прибързано? Искам да кажа, че... след като премине първоначалният шок, хората ще имат време да поразмислят... и може би няма да вземат дъщерите си. Отново ще станат разумни и ще преценят по-добре.

Мис Булстрод я погледна унило.

— Мислиш, че лесно се примирявам с поражението ли?

Ан отново се изчерви.

— Зная, че... ще ви прозвучи нагло. Но... да, така мисля.

— Не се предаваш лесно, дете, виждам това и се радвам. Само че грешиш. Аз не се примирявам с поражението. Разчитам на познанията си за човешката природа. Принуди родителите да вземат децата си,

накарай ги насила и те вече няма да го желаят толкова силно. Ще започнат да измислят причини да ги оставят в училище. Или в най-лошия случай ще решат да ги върнат тука следващия срок — ако изобщо има такъв — добави мрачно тя и погледна инспектор Келси.

— От вас зависи — продължи тя. — Разяснете случаите с тези убийства, хванете виновника и всичко ще бъде наред.

— Правим всичко, което е по силите ни — каза инспектор Келси с нещастен вид.

Ан Шапланд излезе.

— Способно момиче — отбеляза мис Булстрод. — И предано.

Вметна го между другото, а после поде атака.

— Нямате ли никаква представа, кой е убил двете учителки в спортната зала? Вече би трябвало да ви е ясно. А и това отвлечение на всичкото отгоре. Чувствам се виновна за него. Момичето казваше, че някой иска да я отвлече. Господ да ми прости, но си помислих, че си придава важност. Сега разбирам, че предположенията й никак не са били безпочвени. Някой може да е намекнал нещо или да я е предупредил, знам ли... — Тя спря да говори, но скоро продължи. — Получихте ли някакво съобщение?

— Не още. Но според мен не трябва толкова да се притеснявате за случая. С него са се заели от Отдела за криминални разследвания. Специалният отдел също се занимава с това. Те трябва да я намерят за двадесет и четири часа, най-много за тридесет и шест. Островната държава има своите преимущества. Всички пристанища, летища и други са вдигнати на крак. Полицията следи навсякъде. Действително е лесно да отвлечеш някого, но проблемът е къде ще го криеш. Ще я намерят.

— Надявам се да я намерят жива — мрачно каза мис Булстрод. — Струва ми се, че имаме работа с някой, за когото човешкият живот не значи нищо.

— Нямаше да си правят труда да я отвлечат, ако искаха да я убиват — намеси се Адам. — Можеха да го направят и тук.

Веднага почувства, че думите му бяха неуместни. Мис Булстрод го изгледа.

— По всичко личи — сухо отбеляза тя.

Телефонът иззвъня. Мис Булстрод вдигна слушалката.

— Да?

Тя направи знак на инспектор Келси.

— За вас е.

Адам и мис Булстрод го наблюдаваха, докато говореше. Той измърмори нещо, драсна един-два реда и каза:

— Разбирам. Алдертън Прайърс. Това е в Уолшър. Да, ще ви сътрудним. Да, идеално. В такъв случай аз ще продължа тук.

Той остави слушалката на мястото ѝ и постоя замислен. После вдигна поглед.

— Негово превъзходителство е получил бележка за откуп тази сутрин. Напечатано на нова машина „Корона“. С марка от Портсмут. Обзалагам се, че е за заблуда.

— Къде и как? — попита Адам.

— На кръстопътя на две мили северно от Алдертън Прайърс. Там е пустош. Пликът с парите трябвало да бъде сложен под един камък зад пощенска кутия А. А. в два часа утре сутрин.

— Колко?

— Двадесет хиляди. — Той поклати глава. — Струва ми се, че е работа на любител.

— Какво възнамерявате да направите? — попита мис Булстрод.

Инспектор Келси я погледна. Изглеждаше свършено различен. Професионалната съдържаност го обви като плащ.

— Аз не ръководя случая, мадам — отговори той. — Ние си имаме методи.

— Надявам се да бъдат резултатни — каза мис Булстрод.

— Няма да е трудно — отбеляза Адам.

— Значи любител? — хвана се мис Булстрод за думата. — Чудя се... — После троснато запита. — А персонала ми? Искам да кажа онова, което остана от него? Да разчитам ли на тях или не?

Инспектор Келси се колебаеше, какво да отговори и тя продължи:

— Страхувате се, че ако ми кажете в кого се съмнявате, това ще проличи в отношението ми към тях ли? Грешите. С нищо няма да го покажа.

— Зная — отговори Келси, — но не мога да си позволя да рискувам. Освен това на пръв поглед ние не търсим престъпника сред вашия персонал. Доколкото можахме да ги проверим, те са извън подозрение. Обърнахме специално внимание на новите учителки през

този срок — това са мадмоазел Бланш, мис Спрингър и вашата секретарка мис Шапланд. Мис Шапланд е напълно чиста. Тя е дъщеря на генерал от запаса, действително е работила там, където казва, и предишните ѝ шефове потвърдиха това. Освен това тя има алиби за снощи. По времето, когато мис Ванситарт е била убита, мис Шапланд е била с някой си мистър Денис Ратбоун в един нощен клуб. Там ги познават добре, а мистър Ратбоун има безукорно поведение. Проверихме и миналото на мадмоазел Бланш. Преподавала е в едно училище в Северна Англия, в две училища в Германия и характеристиката ѝ е отлична. Казаха, че е първокласна учителка.

— Не и според нашите изисквания — изсумтя презрително мис Булстрод.

— Направихме биографична справка и във Франция. Що се отнася до мис Спрингър, нещата не звучат много убедително. Завършила е там, където е казала, но има периоди, в които не е ясно къде е била.

— Но тъй като тя беше убита — добави инспекторът, — това я изключва от кръга на заподозрените.

— Съгласна съм — сухо отбеляза мис Булстрод, — че мис Спрингър и мис Ванситарт са изключени като заподозрени. Но да говорим логично. Да предположим че мадмоазел Бланш, независимо от безупречното си минало, остава в кръга на заподозрените само защото е още жива.

— Тя е могла да извърши и двете убийства. Тя е била в училището снощи — съгласи се Келси. — Каза, че си е легнала рано и нищо не била чула, докато не била вдигната тревогата. Доказателства за противното няма. Не можем да я уличим в нищо. Само дето мис Чадуик твърди, че е лукава.

Мис Булстрод махна нетърпеливо с ръка.

— За мис Чадуик всички френски учителки са лукави. Тя е предубедена към тях. — Тя погледна Адам. — А вие какво мислите?

— Мисля, че тя си пъха носа навсякъде — бавно каза Адам. — Може да е вродено любопитство. А може да е нещо повече. Не мога да определя точно. На мен не ми прилича на убиец, но знае ли човек?

— Това е положението — каза Келси. — Тук има убиец, безмилостен убиец, който извърши две убийства, но трудно може да се вярва, че е някой от персонала. Мис Джонсън била снощи със сестра

си в Лаймстон-он-Сий, освен това е работила заедно с вас в продължение на седем години. Мис Чадуик е с вас от самото начало. Можем да приемем, че и двете не са замесени в убийството на мис Спрингър. Мис Рич е тук от една година, а снощи била отседнала в „Алтън Грейндж хотел“, който се намира на двадесет мили оттук. Мис Блейк била с приятели в Литълпорт. Мис Роуън е с вас от една година и има чисто минало. А що се отнася до прислугата, честно казано, не ми приличат на убийци. При това са местни хора...

Мис Булстрод кимаше в знак на одобрение.

— Съгласна съм с вашите разсъждения. Почти всички са невинни, така ли? Значи... — тя млъкна и впи обвинителен поглед в Адам. — Изглежда... че сте вие.

Адам зяпна от изненада.

— Вие работите тук — разсъждаваше на глас тя. — Свободен сте да влизате и да излизате... Измислили сте добър повод, за да оправдаете присъствието си. Миналото ви е наред, но въпреки това може да сте мошеник.

Адам се съвзе.

— Наистина, мис Булстрод — каза той с възхищение, — шапка ви свалям. За всичко мислите!

II

— Боже господи! — извика мисис Стъкклиф, докато закусваха. — Хенри!

Току-що бе разтворила вестника.

Тя и съпругът ѝ седяха в двата срещуположни края на масата, тъй като гостите им още не се бяха появили за закуска.

Мистър Стъкклиф не отговори, защото беше разгърнал вестника си на финансовата информация и бе погълнат от непредсказуемите движения на определени акции.

— Хенри!

Силният ѝ вик го стресна.

— Какво има, Джоун?

— Какво има ли? Още едно убийство! В „Медоубенк“! В училището на Дженифър.

— Какво? Дай да видя!

Мистър Стъкклиф не обърна внимание на забележката на съпругата си, че съобщението го има и в неговия вестник, той се пресегна през масата и дръпна вестника от ръцете ѝ.

— Мис Елинон Ванситарт... спортната зала... на същото място, където мис Спрингър, учителката по физкултура... м-м... м-м...

— Не мога да повярвам! — проплака мисис Стъкклиф. — „Медоубенк“. Такова елитно училище. Там има принцеси и така нататък...

Мистър Стъкклиф смачка вестника и го хвърли на масата.

— Остава ни да направим само едно нещо — каза той. — Веднага отиди там и вземи Дженифър.

— Искаш да кажеш — завинаги ли?

— Точно това искам да кажа.

— Не мислиш ли, че стигаме до крайност? След като Розамунд бе така любезна и успя да я запише там?

— Ти няма да си единствената, която ще си прибере дъщерята! Много скоро в скъпоценния ти „Медоубенк“ ще има доста свободни места.

— Смяташ ли, Хенри?

— Да. Там работата е дебела. Прибираме Дженифър днес.

— Да... разбира се... имаш право. И какво ще я правим?

— Ще я дадем в някоя гимназия наблизо. Тук не стават убийства.

— Как да не стават, Хенри. Не си ли спомняш? Имаше едно момче, което застреля учителя по физика. Миналата седмица го пишеше в „Нюзъв дъ уърлд“.

— Не знам какво става в тази Англия — отбеляза мистър Съткиф.

Отвратен, той хвърли салфетката на масата и с големи крачки излезе от стаята.

III

Адам беше сам в спортната зала... Ловко преравяше съдържанието на шкафчетата. Малко вероятно беше да намери нещо, след като полицаите не бяха успели, но човек никога не може да бъде сигурен. Всеки отдел имаше различна техника на претърсване, както бе казал Келси.

Каква връзка имаше между тази скъпо струваща съвременна сграда и неочакваната насилствена смърт? Вероятността, че мястото е служило за срещи, беше изключена. Никой не би продължавал да се среща там, където веднъж е било извършено убийство. В такъв случай там имаше нещо, което някой търсеше. Но едва ли скрити скъпоценни камъни. Това бе невъзможно. Тук нямаше тайни скривалища, двойни чекмеджета, копчета с пружина... Вътре в шкафчетата нямаше нищо особено. Тайните, които те пазеха, бяха свързани единствено с живота в училището. Снимки и плакати на звезди, цигарени кутии и някоя друга, неподходяща за ученички, евтина книга. Адам обърна специално внимание на шкафчето на Шаиста. Мис Ванситарт е била убита, докато е стояла наведена над него. Какво е очаквала да намери там? Намерила ли го е? Дали убиецът го е изтръгнал от вдървената й ръка и се е измъкнал за секунди от залата, за да не го види мис Чадуик?

В такъв случай нямаше смисъл да продължава да търси. И да е имало нещо скрито, то вече не беше тук.

Шум от стъпки прекъсна мислите му. Той се изправи, запали цигара, а на вратата се появи Джулия Ъпджон, леко разколебана.

— Желаете ли нещо, мис? — попита Адам.

— Искам да си взема ракетата за тенис.

— Не виждам защо да не може — отвърна Адам. — Полицаят ми нареди да стоя тук — излъга той. — Каза, че трябвало да отиде на гарата за нещо, а аз да стоя, докато той се върне.

— За да видите дали ще се върне, нали? — предположи Джулия.

— Полицаят ли?

— Не. Убиецът. Те го правят нали? Връщат се на местопрестъплението. Не могат да устоят! Нещо неудържимо ги привлича.

— Може и да сте права — съгласи се Адам и погледна нагоре към плътно наредените ракети за тенис. — Къде е вашата?

— Под буквата „Д“ — отвърна Джулия. — Най открая вдясно. Имената ни са написани на ракетите — обясни тя, като посочи към лепенката с името ѝ на дръжката на ракетата, докато той ѝ я подаваше.

— Доста служба е видяла — отбеляза Адам. — Но навремето е била добра ракета.

— Може ли да взема и ракетата на Дженифър Сътклиф? — попита Джулия.

— Съвсем нова — одобрително каза Адам, като ѝ я даде.

— Точно така — потвърди Джулия. — Леля ѝ я изпрати онзи ден.

— Щастливка.

— На нея ѝ се полага хубава ракета. Тя е много добра тенисистка. Бекхендът ѝ много се подобри този срок. — Тя се огледа. — Мислите ли, че ще се върне?

На Адам му трябваха една-две минути, докато схване за какво става дума.

— А, убиецът ли? Не, според мен е малко вероятно. Рисковано е, нали?

— Но не мислите ли, че убийците не могат да устоят на влечението да се върнат на мястото на престъплението?

— Освен ако не са забравили нещо.

— Имате предвид някаква улика ли? Как ми се иска да намеря някаква улика. Полицията откри ли нещо?

— Няма да кажат на мене, я.

— Е, предполагам, че няма... Вие интересувате ли се от престъпления?

Тя го загледа изпитателно. Той отвърна на погледа ѝ. У нея все още нямаше нищо женствено. Сигурно е на едни и същи години с Шаиста, но в погледа ѝ се четеше само любопитство.

— Ами... предполагам... до известна степен... всички се интересуваме.

Джулия кимна в знак на съгласие.

— Да. И аз мисля така... Стигам до различни изводи, но някои са доста неясни. Но се забавлявам по този начин.

— Ти обичаше ли мис Ванситарт?

— Не съм се замисляла за това. При нея всичко беше наред. Малко приличаше на Бика — мис Булстрод, но не беше точно като нея. Нещо като дубльорка в театъра. Смъртта ѝ не ме радва, естествено. Всъщност, съжалявам за нея.

Тя отмина, като носеше двете тенис ракети.

Адам остана да претърсва залата.

— Какво, по дяволите, може да е имало тука? — мърмореше си той.

IV

— Господи — смая се Дженифър, като пропусна да отрази форхенда на Джулия. — Та това е мама.

Двете момичета се обърнаха. Развълнувана, мисис Сътклиф, съпроводжана от мис Рич, бързо се приближаваше към тях, като размахваше ръце.

— Нови притеснения — примирено отбеляза Дженифър. — Предполагам, че е заради убийството. Ти си щастливка, Джулия, че майка ти пътува с автобус за Кавказ.

— Да, но леля Изабел е тука.

— На лелите не им пука толкова, колкото на майките. — Здравей, мамо — добави тя, щом майка ѝ се приближи.

— Ела и си приготви багажа, Дженифър. Прибирам те у дома.

— У дома?

— Да.

— Но... нали не завинаги? Въобще?

— Напротив.

— Но ти не можеш да го направиш. Толкова много напреднах с тениса. Имам отлични шансове да спечеля индивидуалното състезание, а двете с Джулия може да победим и при двойките, макар че е малко вероятно според мен.

— Прибираш се с мен днес у дома.

— Но защо?

— Не задавай повече въпроси.

— Предполагам, че е заради убийствата на мис Спрингър и мис Ванситарт. Но никое от момичетата не е пострадало. Сигурна съм, че няма да посегнат на нас. Пък и спортният празник е след три седмици. Сигурно ще спечеля в скока на дължина и в бягането с препятствия.

— Недей да спориш с мене, Дженифър. Прибираш се днес с мен. Баща ти настоява.

— Но, мамо...

Дженифър тръгна с майка си към училищната сграда, като упорито спореше.

Изведнъж тя се въртна и изтича обратно към тенис корта.

— Довиждане, Джулия. Невъзможно е да разубедя мама. Явно татко я е навил. Отвратително, нали? Довиждане, ще ти пиша.

— И аз ще ти пиша, за да ти разкажа за всичко, което става тук.

— Надявам се, че следващата жертва няма да е Чади. Предпочитам да е мадмоазел Бланш. А ти?

— И аз. С нея най-лесно бихме се разделили. Забеляза ли колко намусена беше мис Рич?

— Не промълви нито дума. Бясна е, че мама дойде да ме вземе.

— Може и да я разубеди. Тя умее да убеждава хората. Няма равна на себе си в това отношение.

— Тя ми напомня на някого — каза Дженифър.

— Не мисля, че бих я сравнила с някого. Тя е различна.

— Е, да. Различна е. Външно. Само че онази, на която ми прилича, беше много дебела.

— Не мога да си представя мис Рич дебела.

— Дженифър... — викна мисис Съткиф.

— Тези родители наистина са досадни — сърдито каза Дженифър. — Суматоха, суматоха, суматоха. Никога не спират. Ти си истинска щастливка, че...

— Знам. Вече го каза. Само че, ако искаш да знаеш, в момента бих искала мама да е по-наблизо, а не в някакъв автобус на път за Мала Азия.

— Дженифър...

— Идвам...

Джулия тръгна бавно към спортната зала. Вървеше все по-бавно, докато накрая спря. Сбърчи чело и се замисли.

Звънецът за обяд биеше, но тя не го чуваше. Гледаше втренчено тенис ракетата, която държеше. После направи една-две крачки по пътеката, въртна се и закрачи решително към училищната сграда. Влезе през страничната врата, което не бе разрешено, но по този начин избягна срещата с някое от момичетата. Коридорът бе пуст. Тя изтича нагоре по стълбите към стаичката си, огледа се припряно, повдигна дюшека на леглото си и мушна ракетата под него. После бързо оправи косата си и със спокоен вид слезе в трапезарията.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЕЩЕРАТА НА АЛАДИН

I

Тази вечер момичетата си легнаха по-малко шумно от обикновено. Броят им значително бе намалял. Около тридесет се бяха върнали по домовете си. Останалите реагираха според темперамента си. Вълнение, трепет, нервно кикотене или — тишина и мълчание.

Джулия Ъпджон се качи тихо горе. Влезе в стаята си и затвори вратата. Застана заслушана в шушуканията, кикотенето, стъпките и пожеланията за лека нощ. После стана почти съвсем тихо. В далечината се дочуваха неясни гласове. Също стъпки към банята и обратно.

Вратата не се заключваше. Джулия я затисна с един стол, като пъкна облегалката му под дръжката на вратата. Така поне щеше да бъде предупредена, ако някой иска да влезе. Но вероятността за това бе много малка. Строго забранено бе момичетата да посещават взаимно стаите си и единствено мис Джонсън имаше право да влиза при тях, ако се чувстваха зле или бяха болни.

Джулия отиде до леглото си, повдигна дюшека и пъкна ръка под него. Извади тенис ракетата и я подържа. Реши да не отлага, да я изследва подробно сега. По-късно, когато във всички стаи трябваше да е вече тъмно, светлината под прага можеше да привлече вниманието на някого. Сега бе моментът, когато всички стаи светеха, за да могат момичетата да се разсъблекат и да почетат книга в леглото си до десет и половина.

Тя стоеше с поглед, вперен в ракетата. Как може да се скрие нещо в тенис ракетата?

„Но в нея все пак трябва да има нещо — мислеше си Джулия. — Трябва. Опитът за грабеж в дома на Дженифър, жената, която донесе новата ракета и разказа тази глупава история...“

„Само Дженифър може да повярва на такава измислица“ — помисли с презрение Джулия.

Не, в случая ставаше дума за „нови лампи за стари“ като в приказката за Аладин и това означаваше, че именно в тази ракета е

скрито нещо. Дженифър и Джулия не бяха споменавали пред никого, че са разменили ракетите си — поне тя не бе казвала никому.

В такъв случай всички търсеха в спортната зала тази ракета. И сега от нея зависеше да разбере защо! Тя я огледа внимателно. На пръв поглед нямаше нищо необичайно. Качествена ракета, малко поизносена, но с нов кордаж и поради това отлична за игра. Дженифър се бе оплакала, че не е балансирана добре.

Единственото място, където човек можеше да скрие нещо в една тенис ракета, оставаше дръжката. Тя можеше да бъде издълбана и превърната в скривалище. Стори ѝ се малко невероятно, но бе възможно. А и ако дръжката беше пипана, това сигурно щеше да наруши баланса.

Кожена ивица с някакви почти заличени букви бе залепена на дръжката. Ами ако някой я беше махал? Джулия седна край тоалетката и започна да действа с ножа за рязане на хартия, като съвсем бързо успя да отлепи кожената ивица. Под нея имаше кръгло тънко дърво. Но не беше само дърво. Около него бе увито нещо. Джулия заби ножа за хартия. Острието се счупи. По-добре да опита с ножичка за нокти. Най-сетне успя да разкърти слоя. Показа се шарено синьо-червено вещество. Джулия го опипа и внезапно я озари прозрение. Пластилин! Само че в дръжките на тенис ракетите обикновено няма пластилин. Тя стисна здраво ножичката за нокти и започна да отронва пластилина. В него имаше нещо. Приличаше на копчета или на малки обли камъчета.

Тя започна бързо да маха пластилина.

Нещо се изгърколи на масичката, след него друго. Скоро се образува цяла купчинка.

Джулия се облегна назад и ахна.

Гледаше с широко отворени очи...

Течен огън, в който се преливаха червено, зелено, тъмносиньо и ослепително бяло...

Джулия изведнъж порасна за миг. Вече не беше дете. Превърна се в жена. Жена, която гледа скъпоценни камъни...

В главата ѝ се стрелкаха най-различни мисли. Пещерата на Аладин... Маргарита с нейното ковчеже със скъпоценности... (Бяха ги водили през миналата седмица в „Ковънт гардън“, да гледат „Фауст“). Съдбоносни камъни... камъни на надеждата... романс... облечена в черна кадифена рокля с искряща огърлица на врата...

Тя седеше, наслаждаваше се на гледката и мечтаеше... Поддържа камъчетата в ръка, прехвърли ги като тънка огнена струйка от шепа в шепа. Бляскав поток от чудеса и удоволствия.

В този миг нещо — вероятно някакъв слаб шум — я накара да дойде на себе си.

Опита се да разсъждава логично и да реши какво да прави. Слабият шум я бе обезпокоил. Тя прибра с един замах камъчетата, понесе ги към умивалника, мушна ги в тоалетната си торбичка, като натъпка отгоре гъбата и четката си за нокти. После се зае с тенис ракетата, натика пластилина отново вътре, сложи дървеното покритие и се опита да залепи кожената ивица най-отгоре. Тя се набръчка, но Джулия я изправи с помощта на пластир, който залепи на тънки ивици върху коженото парченце и го издърпа.

Готово. Ракетата беше същата като преди и на външен вид, и на тежест — бе олекнала съвсем незабележимо. Тя я огледа и я захвърли небрежно върху един стол.

Погледна към спретнато подреденото си легло, което я очакваше. Но не се разсъблече. Седна и се заослушва. Това не бяха ли стъпки?

Внезапно я обхвана страх. Двама души вече бяха убити. Ако някой разбере какво е намерила, и тя щеше да бъде убита.

В стаята ѝ имаше доста тежък скрин. Тя успя да го довлече до вратата, мислейки си колко добре би било, ако в „Медоубенк“ имаха обичая да слагат ключалки на вратите. Отиде до прозореца, затвори горната му част и го залости. Близо до прозореца нямаше дървета или пълзящи растения. Съмняваше се дали някой може да влезе оттам, но не ѝ се искаше да рискува.

Погледна малкия будилник. Десет и половина. Пое си дълбоко въздух и изгаси лампата. Никой не трябва да забелязва нищо необичайно. Дръпна меко пердето, за да погледне навън. Имаше пълнолуние и можеше ясно да види вратата. Седна на края на леглото. В ръка държеше най-тежката обувка, която имаше.

„Ако някой се опита да влезе — мислеше си Джулия, — ще започна да блъскам по стената с всичка сила. Така ще събудя Мери Кинг в съседната стая. Ще пищя колкото ми глас държи. А после, ако се насъберат много хора, ще кажа, че съм имала кошмар. Нормално е да сънувам кошмари след всичко, което се случи тука.“

Тя седеше, а времето минаваше. И в един миг чу това, което очакваше — леки стъпки по коридора. Чу как някой се спира на два пъти пред вратата ѝ. Последва дълга пауза и сетне видя как дръжката бавно се завърта.

Дали да не изпищи? Не още.

Вратата се отвори — едва на милиметри, но скринът я подпираше. Това сигурно е объркало човека отвън.

Отново тишина, а после почукване, съвсем леко почукване на вратата.

Джулия затаи дъх. Отново тишина и пак се почука — леко и приглушено.

„Аз спя — каза си Джулия. — Нищо не чувам.“

Кой може да дойде и да чука на вратата ѝ посред нощ? Ако беше някой, който имаше право да чука, щеше да се развика, да натиска неколkokратно дръжката и да вдига шум. Само че този човек не можеше да си позволи да вдига шум...

Джулия дълго седя неподвижна. Почукването не се повтори и дръжката не помръдна. Но Джулия седеше напрегната и нащрек.

Дълго остана така. Не разбра кога сънят я надви. Накрая училищният звънец я разбуди, както бе заспала свита накрая на леглото.

II

След закуска момичетата се качиха горе, оправиха леглата си, после слязоха долу за молитва и накрая се разпръснаха по класните стаи.

Точно когато момичетата бързаха в различни посоки, Джулия влезе в една класна стая, излезе от другата врата, присъедини се към една групичка, която забързана заобикаляше училището, мушна се сред рододендроните, направи още няколко стратегически хода и накрая се добра до оградата, където растеше голяма разклонена липа. Качи се на дървото с лекота, сякаш цял живот се беше катерила по дървета. Скри се сред отрупаните с листа клони и седна, като поглеждаше често часовника си. Сигурна беше, че няма да забележат отсъствието ѝ. Организацията в училището беше нарушена, някои от учителките отсъстваха, а повече от половината момичета се бяха завърнали по домовете си. Това означаваше, че ще има промяна в часовете и никой няма да забележи отсъствието на Джулия Ъпджон чак до обяд, а дотогава...

Тя отново погледна часовника си, промъкна се между клоните до оградата, възседна я и я прескочи. На стотина ярда имаше автобусна спирка и автобусът щеше да спре там след няколко минути. Той пристигна навреме, Джулия му направи знак да спре и се качи. Междувременно беше извадила филцова шапка изпод роклята си и я закрепил върху леко разрошената си коса. Слезе на гарата и се качи на влака за Лондон.

В стаята ѝ, облежната на умивалника, стоеше бележка, адресирана до мис Булстрод:

„Мила мис Булстрод,

Не съм отвличена, нито съм избягала, затова не се тревожете. Ще се върна веднага, щом мога.

Искрено ваша, Джулия Ъпджон“

III

На номер 228 в „Уайтхауз Меншънс“ Джордж — безупречният камериер и прислужник на Еркюл Поаро — отвори вратата и смаян съзря пред себе си една ученичка с изпоцапано лице.

— Мога ли да видя мосю Еркюл Поаро, моля?

На Джордж му бе необходимо малко повече време от обикновено, за да отговори. Посетителката се бе явила така неочаквано.

— Мосю Поаро не приема никого без предварителна уговорка — отвърна той.

— Боя се, че нямам време да чакам. Наистина трябва да го видя веднага. Много е спешно. Става дума за убийства, грабеж и такива неща.

— Ще попитам — склони Джордж — дали мосю Поаро може да ви приеме.

Той я остави да чака в преддверието и отиде да се допита до господаря си.

— Сър, една млада дама желае да ви види незабавно.

— Добре — отвърна Еркюл Поаро, — но нещата не стават така лесно.

— И аз това й казах, сър.

— Как изглежда младата дама?

— Ами, сър, тя е почти дете.

— Дете? Или млада дама? Какво имаш предвид, Джордж? Не е едно и също.

— Боя се, че не ме разбрахте добре, сър. Тя е момиченце — ученичка, но макар че роклята ѝ е мръсна и скъсана, тя си е една млада дама.

— Разбирам — имаш предвид общественото ѝ положение.

— Желае да ви види относно някои убийства и грабеж.

Поаро вдигна вежди.

— Убийства и грабеж. Оригинално. Въведете момиченцето — младата дама.

Джулия влезе без да се стеснява. Заговори учтиво и естествено.

— Приятно ми е да се запознаем, мосю Поаро. Казвам се Джулия Ъпджон. Мисля, че вие познавате една много добра приятелка на мама — мисис Съмърхейс. Миналото лято ѝ бяхме на гости и тя много ни говори за вас.

— Мисис Съмърхейс... — Поаро мислено се върна към едно селце, разположено живописно на хълма, и къща на самия му връх. Припомни си очарователното, обсипано с лунички лице, един диван с щръкнали навън пружини, голям брой кучета, както и някои други неща — приятни и неприятни.

— Мойрийн Съмърхейс — каза той.

— Да.

— Аз ѝ викам леля Мойрийн, но тя не ми е истинска леля. Тя ни разказа колко сте добър и как сте спасили един човек, несправедливо осъден за убийство. Не можах да измисля какво да правя и при кого да отида и затова се сетих за вас.

— Поласкан съм — сериозно каза Поаро.

Поднесе ѝ стол да седне.

— А сега ми разкажете за какво става дума — продължи той. — Моят прислужник Джордж ми съобщи, че сте искали да говорите с мене във връзка с грабеж и няколко убийства — повече от едно, така ли?

— Да — потвърди Джулия. — Мис Спрингър и мис Ванситарт. А има и отвлечение, но мисля, че то не е моя работа.

— Вие ме смайвате — учуди се Поаро. — Къде са се случили всички тези вълнуващи събития?

— В училището, където уча — „Медоубенк“.

— „Медоубенк“ — възкликна Поаро. — Аха.

Той протегна ръка към сгънатите вестници. Разтвори един от тях, впери поглед в първата страница и кимна с глава.

— Сега започвам да разбирам — каза той. — Разкажи ми всичко от начало до край, Джулия.

И Джулия му разказа. Говори дълго и изчерпателно, като само от време на време се спираше, за да се върне към нещо, което бе забравила да спомене.

Стигна до момента, когато бе започнала да изследва тенис ракетата в стаята си.

— Разбирате ли, хрумна ми мисълта, че цялата история прилича на приказката за Аладин — нови лампи за стари и че в тази ракета трябва да има нещо.

— И имаше ли наистина?

— Да.

Без излишна скромност Джулия вдигна полата си, дръпна крачолата на кюлотите си почти догоре и извади оттам нещо, което приличаше на сива лапа, прикрепена с лепенка към бедрото ѝ.

Тя отлепи лепенката, като издаде едно „Ох!“ от болката при рязкото дръпване, и измъкна лапата. Едва тогава Поаро установи, че това е малко пакетче, увито в мека сива найлонова торбичка. Джулия я отвори и без никакво предупреждение изсипа купчинка искрящи скъпоценни камъни на масата.

— Какво качество! — прошепна със страхопочитание Поаро.

Взе ги и ги прехвърли в ръцете си.

— Какво качество! — Но те са истински. Съвсем истински.

Джулия кимна.

— И аз си помислих същото. Иначе нямаше да стават убийства заради тях, нали? Но аз разбирам хората, които извършват убийства заради тези неща!

И отново, както предишната вечер, през очите на момичето погледна жената.

Поаро я изгледа изпитателно и кимна с глава.

— Да... Разбираш ги... чувстваш магията им. Те не са само красиви пъстроцветни играчки за теб — иначе би било жалко.

— Това са скъпоценни камъни! — възторжено извика Джулия.

— Значи ги намери в тази тенис ракета?

Джулия завърши разказа си.

— Сигурна ли си, че ми разказа всичко?

— Мисля, че да. Е, може малко да съм преувеличила едно-друго. Понякога имам навика да преувеличавам. Докато приятелката ми Дженифър е пълната ми противоположност. От нейната уста и най-вълнуващите събития звучат тъпо. — Тя отново спря поглед върху блестящата купчинка. — Мосю Поаро, на кого действително принадлежат?

— Много е трудно да се определи със сигурност. Едно е ясно — те не принадлежат нито на мен, нито на теб. Трябва да решим какво да

предприедем.

Джулия го погледна с очакване.

— Значи се оставяш в мои ръце? Добре.

Еркюл Поаро затвори очи.

После внезапно ги отвори и бързо заговори:

— Това е случай, който не може да ме накара да остана в креслото си, колкото и да го желая. Трябва да има ред и метод, но от това, което ми разказа, не установих ред и метод. Има много нишки, които се преплитат и срещат на едно място — в „Медоубенк“. Разни хора, с различни цели, представляващи различни интереси — всички се събират в „Медоубенк“. Затова и аз ще отида там. А къде е майка ти?

— Мама замина с автобус за Мала Азия.

— А, значи е заминала с автобус за Мала Азия. *Il ne manquait que ça!*^[1] Разбрах, че е приятелка на мисис Съмърхейс! Кажете ми, харесва ли ти у мисис Съмърхейс?

— Да, прекрасно е. Тя има чудесни кучета.

— Да, кучета, помня ги добре.

— Те влизат и излизат през прозорците — като в пантомима.

— Точно така! А храната? Харесва ли ти храната там?

— Е, понякога е малко странна — призна Джулия.

— Странна е наистина.

— Но леля Мойрийн прави страхотни омлети.

— Тя прави страхотни омлети — щастливо повтори Поаро и въздъхна.

— В такъв случай, Еркюл Поаро не е живял напразно — добави той. — Защото именно аз научих твоята леля Мойрийн как се прави омлет. — Той вдигна телефонната слушалка.

— Сега ще уверя директорката ти, че си в безопасност, и ще я известя, че се връщаме заедно в „Медоубенк“.

— Тя знае, че съм в безопасност. Оставих ѝ бележка, че не съм отвлечена.

— Независимо от това ще бъде по-добре да ѝ се обадим.

Свързаха го своевременно и му съобщиха, че разговаря с мис Булстрод.

— Мис Булстрод? Казвам се Еркюл Поаро. При мене е вашата ученичка Джулия Ъпджон. Смятам веднага да тръгна с нея за

училището ви, а за информация на полицията — оставил съм едно пакетче с ценни неща на съхранение в банката.

Той остави слушалката на мястото ѝ и погледна Джулия.

— Искаш ли сироп? — предложи той.

— Какъв сироп? — попита Джулия.

— Ами, от плодове — плодов сок. От френско грозде, малини или касис?

Джулия избра касис.

— Но скъпоценните камъни не са в банката — подчерта тя.

— Много скоро ще бъдат там — успокой я Поаро. — Но ако има някой, който подслушва в „Медоубенк“ или успее да узнае за разговора, по-добре е да знае, че камъчетата вече не са у теб. За да се вземат скъпоценни камъни от банката, са необходими време и организация. А на мен никак не ми се иска да пострадаш, дете мое. Аз високо ценя смелостта и находчивостта ти.

Джулия изглеждаше доволна, но притеснена.

[1] Само това липсва! (фр.) — Бел.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОНСУЛТАЦИЯТА

I

Еркюл Поаро се бе приготвил да се пребори с тесногръдите предразсъдъци, които една училищна директорка би показала спрямо поостарели чужденци със заострени кожени обувки и големи мустаци. Само че остана приятно изненадан. Тя го поздрави, както подобава на един гражданин на света. За негово удовлетворение мис Булстрод знаеше всичко за него.

— Много любезно от ваша страна, мосю Поаро — каза тя, — че се обадохте веднага и ни успокоихте. Още повече, че тъкмо бяхме започнали да се притесняваме. Отсъствието ти не беше забелязано по време на обяда, Джулия — добави тя, като се обърна към момичето. — Тази сутрин взеха толкова много момичета и на масата имаше толкова празни места, че спокойно можеше да липсват половината ученички, без това да предизвика никакво опасение. Тези обстоятелства са необичайни за нас — обърна се тя към Поаро. — Уверявам ви, че обикновено не сме така разпуснати. Когато ми се обадохте — продължи тя, — отидох в стаята на Джулия и намерих бележката, която тя бе оставила.

— Не исках да мислите, че са ме отвлекли, мис Булстрод — каза Джулия.

— Благодаря, но все пак мисля, че можеше да споделиш с мен какво възнамеряваш да направиш.

— Прецених, че е по-добре да не го правя — отвърна Джулия и неочаквано добави. — *Les oreilles ennemies nous ecoutent.*^[1]

— Мадмоазел Бланш не е успяла да подобри произношението ти — отсече мис Булстрод. — Но аз не ти се карам, Джулия. — Тя отмести поглед към Поаро. — А сега, ако обичате, бих искала да чуя точно какво се е случило.

— С ваше разрешение — отвърна Еркюл Поаро, като отиде до вратата, отвори я и погледна навън. Затвори я с широк замах. Върна се сияещ.

— Сами сме — загадъчно каза той. — Можем да говорим.

Мис Булстрод го погледна, после отправи поглед към вратата, след това отново към него. Вдига вежди. Той отвърна на погледа ѝ без да трепне. Мис Булстрод леко наведе глава. Сетне отново възвърна енергичността си и каза:

— Хайде, Джулия, да чуем.

Джулия започна да разказва. За размяната на тенис ракетите, за тайнствената жена. И накрая как е открила съдържанието на ракетата. Мис Булстрод се обърна към Поаро. Той леко кимаше с глава.

— Мадмоазел Джулия каза цялата истина — потвърди той. — Аз се погрижих за онова, което тя ми донесе. То е на безопасно място в банката. Смятам, че не е необходимо да се страхувате от по-нататъшни неприятности тук.

— Разбирам — каза мис Булстрод. — Да, разбирам...

— Тя замълча за миг, а сетне попита. — Мислите ли, че е разумно Джулия да остане тук? Няма ли да е по-добре да отиде при леля си в Лондон?

— О, моля ви — намеси се Джулия. — Нека да остана.

— Значи тук ти харесва? — попита мис Булстрод.

— Много — отвърна Джулия. — Освен това стават толкова вълнуващи неща.

— Те не са нормално явление за „Медоубенк“ — сухо отбеляза мис Булстрод.

— Мисля, че Джулия вече е извън опасност — каза Еркюл Поаро и погледна към вратата.

— Струва ли се, че разбирам — потвърди мис Булстрод.

— Но въпреки това — продължи Поаро — трябва да бъдем дискретни. Нали разбираш, какво означава дискретност? — добави той, като погледна към Джулия.

— Мосю Поаро иска да каже — започна да обяснява мис Булстрод, — че би желал да си държиш езика зад зъбите за онова, което си намерила. Да не казваш на другите момичета. Можеш ли да мълчиш?

— Да — отговори Джулия.

— Разказът ти за онова, което си намерила в тенис ракетата през нощта, ще се хареса много на приятелките ти — продължи Поаро. — Но имам сериозни основания, поради които те съветвам да не казваш никому нищо.

— Разбирам — повтори Джулия.

— Мога ли да ти се доверя, Джулия? — попита мис Булстрод.

— Можете да ми се доверите — отговори Джулия.

— Честен кръст.

Мис Булстрод се усмихна.

— Надявам се, че майка ти скоро ще се прибере — каза тя.

— Мама ли? О, и аз се надявам.

— Разбрах от инспектор Келси — продължи мис Булстрод, — че полагат максимални усилия да се свържат с нея. За нещастие автобусите в Мала Азия закъсняват безпричинно и не спазват разписанието.

— Но на мама мога да разкажа, нали? — попита Джулия.

— Разбира се. Ами, Джулия, това е всичко. Тичай сега навън. Джулия излезе и затвори вратата след себе си. Мис Булстрод погледна изпитателно Поаро.

— Мисля, че ви разбрах правилно — каза тя. — Направихте нарочно представление, че затваряте вратата, а всъщност я оставихте леко откритата.

Поаро кимна.

— За да се чува онова, което говорим ли?

— Да, ако има някой да подслушва. Това беше една предпазна мярка заради безопасността на детето. Новината, че онова, което е намерила, не е у нея, а в банката, трябва да се разчуе.

Мис Булстрод остана загледана в него за миг, сетне сви устни.

— Трябва да се сложи край на всичко това — каза тя.

II

— Целта е — отбеляза началникът на полицията — да се опитаме да обединим усилията си и да обменим информацията, с която разполагаме. Много се радваме, че сте сред нас — добави той, като се обърна към мосю Поаро. — Инспектор Келси ви помни много добре.

— Толкова много години минаха — каза инспектор Келси. — Главен инспектор Уорендър ръководеше случая. Аз бях новак и си знаех мястото.

— Господинът, когото за удобство наричаме с името Адам Гудмън, не ви е известен, мосю Поаро, но предполагам, че познавате шефа му. Той е от Специалния отдел — добави той.

— Полковник Пайкауей ли? — замислено попита Еркюл Поаро. — Да, не съм го виждал от известно време — продължи той. — Все така ли е заспал? — обърна се той към Адам.

— Виждам, че го познавате добре, мосю Поаро — засмя се Адам. — Никога не съм го виждал буден.

Когато е буден, зная, че не обръща внимание на онова, което става около него.

— Имате мозък в главата си, приятелю. Наблюдателен сте.

— А сега — намеси се началникът на полицията, — да пристъпим към фактите. Няма да се меся и да налагам мнението си. Тук съм, за да изслушам какво знаят и мислят хората, които разследват случая. Въпросът е многопланов, но има едно нещо, което бих искал да спомена преди всичко. Длъжен съм да го споделя, защото е резултат от срещите ми с... разни високопоставени хора. — Той погледна към Поаро. — Да допуснем, че при вас е дошло това момиченце — ученичка — с една хубава история за нещо, което е намерила в издълбаната дръжка на ракета за тенис. Вълнуващо преживяване за нея. Колекция от разноцветни камъчета — фалшиви, сполучлива имитация — нещо от този род — или дори полускъпоценни камъни, които изглеждат не по-малко привлекателни от истинските. Както и да е, детето е развълнувано, че ги е намерило. Може да е преувеличила

нещата малко. Допустимо е, не мислите ли? — Той погледна изпитателно Еркюл Поаро.

— Струва ми се напълно вероятно — отвърна Еркюл Поаро.

— Добре — продължи началникът на полицията. — Тъй като човекът, който е внесъл тези разноцветни камъчета в страната, го е направил съвсем несъзнателно и непредумишлено, ние не желаем да се повдига въпросът за незаконна контрабанда. Но възниква проблемът за външната политика. Както разбирам, моментът е много деликатен. Ако става въпрос за петролни интереси, минерални залежи и други подобни, ние се обръщаме към съответното правителство, което е на власт. Не желаем да възникват неудобни ситуации. Едно убийство не може да се скрие от печата и в случая то не убягна от вниманието на пресата. Но там не се споменава за никакви скъпоценни камъни, свързани с убийството. И засега няма нужда това да се разбира.

— Съгласен съм — потвърди Поаро. — Международните усложнения винаги трябва да се имат предвид.

— Именно — продължи началникът на полицията. — Мисля, че е правилно да се отбележи, че починалият владетел на Рамат се смяташе за приятел на нашата страна и че той би желал волята му относно неговата лична собственост, която може да се озове в страната, да бъде изпълнена. На какво възлиза тя никой не знае в момента. Ако настоящото правителство на Рамат претендира, че има някакви права над тази собственост и твърди, че му принадлежи, по-добре ще бъде, ако ние не знаем, че собствеността е в нашата страна. Но едно категорично отричане няма да бъде тактично.

— Човек никога не отрича категорично нещо, ако е дипломат — отбеляза Еркюл Поаро. — Обикновено се казва, че въпросът ще се проучи подробно, но в момента нищо определено не е известно — дори и починалият владетел на Рамат да е притежавал само едно яйце. То може да е още в Рамат, може да е на съхранение у някой верен приятел на принц Али Юсуф, може да е изнесено от страната от няколко души, а може да е скрито някъде в Рамат. — Той вдигна рамене. — Човек казва само, че нищо не знае.

— Благодаря ви — въздъхна началникът на полицията. — Точно това имах предвид. Мосю Поаро, вие имате много влиятелни приятели тук. Ползвате се с пълното им доверие. Те биха желали да ви поверят нещо неофициално, ако нямате нищо против.

— Не възразявам — отвърна Поаро. — Но да оставим този въпрос настрана. Имаме да обсъждаме много по-сериозни неща, нали? — Той огледа всички. — Или вие не мислите така? Но в края на краищата става дума за седемстотин и петдесет хиляди лири стерлинги или сума, сравнима с един човешки живот.

— Имате право, мосю Поаро — съгласи се началникът на полицията.

— Да, както винаги имате право — добави инспектор Келси. — Ние искаме да заловим убиеца. Много ще се радваме да чуем вашето мнение, мосю Поаро — добави той, — защото случаят би могъл да бъде решен предимно чрез отгатване, а както е известно, вие сте много добър точно в тази област. Цялата тази история е като омотано кълбо прежда.

— Чудесно го казахте — отвърна Поаро. — Човек трябва да изтегли една нишка и да размотае цвета, който търси. Така ще стигнем и до убиеца, нали?

— Именно.

— Тогава, ако не е много отегчително за вас отново да повтаряте всичко, разкажете ми каквото е известно досега.

И той се настани удобно.

Изслуша инспектор Келси, изслуша и Адам. И краткото резюме на полицейския началник. После се облегна назад, притвори очи и бавно кимна с глава.

— Две убийства — започна да размишлява той на глас, — извършени на едно и също място и при приблизително еднакви условия. Едно отвлечение. Отвлечение на момиче, което може би е централната фигура в заговора. Нека да установим защо може да е била отвлечена.

— Мога да повторя онова, което тя самата каза — каза Келси.

Поаро го изслуша.

— Всичко е толкова безсмислено — възнегодува той.

— И аз помислих така тогава. Всъщност, дори реших, че Шаиста си придава важност...

— Но факт е, че е отвлечена. Защо?

— Получи се писмо с искане за откуп — бавно изрече Келси, — но...

— Но мислите, че е лъжливо. Изпратили са го само за да поддържат теорията, че става дума за отвличане?

— Точно така. Никой не се яви на уговореното място.

— В такъв случай Шаиста е била отвлечена поради някаква друга причина. Но каква?

— Може би за да я накарат да разкрие къде са скрити скъпоценностите? — колебливо предположи Адам.

Поаро поклати глава.

— Тя не знае къде са скрити — изтъкна Поаро. — Това поне е ясно. Не, трябва да има нещо друго...

Гласът му постепенно заглъхна. Помълча минута-две свъсил вежди, а после се изправи и попита:

— Коленете й. Забелязвали ли сте коленете й?

Адам зяпна в почуда.

— Не. Защо да ги гледам?

— Има много причини, поради които един мъж се вглежда в коленете на момичетата — язвително отговори Поаро. — За нещастие, ти не си го направил.

— Да не би да има нещо необикновено в коленете? Белег или нещо подобно? Откъде да зная. Всички носят чорапи почти през цялото време, а и полите им са под коленете.

— А в плувния басейн? — подхвърли насърчително Поаро.

— Никога не съм я виждал да влиза в него — отвърна Адам. — Прекалено студено е за нея, предполагам. Свикнала е на по-топъл климат. Но за какво намекувате? За белег или нещо подобно?

— Не, не, изобщо не става дума за нещо такова. Жалко, въпреки всичко.

Той се обърна към началника на полицията.

— С ваше разрешение бих искал да се свържа с моя стар приятел — префекта на Женева. Надявам се да ми помогнете.

— Искате да попитате дали не се е случило нещо, докато е учила там ли?

— Може би. Разрешавате ли? Добре. Само една моя идея. — Той помълча, а после продължи. — Между другото, има ли нещо във вестниците относно отвличането?

— Емирът Ибрахим е много настоятелен.

— Но аз забелязах малко съобщение в клюкарската рубрика. За една чужденка, която внезапно изчезнала от училището. Водещият рубриката предполага, че става дума за разцъфнала любов.

— Идеята беше моя — призна Адам. — Изразът ми се стори сполучлив.

— Забележително. Значи сега преминаваме от отвличане към нещо по-сериозно. Убийство. Две убийства в „Медоубенк“.

[1] Неприятелски уши ни чуват (фр.) — Бел.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОНСУЛТАЦИЯТА ПРОДЪЛЖАВА

I

— Две убийства в „Медоубенк“ — замислено повтори Поаро.

— Запознахме ви с фактите — каза Келси. — Ако имате някакви предположения...

— Защо в спортната зала? — обърна се Поаро към Адам. — Нали за това попита? Ами, сега вече отговорът на този въпрос е ясен. Защото в спортната зала е имало тенис ракета, която е съдържала цяло състояние скъпоценни камъни. Някой е знаел за ракетата. Кой? Може да е била самата мис Спрингър. Както казвате, тя е изпитвала особено чувство към спортната зала. Не ѝ е харесвало в нея да влизат хора, които нямат работа там, така да се каже. Подозирала ги е. Особено мадмоазел Бланш.

— Мадмоазел Бланш — замислено повтори Келси.

Еркюл Поаро отново се обърна към Адам.

— На теб също ти се е сторило странно държанието на мадмоазел Бланш по отношение на спортната зала.

— Тя обясняваше — отговори Адам. — Обясняваше надълго и нашироко. Никога нямаше да поставя под въпрос правото ѝ да бъде там, ако не си бе направила труда да обяснява толкова много.

Поаро кимна.

— Точно така. Това е истински повод за размисъл. Но единственото, което знаем, е, че мис Спрингър е била убита в спортната зала в един часа сутринта, а по това време и тя не би могла да има работа там.

Той се обърна към Келси:

— Къде е била мис Спрингър преди да дойде в „Медоубенк“?

— Не ни е известно — отговори инспекторът. — Напуснала е последната си месторабота — и той спомена името на едно известно училище — през миналото лято. Къде е била досега — не знаем. — После добави сухо. — Няма смисъл да си задаваме този въпрос, след като е мъртва. Очевидно тя няма близки роднини, нито близки приятели.

— В такъв случай, тя може да е била в Рамат — замислено отбеляза Поаро.

— Мисля, че по време на вълненията там е имало група учителки — намеси се Адам.

— Тогава да допуснем, че по някакъв начин тя е узнала за съдържанието на тенис ракетата. Изчакала е малко, за да се запознае с обстановката в „Медоубенк“, и една нощ е отишла в спортната зала. Взела е ракетата и тъкмо се е канела да извади скъпоценните камъни от скривалището им, когато... — той замълча, — когато някой е прекъснал заниманието ѝ. Някой, който я е наблюдавал? Вървял е по петите ѝ през фаталната нощ? Който и да е бил, той е имал пистолет и я е застрелял. Само че не е имал време да извади скъпоценните камъни или да скрие някъде ракетата, защото хората, които били чули изстрела, приближавали спортната зала.

Той замълча.

— Това ли мислите, че е станало? — попита началникът на полицията.

— Не зная — отвърна Поаро, — но това е една от възможните версии. Другата е, че човекът с пистолета е бил там преди нея и тя го е изненадала. Някой, когото мис Спрингър вече е подозирала. Казахте, че била подозрителна. Пъхала си е носа в хорските тайни.

— А другата жена? — попита Адам.

Поаро го изгледа, а после бавно отмести поглед към другите двама мъже.

— Вие не знаете — каза той. — И аз не зная. Може да е бил външен човек...

В тона му се долови въпрос.

Келси поклати глава.

— Мисля, че не е. Проверихме много внимателно квартала. Особено чужденците, които живеят тук. Наблизо се е установила някаква си мадам Колински — Адам е чувал за нея. Но тя не може да е забъркана в нито едно от убийствата.

— Значи следата води към „Медоубенк“. Съществува само един начин, за да достигнем до истината — чрез елиминиране.

Келси въздъхна.

— Да — потвърди той. — Така излиза. Колкото до първото убийство — всеки може да го е извършил. Почти всеки може да е убил

мис Спрингър с изключение на мис Джонсън, мис Чадуик и детето с болното ухо. Но при второто убийство кръгът се стеснява. Изключваме мис Рич, мис Блейк и мис Шапланд. Мис Рич е била отседнала в хотел „Мортън Марш“, който се намира на двадесет мили оттук. Мис Блейк е била в Литълпорт-он-сий. Мис Шапланд — в един лондонски нощен клуб — „Нид соваж“ — заедно с мистър Денис Ратбоун.

— Мис Булстрод също е отсъствала, както разбрах?

Адам се ухили. Инспекторът и началникът на полицията изглеждаха смаяни.

— Мис Булстрод — строго каза инспекторът, — е била с херцогинята на Уелшъм.

— Значи тогава изключваме мис Булстрод — сериозно каза Поаро. — И кои остават?

— Две от прислужниците, които нощуват тук — мисис Гибънс и едно момиче на име Дорис Хонг. Не мога сериозно да ги подозирам. Следователно остават мис Роуън и мадмоазел Бланш.

— И ученичките, естествено.

Келси остана изумен.

— Нима ги подозирате?

— Честно казано — не. Но човек трябва да бъде прецизен.

Келси не обърна внимание на повика за прецизност и продължи усилено да разсъждава.

— Мис Роуън е тук повече от година. Характеристиката ѝ е хубава. Не можем да я уличим в нищо.

— Тогава остава мадмоазел Бланш. С нея приключва историята. Настъпи мълчание.

— Нямаме никакви доказателства — отбеляза Келси.

— Препоръките ѝ са истински.

— Така трябва да бъде — вметна Поаро.

— Пъхаше си носа навсякъде — добави Адам, — но това не е доказателство, че е извършила убийство.

— Чакайте малко — сети се Келси, — имаше някаква история с ключа. В първия ни разпит — ще намеря записките — имаше нещо за ключа от спортната зала, който паднал от вратата, тя го била взела и забравила да го сложи на мястото му. Тръгнала с него, а мис Спрингър се развивала.

— Онзи, който е искал да отиде там посред нощ и да търси ракетата, трябва да е имал ключ — отбеляза Поаро. — За това е необходимо да се направи дубликат.

— Разбира се — намеси се Адам, — но в такъв случай тя изобщо нямаше да споменава за ключа пред вас.

— Това не е логично — каза Келси. — Спрингър може да е казала на някого за ключа и затова тя е помислила, че няма да е лошо да спомене небрежно за случката.

— Това трябва да се запомни — отбеляза Поаро.

— Само че не ни води доникъде — каза Келси и погледна Поаро унило.

— Струва ми се, че остава още една вероятност, ако, разбира се, съм бил информиран правилно — каза Поаро. Разбрах, че майката на Джулия Ъпджон е разпознала някого тука в деня на откриването на учебната година. Някой, когото е била много изненадана, че вижда. Подразбира се, че става дума за човек, свързан с чуждестранни шпионски служби. Ако мисис Ъпджон посочи категорично мадамозел като дамата, която е познала, мисля, че можем да продължим по-уверено.

— Лесно е да се каже — отговори Келси. — Ние се мъчим да влезем във връзка с мисис Ъпджон, но е толкова трудно! Когато дъщеря ѝ спомена, че тя ще пътува с автобус, помислих, че става дума за туристическа обиколка по определен график. Излезе обаче съвсем друго. Мисис Ъпджон взема най-различни местни автобуси за където ѝ се прииска! Не пътува нито с „Кук“, нито с някоя друга известна пътническа агенция. Сама е и си пътува насам-натам. Какво да направиш с такава жена? Мала Азия е огромна!

— Да — съгласи се Поаро, — това усложнява нещата.

— Организиран толкова приятни пътувания — натъжено продължи инспекторът. — Всичко е в услуга на пътника — къде да спре, какво да разгледа, цената на билета включва всичко това, знаеш кога къде се намираш.

— Явно такова пътуване не е по вкуса на мисис Ъпджон.

— А междувременно — ето докъде я докарахме — добави Келси. — До задънена улица! Онази францужойка може да замине, когато си поиска. С нищо не можем да я задържим.

Поаро поклати глава.

— Тя няма да го направи.

— Не можем да бъдем сигурни.

— Аз съм сигурен. Щом човек извърши убийство, той няма да направи нищо неочаквано, което да привлече вниманието върху него. Мадмоазел Бланш ще дочака тук тихо края на срока.

— Надявам се да се окажете прав.

— Убеден съм, че съм прав. А и не забравяйте, че жената, която мисис Ъпджон е видяла, не знае за това. Ето защо моментът на изненадата ще бъде пълен.

— Ако това е всичко, на което можем да разчитаме... — въздъхна Келси.

— Има и други неща. Един разговор например.

— Разговор ли?

— Много съществен разговор. Ако някой има тайни, той рано или късно започва да говори прекалено много.

— И се издава? — недоверчиво предположи началникът на полицията.

— Не е толкова елементарно. Човек обикновено се пази, за да не издаде тайната си. Но често говори надълго и нашироко за други неща. Разговорите имат и друго значение. Съществуват напълно невинни хора, които не подозират за значението на онова, което знаят. А това ми напомня...

Той стана.

— Извинете ме, моля. Трябва да отида да потърся мис Булстрод, за да разбера дали тук има някой, който умее да рисува.

— Да рисува ли?

— Да, да рисува.

— Чудна работа — отбеляза Адам, след като Поаро излезе. — Първо коленете на момичетата, сега — рисуване. Чудя се, какво ли ще последва?

II

Мис Булстрод отговори на въпросите на Поаро, без да прояви никаква изненада.

— Мис Лори води часовете по рисуване от време на време — бързо отвърна тя. — Но днес не е тук. Какво желаете да ви нарисува? — любезно попита тя сякаш говореше на дете.

— Лица — отвърна Поаро.

— Мис Рич умее да скицира добре хора. Пресъздава характерните им черти.

— Точно това ми трябва.

Той с одобрение установи, че мис Булстрод не попита какви са мотивите му. Тя излезе от стаята, без да задава повече въпроси, и се върна с мис Рич.

Представи ги един на друг и Поаро попита:

— Можете ли да скицирате физиономии? Бързо? С молив?

Айлийн Рич кимна.

— Често го правя за развлечение.

— Добре. Моля ви, скицирайте починалата мис Спрингър.

— Трудно ще ми бъде. Познавах я за толкова кратко време. Но ще се опитам.

Тя присви очи и започна бързо да рисува.

— Добре — каза Поаро, като взе рисунката от ръцете ѝ. — А сега, ако обичате — мис Булстрод, мис Роуън, мадмоазел Бланш и — да — градинаря Адам.

Айлийн Рич го изглежда недоверчиво, но започна да работи. Той погледна резултата и кимна одобрително с глава.

— Вие сте много добра — много ви бива. Само няколко щрихи и характерните черти са налице. А сега ще ви помоля за нещо по-трудно. Нарисувайте на мис Булстрод например различна прическа. Променете очертанията на веждите ѝ.

Айлийн втренчи поглед в него, сякаш го мислеше за луд.

— Не — каза Поаро. — Не съм луд. Експериментирам, това е всичко. Моля ви, изпълнете молбата ми.

След една-две минути тя каза:

— Ето, заповядайте.

— Отлично. Сега направете същото с рисунките на мадмоазел Бланш и мис Роуън.

Щом тя приключи, той подреди рисунките една до друга.

— Сега ще ви покажа нещо — каза Поаро. — Независимо от промените, които нанесохте, мис Булстрод си остава неизменно мис Булстрод. Но погледнете другите две. Те не притежават нейното излъчване, освен това характерите им не са ви приятни и те изглеждат като напълно различни хора, нали?

— Разбирам какво имате предвид — каза Айлийн Рич.

Тя внимателно го изучаваше с поглед, докато той прибираше рисунките.

— Какво ще правите с тях? — попита тя.

— Ще ги използвам — отвърна Поаро.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

РАЗГОВОРЪТ

— Ами... не зная какво да кажа — говореше мисис Съткиф. — Наистина не зная...

Тя погледна с недвусмислена омраза Поаро.

— Хенри, разбира се — добави тя, — не е у дома.

Не беше много ясно какво иска да каже, но Поаро знаеше за какво мисли. Според нея Хенри би се справил по-успешно от нея с това положение. Той имаше контакти с хора от цял свят. Вечно пътуваше до Средния изток, Гана, Южна Америка, Женева и макар и рядко — до Париж.

— Цялата история — продължи на глас мисис Съткиф — е много обезпокоителна. Толкова се радвах, че Дженифър е у дома, при мен. Макар че трябва да споделя — добави тя с леко раздражение, — че Дженифър е изключително досадна. След като много се суети при отиването си в „Медоубенк“ и бе напълно уверена, че там няма да ѝ хареса, защото било снобско училище, в каквото не желаела да ходи, сега тя се муси по цял ден, задето съм я прибрала. Много неприятно.

— Училището безспорно е много добро — каза Еркюл Поаро. — Много хора казват, че е най-доброто в цяла Англия.

— Беше, бих казала — противопостави се мисис Съткиф.

— И отново ще бъде — заяви Еркюл Поаро.

— Мислите ли? — недоверчиво попита мисис Съткиф.

Вежливото му държание постепенно започна да разбива съпротивата ѝ. Няма нищо по-успокоително за една майка от предоставената ѝ възможност да се разтовари, като сподели за трудностите, несполуките и отчаянието, с които трябва да се пребори в отглеждането на поколението. Предаността често изисква мълчалива издръжливост. Но мисис Съткиф имаше чувството, че с чужденец като Еркюл Поаро можеше да пренебрегне предаността. Не разговаряше с друга майка в края на краищата.

— „Медоубенк“ — добави Еркюл Поаро — само изживява един неприятен период.

Това бе най-уместното, което успя да измисли в момента. Той разбра, че е сгрешил, и мисис Сътклиф моментално се възползва от това.

— Много повече от неприятен! — веднага отбеляза тя. — Две убийства! И едно момиче е отвлечено. Човек не може да изпраща дъщеря си в училище, където непрекъснато убиват учителки.

Този довод ѝ се стори много убедителен.

— Но ако се окаже — настоя Поаро, — че убийствата са дело на един и същи човек и той бъде заловен, тогава има разлика, нали?

— Е... предполагам, че да. Така е — недоверчиво потвърди мисис Сътклиф. — Имам предвид... вие имате предвид... а, да, вие имате предвид някой като Джек Изкормвача или онзи другия — как му беше името? Нещо свързано с Девъншир. Крийм? Нийл Крийм. Който убил една злочеста жена. Предполагам, че именно някой като него се разхожда и убива учителки! Ако успеете да го напъхате в затвора и го обесите, надявам се, защото едно убийство е достатъчно — все едно, че примамвате куче със салам... но за какво говорех? Ау, да, след като го пъхнете в затвора, тогава нещата ще бъдат съвсем различни. Но такива убийци не се срещат често, нали?

— Да се надяваме, че не — отговори Еркюл Поаро.

— Но и това отвличане — изтъкна мисис Сътклиф. — Човек не може да изпрати дъщеря си в училище, където стават и отвличания, нали?

— Разбира се, че не, мадам. Сега разбирам, че внимателно сте обмислили решението си. Всичко, което казвате, е истина.

Мисис Сътклиф изглеждаше доволна. От известно време никой не ѝ беше казвал такова нещо. Хенри само казваше: „Защо изобщо искаше да я пращаш в «Медоубенк»?“ А Дженифър се мусеше и отказваше да разговаря.

— Наистина много мислих — каза тя. — Много.

— В такъв случай няма нужда да се притеснявате за отвличането, мадам. Между нас казано, въпросът с принцеса Шаиста... тук не става дума точно за отвличане... изглежда има някаква любовна история...

— Искате да кажете, че малката палавница е избягала, за да се омъжи за някого?

— Устните ми са заключени — отвърна Еркюл Поаро. — Нали разбирате, че не е желателно да има скандал. Това е поверително между нас двамата. Зная, че нищо няма да кажете.

— Разбира се, че няма — целомъдрено отвърна мисис Сътклиф и погледна към писмото, което Поаро носеше от началника на полицията. — Не разбирам напълно кой сте вие, мосю... Поаро. Частен детектив — като в романите ли?

— Аз съм консултант — надменно поясни той.

Мисис Сътклиф усети привкуса на „Харли стрийт“ и това я насърчи.

— За какво искате да разговаряте с Дженифър? — поиска да разбере тя.

— Искам само да се ориентирам в обстановката в училището — отговори Поаро. — Тя е наблюдателна, нали?

— Не бих казала — отговори мисис Сътклиф. — Според мен нищо не забелязва. Искам да кажа, че е съвсем обикновено дете.

— По-добре да е такава, отколкото да си измисля неща, които изобщо не са се случвали — отбеляза Поаро.

— О, Дженифър не би направила такова нещо — категорично възрази мисис Сътклиф, а сетне стана, отиде до прозореца и повика дъщеря си.

— Бих искала — обърна се тя отново към Поаро — да се опитате да убедите Дженифър, че баща ѝ и аз правим всичко само за нейно добро.

Дженифър влезе намусена в стаята и изгледа подозрително Поаро.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Поаро. — Аз съм стар приятел на Джулия Ъпджон. Тя дойде в Лондон да ме търси.

— Джулия е ходила в Лондон? — изненада се Дженифър. — Защо?

— За да ме помоли за съвет — отвърна Еркюл Поаро.

Дженифър го гледаше недоверчиво.

— И го получи — продължи Поаро. — Сега тя е отново в „Медоубенк“ — добави той.

— Значи леля й Изабел не я е взела — каза Дженифър, като стрелна ядосан поглед към майка си.

Поаро погледна мисис Съткиф и тя неочаквано стана и излезе от стаята. Вероятно защото когато той пристигна, тя тъкмо преглеждаше прането от обществената пералня, а може би поради някоя друга причина.

— Малко ми е мъчно — започна Дженифър, — че ме няма там точно когато е толкова интересно. За какво беше цялата тази паника? Казах на мама, че постъпва глупаво. В края на краищата, не беше убита ученичка.

— Имаш ли някаква представа кой е извършил убийствата? — попита Поаро.

— Някой смахнат може би — поклати глава Дженифър, а сетне замислено продължи. — Предполагам, че мис Булстрод сега трябва да търси нови учителки.

— Да, по всяка вероятност — потвърди Поаро и продължи. — Мадмоазел Дженифър, интересува ме жената, която е дошла и ти е предложила новата тенис ракета вместо старата. Спомняш ли си?

— Да, спомням си — отвърна Дженифър. — И до ден-днешен не разбрах кой е изпратил ракетата. Не е била леля Джина.

— Как изглеждаше онази жена? — запита Поаро.

— Която донесе ракетата ли? — Дженифър присви очи и се замисли. — Ами, не знам. Носеше много натруфена рокля с малка пелерина, мисля. И широка синя шапка.

— Така? — продължи Поаро. — Имах предвид не толкова дрехите, колкото лицето й.

— Имаше много грим — каза неопределено Дженифър. — Искам да кажа, повече от обикновените англичанки и беше с руса коса. Мисля, че беше американка.

— Виждала ли си я преди? — попита Поаро.

— О, не — отговори Дженифър. — Мисля, че не беше оттук. Каза, че била поканена на обяд или на коктейл — нещо такова.

Поаро я гледаше замислено. Заинтригува го фактът, че Дженифър приема безусловно всичко, което й се каже. После меко запита:

— Но тя може да те е излъгала?

— А — отговори Дженифър, — едва ли.

— Сигурна ли си, че не си я виждала преди? Да не би да е била някоя от ученичките — преоблечена? Или някоя от учителките?

— Преоблечена? — озадачено попита Дженифър.

Поаро сложи пред нея нарисувания от Айлийн Рич портрет на мадмоазел Бланш.

— Не беше ли тази жена?

Дженифър го погледна недоверчиво.

— Прилича малко на нея, но мисля, че не е тя.

Поаро кимна замислено.

Дженифър не позна дори истинската мадмоазел Бланш.

— Как да ви кажа — добави Дженифър, — аз не я загледах много. Тя беше чужденка, американка и започна да говори за ракетата ми...

Стана ясно, че в този момент Дженифър не е забелязала нищо друго освен новото си притежание.

— Разбирам — продължи Поаро. — А виждала ли си в „Медоубенк“ някого, когото си срещала в Рамат?

— В Рамат ли? — Дженифър се замисли. — Не... поне... не мисля.

Поаро се вкопчи в леко изразеното колебание.

— Но не си сигурна, мадмоазел Дженифър, нали?

— Ами — Дженифър се почеса по челото с разтревожен вид. — Винаги срещаш хора, които ти приличат на някой друг. Не можеш да си спомниш на кого ти приличат. Понякога срещаш хора, които действително познаваш, но не ги помниш. А те ти казват: „Ти не ме помниш“ и ти се чувстваш ужасно неловко, защото наистина е така. Искам да кажа, че виждаш познато лице, но не помниш името или къде си срещал човека.

— Вярно е — съгласи се Поаро. — Напълно вярно. Това често се случва. — Той замълча за миг, а после продължи, като леко я подтикна да говори. — Ти например веднага позна принцеса Шаиста, когато я видя, защото я беше срещала в Рамат, нали?

— Тя била ли е в Рамат?

— Сигурно — отговори Поаро. — В края на краищата тя има родствена връзка с двореца. Може би си я виждала там?

— Не, не мисля — намръщи се Дженифър. — Впрочем тя не би се разхождала там с открито лице. Те всички носят воали и други

такива неща. Макар че ги свалят в Париж и в Кайро според мене. Също и в Лондон — добави тя.

— Както и да е, нямаш ли чувството, че в „Медоубенк“ си видяла някого, когото си срещала преди?

— Не, сигурна съм. Естествено повечето хора си приличат и ти се струва, че си ги виждал някъде. Освен ако нямат странна физиономия като мис Рич. Иначе не ги забелязваш.

— Мислиш ли, че си виждала мис Рич някъде преди това?

— Не, не съм. Трябва да е била някоя, която прилича на нея. Но онази, другата, беше много по-пълна от нея.

— Някоя много по-пълна от нея — повтори замислено Поаро.

— Човек не може да си представи, че мис Рич може да е пълна — заикоти се Дженифър. — Тя е толкова тънка и фина. Пък и мис Рич не може да е била в Рамат, защото миналия срок беше болна.

— А другите момичета? — продължи Поаро. — Виждала ли си някое от другите момичета преди?

— Само онези, които вече познавам — отвърна Дженифър. — Познавах едно-две от тях. В края на краищата аз бях там само три седмици и всъщност не познавам повечето от ученичките дори по физиономия. Няма да ги позная, ако ги срещна на улицата.

— Трябва да си по-наблюдателна — строго каза Поаро.

— Човек не може да забележи всичко — запротестира Дженифър, а после продължи. — Ако учебните занятия в „Медоубенк“ продължат, искам да се върна там. Поговорете с мама. Макар че татко е препъникамъкът. Тука в провинцията е ужасно. Нямам никаква възможност да подобря играта си на тенис.

— Уверявам те, че ще направя каквото мога — обеща Поаро.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

СЪБИРАНЕ НА НИШКИТЕ

I

— Искам да говоря с теб, Айлийн — каза мис Булстрод.

Айлийн Рич я последва в кабинета ѝ. В „Медоубенк“ цареше необичайна тишина. Бяха останали едва около двадесет и пет ученички. Техните родители бяха възпрепятствани или не желаеха да ги приберат. Първоначалната паника бе утихнала, както бе предвидила мис Булстрод. Общото мнение бе, че до втория срок нещата ще бъдат изяснени. Всички смятаха, че мис Булстрод е постъпила по подходящ начин, като е затворила училището.

От персонала никой не беше заминал. Мис Джонсън се притесняваше, че няма никаква работа. Дори и дните, в които имаше малко работа, не я удовлетворяваха. Мис Чадуик — състарена и нещастна — бродеше отчаяно насам-натам. Изглеждаше много посъкрушена отколкото мис Булстрод. Мис Булстрод се опитваше да се държи както преди — невъзмутима, без външни белези на напрежение или отчаяние. Двете млади учителки нямаха нищо против бездействието. Къпеха се в плувния басейн, пишеха дълги писма на приятели и роднини, четяха за морски пътешествия и споделяха мнения. Ан Шапланд също разполагаше с много свободно време, но това не я отегчаваше. Тя прекарваше голяма част от времето си в градината, посвещавайки, се на градинарството с неочаквана охота. Фактът, че предпочиташе да получава наставления от Адам, а не от стария Бригс, не бе нещо неестествено.

— Да, мис Булстрод? — каза Айлийн Рич.

— Искам да говоря с теб — повтори мис Булстрод.

— Не зная дали училището ще продължава да съществува или не. Трудно е да се определи какви са настроенията на хората, защото всеки възприема нещата по различен начин. В крайна сметка се получава така, че настроенията на по-силно вярващите надделяват. Затова или с „Медоубенк“ е свършено, или...

— Не — прекъсна я Айлийн Рич, — не е свършено.

— Тя дори тропна с крак, а косата ѝ започна да пада по раменете.
— Не трябва да допускате това. Това би било грях..., престъпление.

— Силни думи — отбеляза мис Булстрод.

— И чувствата, които изпитвам, са силни. Съществуват толкова много неща, които не си струват труда, но с „Медоубенк“ не е така.

— Ти не се предаваш лесно — каза мис Булстрод. — Аз обичам такива хора и мога да те уверя, че нямам намерение да се предавам без бой. Съпротивата дори ми допада. Нали знаеш, когато всичко върви гладко и лесно, човек става — не зная как точно да го нарека, имам предвид — самодоволен, може би? Или отегчен? Нещо средно. Но в момента аз не се чувствам нито самодоволна, нито отегчена и ще се боря с всички сили и с всички средства, които притежавам. Но искам да те питам за следното: ако „Медоубенк“ продължи да съществува, би ли ми станала партньор?

— Кой? — зяпна Айлийн Рич. — Аз ли?

— Да, мила — отвърна мис Булстрод. — Ти.

— Но аз не мога — възпротиви се Айлийн Рич. — Нямам достатъчно познания. Още съм много млада. Не притежавам нито опита, нито познанията, които се изискват.

— Позволи ми да зная това по-добре от теб — настоя мис Булстрод. — Освен това искам да обърнеш внимание, че в момента това не е изгодно предложение. Другаде би направила по-добра кариера. Но ти го казвам и ти трябва да ми вярваш. Още преди нещастиято с мис Ванситарт бях решила, че ти ще бъдеш човекът, който ще поеме училището...

— Решили сте го преди това? — Айлийн Рич я зяпна. — Но аз мислех... всички ние мислехме..., че мис Ванситарт...

— С мис Ванситарт нямахме никакви уговорки — каза мис Булстрод. — Признавам, че я имах предвид. Мислех за нея през последните две години. Но винаги нещо ме е възпирало да ѝ кажа нещо по-определено. Всички смятаха, че тя ще ме замести. Дори и самата тя може би го е мислила. Аз също, доскоро. Но после реших, че тя не е точно това, което искам.

— Но тя отговаряше на всички изисквания — каза Айлийн Рич. — Тя би направила всичко така, както вие желаете; би осъществила вашите идеи.

— Да — отвърна мис Булстрод, — и точно там щеше да ѝ бъде грешката. Човек не може да живее с миналото. Традицията е необходима, но не бива да се прекалява с нея. Училището е за

съвременни деца. То не е за децата отпреди петдесет или дори от отпреди тридесет години. Съществуват училища, където традицията се цени повече от всичко, но „Медоубенк“ не е от тях. То няма установени традиции. То е творение на една жена, ако мога да се изразя така. И това съм аз. Имах някои идеи и ги осъществих възможно най-добре, макар че от време на време трябваше да ги променям, щом не се получаваха желаните резултати. Училището не беше стандартно, но не се гордееше, че е и нестандартно. Това е училище, което се опитва да свърже по най-добрия възможен начин двата свята — миналото и бъдещето, но поставя ударението върху настоящето. Този стил ще се запази, трябва да се запази. Директорката му трябва да има идеи — идеи, свързани с настоящето. Да запази хубавото от миналото и да гледа напред в бъдещето. Ти си почти на тази възраст, на която бях аз, когато започнах тук, само че разликата е, че ти притежаваш онова, което на мен вече ми липсва. Пише го в Библията. „Възрастните хора мечтаят, а младите имат идеи.“ Тук нямаме нужда от мечти, а от идеи. Смятам, че ти си надарена с въображение и затова реших, че си по-подходяща от Елинон Ванситарт.

— Би било чудесно — каза Айлийн Рич. — Чудесно. Това е, което бих желала повече от всичко.

Мис Булстрод леко се изненада от употребата на условното наклонение, но не го показа. Тя любезно кимна.

— Да, би било чудесно. Но сега не е чудесно, така ли? Ами, напълно те разбирам.

— Не, не, изобщо нямах предвид това — възрази Айлийн Рич. — Изобщо. Аз... не мога да го обясня много ясно, но ако бяхте... ако ми бяхте предложили преди седмица-две, веднага щях да ви отговоря, че не мога, че би било невъзможно. Единствената причина, поради която... поради която би било възможно сега, е... заради съпротивата, борбата. Може ли... да размисля, мис Булстрод? Сега не зная какво да ви отговоря.

— Разбира се — отвърна мис Булстрод. Тя бе все още изненадана. „Хората са непредсказуеми“ — мислеше си тя.

II

— Ето я Рич отново с разрешена коса — каза Ан Шапланд, като се изправи над цветната леха. — След като не може да се грижи за косата си, би трябвало да я подстриже. Главата ѝ е добре оформена и ще изглежда по-добре.

— По-добре го кажи на нея — отвърна Адам.

— Не сме толкова близки — каза Ан Шапланд и продължи. — Мислиш ли, че училището ще продължи да съществува?

— Труден въпрос — отговори Адам. — Освен това кой съм аз, за да съдя?

— Ти можеш да прецениш както всеки друг — отвърна Ан Шапланд. — Може и да продължи да съществува. Старата Кавгаджийка, както я наричат момичетата, притежава необходимото. Като започнеш от хипнотичното въздействие върху родителите. Колко време измина от началото на срока — само месец? Струва ми се цяла година. Ще се радвам, когато всичко свърши.

— Ще се върнеш ли, ако училището продължи да работи?

— Не — категорично отговори Ан, — няма. Толкова се наситих на училищния живот, че ми стига до края на дните ми. Освен това не съм създадена, за да ме поставят в клетка заедно с много други жени. Пък и честно казано, не обичам убийствата. Забавно е да четеш за такива неща във вестника или за да се приспиваш с хубава книга. Но ако се случи в действителност, никак не е приятно. Мисля — добави замислено Ан, — че когато напусна в края на срока, ще се омъжа за Денис и ще се задомя.

— За Денис ли? — попита Адам. — Онзи, за когото ми спомена, нали? Доколкото си спомням, работата му е свързана с пътувания до Бирма, Малая, Сингапур, Япония — такива места. Ако се омъжиш за него, няма да бъде точно задомяване, нали?

— Не, няма — засмя се внезапно Ан. — Не във физическия, географския смисъл на думата.

— Мисля, че можеш да намериш някой по-свестен от Денис — добави Адам.

— Да не би да ми правиш предложение? — попита Ан.

— Нищо подобно — отвърна Адам. — Ти си амбициозно момиче и не би се омъжила за един обикновен градинар.

— Тъкмо се чудех дали да не се омъжа за някой от Отдела за криминални разследвания.

— Аз не съм от Отдела за криминални разследвания.

— Е, не, разбира се, че не си — каза Ан. — Нека да се придържаме към общоприетото. Шаиста не е отвлечена, градината е прекрасна. Като че ли... — започна тя, като се огледа. — Както и да е — добави тя след една-две минути. — Изобщо не ми е ясно как Шаиста се е озовала в Женева, както разправят. Как е стигнала до там? Доста сте се размотавали, за да може да напусне страната необезпокоявана.

— Устните ми са запечатани — каза Адам.

— Освен това мисля, че ти нищо не знаеш — изрече Ан.

— Признавам си — обясни Адам, — че трябва да благодарим на мосю Еркюл Поаро за сполучливото хрумване.

— Онзи смешен дребосък, който върна Джулия и се срещна с мис Булстрод ли?

— Да. Той нарича себе си детектив консултант.

— По-скоро ми прилича на някое бивше величие.

— Изобщо не мога да разбера какво е намислил — продължи Адам. — Дори отишъл да види майка ми — или изпратил някакъв приятел при нея.

— Майка ти ли? — запита Ан. — Но защо?

— Нямам представа. Изглежда страда от някакъв болезнен интерес към майките. Ходил е и при майката на Дженифър.

— Ходил ли е и при майките на мис Рич и Чади?

— Мисля, че мис Рич няма майка — отвърна Адам.

— В противен случай несъмнено би отишъл и при нея.

— Мис Чадуик ми каза, че имала майка в Челтнам — каза Ан, — но тя била на повече от осемдесет години. Горката мис Чадуик — тя самата изглежда на осемдесет. Идва към нас.

Адам вдигна поглед.

— Да — съгласи се той. — Много се е състарила през последната седмица.

— Това е защото тя наистина обича училището — каза Ан. — То е свързано с целия ѝ живот. И сега не може да понесе евентуалния му упадък.

Действително мис Чадуик изглеждаше с десет години по-възрастна отколкото в деня на откриването на учебната година. Походката ѝ бе загубила енергичността си. Тя вече не припикаше, не се суетеше радостно. Приблужи се до тях с привлечени крачки.

— Бихте ли се явили при мис Булстрод — обърна се тя към Адам. — Искате да ви даде указания относно градината.

— Трябва първо да поразчистят — отговори Адам, остави инструментите на земята и тръгна към навеса.

Ан и мис Чадуик се запътиха към училищната сграда.

— Тихо е нали? — отбеляза Ан, като се огледа наоколо. — Прилича на празна зала в театър — добави замислено тя.

— Ужасно е — каза мис Чадуик, — ужасно! Ужасно е, като си помисля, че „Медоубенк“ изпадна до това положение. Не мога да го преживея. Не мога да спя нощем. Всичко рухна. Всички тези години на усилена работа, на съграждане на нещо действително хубаво.

— Може би всичко ще се оправи — насърчи я Ан. — Хората имат къса памет, да знаете.

— Не толкова — мрачно отбеляза мис Чадуик.

Ан не отговори. Дълбоко в душата си тя бе напълно съгласна с мис Чадуик.

III

Мадмоазел Бланш излезе от класната стая, в която бе преподавала френска литература.

Хвърли бърз поглед към часовника си. Да, щеше да има достатъчно време за онова, което възнамеряваше да направи. Ученичките бяха малко сега и тя разполагаше с много свободно време.

Тя се качи в стаята си и си сложи шапката. Обичаше да ходи с шапка. Огледа със задоволство външния си вид. Незабележителна персона! Това имаше своите преимущества! Усмихна се. Документите на сестра ѝ много я бяха улеснили. Дори не смени снимката в паспорта. Щеше да е ужасно жалко, ако не се беше възползвала от отличните препоръки на Анжел, след като тя почина. Анжел наистина обичаше учителската професия. Но за нея тя представляваше неизмерна скука. Ала заплатата беше чудесна. Много повече отколкото тя самата бе успяла да припечели. Освен това всичко стана невероятно лесно. Бъдещето щеше да е съвсем различно. Да, съвсем различно. Безличната мадмоазел Бланш щеше да се преобрази. Представяше си Ривиерата. Тя — елегантно облечена, с подходящ грим. Всичко, от което човек се нуждае на този свят, са парите. Да, нещата щяха да станат действително приятни. Струваше си да дойде в това отвратително английско училище.

Тя взе чантичката си, излезе от стаята и тръгна по коридора. Сведе поглед към коленичилата жена, която работеше нещо там. Нова дневна прислужница. Полицейска шпионка, естествено. Колко са елементарни — мислят, че никой нищо не забелязва!

Излезе от училището с презрителна усмивка и тръгна към външната врата. Автобусната спирка беше отсреща. Тя зачака. Автобусът щеше да пристигне всеки момент.

Нямаше много хора на този тих, провинциален път. Една кола с вдигнат капак и човек, надвесен над мотора. Велосипед, облегнат на живия плет. Човек, който чака автобуса.

Един от тримата несъмнено щеше да я проследи. Няма да бъде явно, ще го направи умело. Тя напълно съзнаваше този факт, но той не я тревожеше. „Сянката“ ѝ беше добре дошла, за да види къде отива и какво прави.

Автобусът дойде. Тя се качи. След четвърт час слезе на главния площад в града. Не си направи труда да се обърне. Пресече улицата и се запъти към витрината на един сравнително голям универсален магазин, където бяха изложени нови модели рокли. „Жалки боклуци, за провинциални вкусове“ — помисли си тя, като сви презрително устни.

Но остана загледана в тях, все едно, че я интересуваха.

Малко след това влезе вътре, купи едно-две обикновени неща, качи се на първия етаж и влезе в стаята за почивка за дами. Там имаше писалище, няколко шезлонга и телефон. Тя отиде до телефона, пусна необходимите монети, набра номера, който ѝ трябваше, и зачака да чуе познатия глас.

Кимна одобрително, натисна бутона и заговори.

— Обажда се Мейсън Бланш. Нали се досещате — онази Мейсън Бланш. Искам да поговорим за онова, което ми дължите. Срокът е до утре вечерта. Утре вечерта. Да се внесе на сметката на Мейсън Бланш в Националната кредитна банка в Лондон, клон Ледбъри следната сума.

Тя съобщи сумата.

— Ако парите не бъдат приведени, ще се наложи да докладвам в съответното ведомство онова, което видях на дванадесети през нощта. Става дума — обърнете внимание на това — за мис Спрингър. Разполагате с малко повече от двадесет и четири часа.

Тя окачи телефонната слушалка на мястото ѝ. Някаква жена току-що бе влязла в стаята за почивка. Можеше да е клиентка, а можеше и да не е. Но така или иначе, беше твърде късно, за да чуе нещо от разговора.

Мадмоазел Бланш се пооправи в гардеробната, после излезе, пробва няколко блузи, но не ги купи, а отново излезе на улицата, като се усмихваше. Посети и една книжарница, а сетне се качи на автобуса за „Медоубенк“.

Още се усмихваше, когато тръгна по алеята. Чудесно бе уредила всичко. Исканата сума не беше голяма и можеше да се събере за кратко

време. Пък и за момента бе напълно достатъчна. Защото за в бъдеще щеше да има допълнителни искания, естествено...

Да, чудесен малък източник на доходи. Не изпитваше никакви угризения. Изобщо не смяташе за свой дълг да докладва на полицията за онова, което знаеше и бе видяла. Онази Спрингър беше отвратителна жена, груба, злобна. Не ѝ беше работа да си пъха носа навсякъде.

Получи си заслуженото.

Мадмоазел Бланш постоя малко край плувния басейн. Гледаше как Айлийн Рич се хвърля във водата. Ан Шапланд също се изкачи на трамплина и скочи — много добре, при това. Момичетата се смееха и весело пищяха.

Чу се звънец и мадмоазел Бланш се качи в училището, за да проведе часа си с малките. Те не внимаваха и бяха досадни, но тя изобщо не обръщаше внимание на това. Много скоро щеше да приключи завинаги с преподаването.

После се качи в стаята си и се приготви за вечеря. Съвсем смътно забеляза, че противно на навика си, е захвърлила палтото си върху стола, вместо както обикновено да го окачи в гардероба.

Наведе се напред и загледа лицето си в огледалото. Сложи си пудра, червило...

Движението беше мигновено и напълно я изненада. Безшумно! Професионално. Палтото върху стола като че ли се събра на куп и падна на земята, а зад мадмоазел Бланш изникна ръка, стиснала торбичка с пясък и докато тя отвори уста да изпищи, падна с приглушен тъп звук по гръб.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

СЛУЧКА В МАЛА АЗИЯ

Мисис Ъпджон стоеше край шосето и гледаше дълбоката пропаст. Тя разговаряше отчасти на френски, отчасти с жестове с една огромна, яка на вид туркиня, която най-подробно ѝ разказваше, как поради трудностите с комуникациите, е изгубила бебето си. Обясни, че имала девет деца. Осем момчета и пет спонтанни аборта. Изглеждаше доволна както от ражданията, така и от помятанията.

— А ти? — сръга тя приятелски мисис Ъпджон в ребрата. — Колко? Момчета? Момичета? Колко? — тя протегна ръка, за да отброява на пръсти.

— Една дъщеря — отговори мисис Ъпджон.

— А момчета?

Мисис Ъпджон искаше да се хареса на туркинята, пък и в изблик на патриотизъм продължи да лъже. Разпери петте пръста на дясната си ръка.

— Пет — отвърна тя.

— Пет момчета? Много добре.

Туркинята закима в знак на одобрение и уважение. Добави, че ако братовчедка ѝ, която говорела френски наистина свободно, била с тях, щели да се разберат много по-добре. После отново започна да разказва за последния си спонтанен аборт.

Другите пътници се бяха разпръснали наоколо и ядяха храната, която носеха в кошниците си. Разнебитеният автобус беше спрял до една надвиснала скала, а шофьорът и още един човек човъркаха мотора. Мисис Ъпджон напълно бе изгубила представа за времето. Две от шосетата бяха наводнени и трябваше да чакат няколко часа, докато буйстващите води се оттеглиха в речното корито. Знаеше само, че Анкара се намира някъде наблизо. Слушаше припрените и несвързани обяснения на спътничката си и се мъчеше да отгатне кога да кимне с възхищение и кога да поклати съчувствено глава.

Един глас — напълно несъвместим с околната действителност — прекъсна мислите ѝ:

— Мисис Ъпджон, надявам се.

Мисис Ъпджон вдигна очи. Наблизо бе спряла кола. Човекът, който стоеше пред нея несъмнено бе слязъл от тази кола. Лицето и гласът му показваха, че е англичанин. Беше безупречно облечен в памучен костюм.

— Боже Господи — възкликна мисис Ъпджон. — Доктор Ливингстоун?

— Вероятно приличам на него — любезно отговори непознатият. — Името ми е Аткинсън. Аз съм от Консулството в Анкара. Опитваме се да се свържем с вас от два-три дни, но пътищата бяха блокирани.

— Искали сте да се свържете с мене? Защо? — Мисис Ъпджон се изправи. И следва не остана от веселото държание на пътешественичката. Заговори майката. — Джулия? — остро попита тя. — Нещо се е случило с Джулия ли?

— Не, не — увери я мистър Аткинсън. — Джулия е много добре. Изобщо не става дума за нея. В „Медоубенк“ възникнаха малки неприятности и ние желаем да се върнете колкото може по-скоро в родината си. Аз ще ви закарам в Анкара и след един час ще можете да се качите на самолета.

Мисис Ъпджон отвори уста, за да каже нещо, но пак я затвори. После се надигна и каза:

— Ще трябва да свалите чантата ми от покрива на автобуса. Онази, черната. — После се обърна, ръкува се с туркинята и каза. — Съжалявам, но трябва да се прибирам у дома.

Сетне дружелюбно махна с ръка на останалите пътници, извика на турски довиждане — една от малкото думи, които знаеше на този език, и се приготви да последва мистър Аткинсън, без да задава повече въпроси. На него, както и на много други хора, му мина през ума, че мисис Ъпджон е много разумна жена.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

РАЗКРИВАНЕ НА КАРТИТЕ

I

Мис Булстрод огледа насъбралите се хора в една от по-малките класни стаи. Всички членове на колектива бяха там: мис Чадуик, мис Джонсън, мис Рич и двете по-млади учителки. Ан Шапланд бе взела бележник и молив в ръка в случай, че мис Булстрод я подканеше да води записки. Инспектор Келси седеше до мис Булстрод, а Еркюл Поаро — зад него. Адам Гудмън бе седнал на ничия територия — между персонала и онези, които наричаше изпълнителен съвет. Мис Булстрод стана и заговори с школуван и нетърпящ възражения глас:

— Чувствам, че имате право — започна тя, — като членове на персонала ми и съпричастни към съдбата на училището, да знаете точно докъде е стигнало разследването. Инспектор Келси ми даде информация за няколко факта. Мосю Еркюл Поаро, който има връзки по цял свят, е получил ценна помощ от Швейцария и сам ще говори по този въпрос. Разследването още не е приключило за съжаление, но някои дреболии са изяснени и смятам, че всички ще се успокоите, когато разберете как стоят нещата в момента — завърши мис Булстрод и погледна към инспектор Келси, който се изправи.

— Официално — започна той — аз нямам право да разкривам всичко, което е известно по случая. Мога единствено да ви уверя, че следствието напредва и започваме да добиваме по-ясна представа кой е отговорен за трите престъпления, извършени в района на училището. Повече не мога да кажа. Моят приятел Еркюл Поаро, който не е длъжен да пази тайна и е напълно свободен да изложи пред вас предположенията си, ще ви разкаже за информацията, която е получил от влиятелни източници. Сигурен съм, че вие сте предани на „Медоубенк“ и на мис Булстрод и ще запазите в тайна различните въпроси, които мосю Поаро ще засегне и които не бива да стават обществено достояние. Колкото по-малко слухове и хипотези се разпространяват, толкова по-добре, затова ще ви помоля да запазите за себе си фактите, които ще научите днес.

— Разбира се — разпалено заговори първа мис Чадуик. — Разбира се, че сме предани на „Медоубенк“.

— Естествено — каза мис Джонсън.

— Да — съгласиха се двете по-млади учителки.

— Съгласна съм — каза Айлийн Рич.

— В такъв случай, предоставям думата на мосю Поаро.

Еркюл Поаро се изправи на крака, усмихна се на публиката си и внимателно подръпна мустака си. Двете по-млади учителки изпитаха неудържимо желание да се изкикотят и отместиха погледи встрани, като прехапаха устни.

— Всички вие преживяхте труден и тревожен период — започна той. — Преди всичко искам да ви кажа, че високо оценявам това. Естествено най-много неприятности се струпаха върху главата на мис Булстрод, но всички вие се измъчвахте. Страдахте заради загубата на три от вашите колежки, едната от които е била тук от много време. Става дума за мис Ванситарт. Мис Спрингър и мадмоазел Бланш бяха нови, но несъмнено тяхната смърт е била голям удар и тревожно преживяване за вас. Сигурно сте изпитвали и страх, защото престъпленията приличат на отмъщение, насочено срещу учителките в „Медоубенк“. Аз и инспектор Келси ви уверяваме, че не е така. „Медоубенк“ по случайно стечение на обстоятелствата се превърна в център на внимание от страна на различни неприятелски интереси. Тук има котка сред гълъбите, така да се каже. Станаха три убийства и едно отвличане. Първо ще говоря за отвличането, защото най-трудното в цялото разследване беше да се изясни начинът, по който престъпни външни фактори прикриваха най-важното обстоятелство — присъствието на безмилостен и безскрупулен убиец сред вас.

Той извади една снимка от джоба си.

— Първо искам да разгледате тази снимка.

Келси я взе, подаде я на мис Булстрод, а тя на свой ред я предаде на останалите присъстващи. Накрая я върнаха на Поаро. Той се вгледа в безизразните им лица.

— Питам всички ви — познавате ли момичето на снимката?

Всички поклатиха глави.

— Би трябвало да я познавате — продължи Поаро, — защото това е снимката на принцеса Шаиста, която ми изпратиха от Женева.

— Но това изобщо не е Шаиста — извика мис Чадуик.

— Точно така — потвърди Поаро. — Всички нишки водят към Рамат, където както знаете бе извършен революционен преврат преди

около три месеца. Владетелят, принц Али Юсуф, успял да избяга с помощта на личния си пилот. Самолетът им обаче се разбил в планините северно от Рамат и бил намерен по-късно. Една много ценна лична вещ, която принц Али винаги носел у себе си, не била намерена. Говори, се че била внесена в Англия. Няколко групировки бяха много загрижени да сложат ръка върху този ценен предмет. Един от набелязаните обекти от тях е първата братовчедка и единствена жива роднина на принц Али Юсуф — момичето, което по онова време учело в Швейцария. Струвало им се вероятно, че ако ценният предмет е изнесен от Рамат безпрепятствено, той ще бъде донесен на принцеса Шаиста или на някой от нейните роднини или настойници. Някои били инструктирани да държат под око чичо й, емира Ибрахим, а други — самата принцеса. Известно беше, че тя трябва да пристигне в това училище, в „Медоубенк“ този срок. Следователно съвсем естествено е било някой да получи нареждане да дойде на работа тук и да следи зорко всеки, който се навърта около принцесата, писмата, които тя получава и телефонните обаждания. Но била използвана много по-елементарна тактика — принцеса Шаиста била отвлечена, а в училището бил изпратен техен човек вместо нея. Всичко щяло да протече много гладко, защото емирът Ибрахим е в Египет и не възнамерявал да посети Англия по-рано от края на лятото. Самата мис Булстрод също не била виждала момичето и всички въпроси, свързани с приемането й, били уредени чрез посолството в Лондон. Планът бил изключително прост. Истинската Шаиста напуска Швейцария, придружена от представител на посолството в Лондон. Или поне така се предполага. Всъщност посолството в Лондон било уведомено, че представител на швейцарското училище ще придружава момичето до Лондон. Истинската Шаиста е отведена в един много приятен замък в Швейцария, където се намира и досега, а в Лондон пристига съвсем друго момиче. Там е посрещнато от представител на посолството и е доведено в това училище. Подставеното момиче, разбира се, е трябвало да бъде много по-голямо от истинската Шаиста. Но това едва ли би привлякло нечие внимание, тъй като момичетата от Изтока изглеждат много по-възрастни, отколкото са в действителност. Избраната агентка била млада френска актриса, чието амплуа било да играе роли на ученички. Аз попитах — замислено продължи Еркюл Поаро, — дали някой е забелязвал коленете на предполагаемата

Шаиста. Коленете показват много точно възрастта. Коленете на една жена на двадесет и три-четири години са съвсем различни от тези на едно момиче на четиринадесет-петнадесет години. Никой обаче не бе забелязал коленете ѝ. Планът все пак не вървял така успешно, както било предвидено. Известно време никой не се опитвал да влезе във връзка с Шаиста, не пристигали никакви важни писма, нито някой я търсил по телефона, но възникнал един проблем. Емирът решил да пристигне в Лондон по-рано от предвиденото. Той не обича да обявява намеренията си предварително. Както разбрах, имал навика някоя вечер да каже: „Утре заминавам за Лондон“ и да тръгне. Тогава лъжливата Шаиста разбира, че може да пристигне някой, който познава истинската Шаиста. Подозренията ѝ се усилват след убийството и тя започва да подготвя почвата за собственото си отвличане, като изразява това предположение пред инспектор Келси. Естествено отвличане не е имало. Веднага щом разбира, че чичото ще идва да я вземе на идната сутрин, тя изпраща кратко съобщение по телефона и половин час преди истинската кола на емира пристига луксозен автомобил с фалшиви регистрационни номера, с който Шаиста е официално отвличена. Всъщност, колата откарва другото момиче до най-близкия по-голям град, където тя възвръща собствената си самоличност. Изпращат любителска бележка за откуп, само за да поддържат версията за отвличането. — Еркюл Поаро замълча и сетне добави. — Разбирате ли, трик на фокусник. Подвеждане. Хората насочват вниманието към отвличането тук и на никой не му минава през ума, че истинското отвличане е станало три седмици по-рано в Швейцария.

Онова, което Поаро всъщност искаше да каже, но вежливостта му попречи, бе, че на никой друг освен на него не му бе минало през ума всичко това!

— А сега преминаваме — продължи той — към нещо много по-сериозно от отвличането — убийството. Лъжливата Шаиста, естествено, би могла да убие мис Спрингър, но не и мис Ванситарт или мадмоазел Бланш, но тя не е имала причини да убива когото и да било, още по-малко нещо такова се е изисквало от нея. Нейната роля била само да получи ценния пакет, ако някой ѝ го донесе, или пък да научи нещо за него. Но нека да се върнем към Рамат, откъдето започнало всичко. Носеха се упорити слухове, че принц Али Юсуф е дал

драгоценния пакет на Боб Ролинсън, личен негов пилот, и Боб Ролинсън уредил изпращането му в Англия. Във въпросния ден Ролинсън посетил главния хотел в Рамат, където сестра му мисис Съткиф и дъщеря ѝ били отседнали. Мисис Съткиф и дъщеря ѝ не били в хотела, но Боб Ролинсън се качил в стаята им, където прекарал най-малко двадесет минути. При дадените обстоятелства това е дълъг период от време. Той, разбира се, може да е писал дълго писмо на сестра си. Но не било така. Оставил само една бележка, написана за една-две минути. Няколко инстанции стигнали до извода, че по време на престоя си в стаята той е сложил ценната вещ сред багажа на сестра си и че тя я донеся в Англия. Сега вече стигаме до точката, където според мен се разделят двете нишки. Една от заинтересованите групировки (а може би повече от една) стигнала до заключението, че мисис Съткиф е донесла тази вещ в Англия и впоследствие къщата ѝ в провинцията била претършувана изцяло. Това показва, че онзи, който е търсил, не е знаел точно къде е скрита ценната вещ. Знаел е само, че е някъде из нещата на мисис Съткиф. Но някой друг със сигурност е знаел, къде се намира предметът, и смятам, че няма нищо нередно, ако ви кажа, къде всъщност го е бил скрил Боб Ролинсън. Скрил го е в дръжката на ракета за тенис, като я издълбал отвътре, а после я залепил толкова умело, че е трудно да се разбере, че нещо е пипано. Тенис ракетата принадлежала не на сестра му, а на нейната дъщеря Дженифър. Някои със сигурност е знаел къде се намира пакетчето, отишъл е една нощ в спортната зала, като предварително е направил отпечатък от ключа и е извадил дубликат. По това време на нощта всички би трябвало да са в леглата си и да спят. Само че не било така. Мис Спрингър видяла светлина от фенерче в спортната зала и отишла да разбере какво става. Тя била яка, здрава млада жена и не се съмнявала, че може да се справи с всеки, когото завари там. Въпросната личност вероятно е ровела из тенис ракетите, за да намери онази, която ѝ трябвала. Но разкрита и разпозната от мис Спрингър, тя не се е поколебала... Застреляла мис Спрингър. След това обаче е трябвало да действа бързо. Хората, чули изстрела, приближавали. Престъпникът е трябвало да се измъкне незабелязан от спортната зала на всяка цена. Ракетата за момента трябвало да бъде оставена на мястото ѝ... След няколко дни бил изпробван друг начин. Непозната жена с подправен американски акцент причаква Дженифър Съткиф,

докато се връща от тенис кортовете, и ѝ разказва една приемлива история, че една нейна роднина ѝ е изпратила нова ракета. Без да подозира нищо, Дженифър повярвала на историята и с радост заменила старата си ракета с новата скъпа ракета, донесена от непознатата. Но възникнало едно обстоятелство, за което жената с американския акцент изобщо не подозирала. А именно, че преди няколко дни Дженифър Сътклиф и Джулия Ъпджон си разменили ракетите си и непознатата жена всъщност взела старата ракета на Джулия Ъпджон, макар че на дръжката било изписано името на Дженифър. А сега стигаме до втората трагедия. Поради някаква неизвестна причина, вероятно породена от отвличането на Шаиста същия ден, мис Ванситарт взема фенерче и отива в спортната зала, след като всички са си легнали. Някой я е последвал и ударил с палка или торбичка с пясък, докато тя била наведена над шкафчето на Шаиста. Престъплението отново било разкрито почти незабавно. Мис Чадуик забелязала светлина в спортната зала и се забързала натам. Полицията пристигнала в спортната зала и убиецът отново бил възпрепятстван да претърси и да намери ракетата. Само че вече Джулия Ъпджон — едно интелигентно дете — се позамислила и стигнала до логичното заключение, че тенис ракетата, която по-рано принадлежала на Дженифър, а сега била нейна, играе изключително важна роля. Извършила самостоятелно разследване, уверила се, че има право, и ми донесе съдържанието на ракетата. То се намира на сигурно място и в момента не ни интересува. — Той помълча и после продължи. — Остава да се занимаем с третата трагедия. Какво е знаела или подозирала мадмоазел Бланш, вероятно никога няма да научим. Може да е видяла някой да излиза от училищната сграда в нощта на убийството на мис Спрингър. Каквото и да е знаела или подозирала, тя е познавала убиеца. Запазила е тайната. Искала е да получи пари в замяна на мълчанието си. Няма нищо по-опасно — разгорещено продължи Еркюл Поаро — от това да шантажираш човек, който вече е убивал един-два пъти. Мадмоазел Бланш вероятно е взела предпазни мерки, но каквито и да са били, те са се оказали недостатъчни. Уговорила си е среща с убиеца и е била убита. — Той отново замълча. — Ето, сега знаете всичко.

Всички погледи бяха вперени в него. Лицата им, които отначало изразяваха интерес, изненада и вълнение, сега бяха замръзнали. Сякаш

се страхуваха да не покажат някаква емоция. Еркюл Поаро кимна.

— Да — каза той, — знам какви чувства изпитвате. Излиза, че има замесен вътрешен човек. Ето защо аз, инспектор Келси и мистър Адам Гудмън извършихме разследването заедно. Искяхме да разберем дали наистина има котка сред гълъбите! Разбирате ли какво имам предвид? Има ли още някой тук, който се преструва на друг?

През слушателките като че ли премина лека вълна, крадешком се размениха коси, кратки погледи, сякаш искаха да се погледнат в очите, но не Смееха.

— Щастлив съм да ви уверя — продължи Поаро, — че всички тука в този момент сте точно тези, за които се представяте. Мис Чадуик например си е мис Чадуик и това не подлежи на съмнение, тъй като тя е тук от самото основаване на „Медоубенк“! Мис Джонсън — също, няма никакво съмнение, че това е мис Джонсън. Мис Рич си е мис Рич. Мис Шапланд е мис Шапланд. Мис Роуън и мис Блейк са си мис Роуън и мис Блейк. Да продължим по-нататък — обърна се Поаро — Адам Гудмън, който работи тука като градинар, може да не е точно той, но носи името, което е написано на документите му. Значи, докъде стигаме? Трябва да търсим някой, който се представя за някой друг, но всъщност е убиец.

В стаята цареше мълчание. Усещаше се заплаха, надвиснала във въздуха.

Поаро продължи:

— Преди всичко търсим някой, който е бил в Рамат преди три месеца. Съществува само един начин този някой да е узнал за съдържанието на тенис ракетата. Боб Ролинсън е бил видян, когато е поставял ценностите в ракетата. Елементарно. В такъв случай, коя от присъстващите тук е била в Рамат преди три месеца? Мис Чадуик е била тук, мис Джонсън е била тук. — Той отмести поглед към двете млади учителки. — Мис Роуън и мис Блейк са били тука. — Сетне посочи с пръст. — Но мис Рич... мис Рич не е била тук миналия срок.

— Аз... не — припряно заговори тя. — Нямаше ме миналия срок.

— Ние не знаехме това — каза Еркюл Поаро, — докато някой не го спомена между другото преди няколко дни. При първоначалния разпит на полицията вие само сте казали, че сте в „Медоубенк“ от година и половина. Това е вярно. Но миналия срок сте отсъствали.

Може да сте били в Рамат — всъщност аз мисля, че сте били в Рамат. Внимавайте. Това може да бъде проверено в паспорта ви.

Настъпи минутно мълчание и после Айлийн Рич вдигна глава.

— Да — тихо изрече тя. — Аз бях в Рамат. Но какво от това?

— Защо ходихте в Рамат, мис Рич?

— Вие вече знаете. Бях болна. Препоръчаха ми да си почина... да отида в чужбина. Писах на мис Булстрод и ѝ обясних, че се налага да отсъствам през срока. Тя влезе в положението ми.

— Точно така — потвърди мис Булстрод. — В писмото беше приложено медицинско свидетелство, в което пишеше, че мис Рич няма да бъде в състояние да изпълнява задълженията си през срока.

— Значи... отидохте в Рамат? — попита Еркюл Поаро.

— А защо да не отида в Рамат? — възрази мис Рич с леко разтреперан глас. — За учителите има намаление. Имах нужда от почивка. Исках слънчева светлина. И отидох в Рамат. Там прекарах два месеца. Но защо не? Защо не, питам?

— Не сте споменавали, че сте били в Рамат по време на революцията.

— Но защо е необходимо? Какво общо има това с хората тук? Никого не съм убила, казвам ви. Никого не съм убила.

— Само че ви разпознаха — продължи Поаро. — Не определено, смътно. Дженифър не беше сигурна. Каза, че ѝ се е сторило, че ви е виждала в Рамат, но реши, че не сте били вие, защото според нея жената, която видяла, била пълна, не слаба. — Той се наведе напред, като прониза с поглед Айлийн Рич.

— Имате ли да кажете нещо, мис Рич?

Тя се завъртя на мястото си.

— Зная за какво намекувате! — извика тя. — Искате да убедите хората, че не таен агент или нещо подобно е извършил убийствата, а че те са дело на някой, който случайно е бил там, който случайно е видял как скриват съкровището в тенис ракетата. Някой, който е разбрал, че детето ще идва в „Медоубенк“ и ще има възможността да прибере скритото съкровище. Но аз ви казвам, че това не отговоря на истината!

— Мисля, че точно така е станало. Да — каза Поаро. — Някой е видял къде скриват скъпоценните камъни и е забравил за всичко друго, твърдо решен да ги притежава!

— Не е вярно, казвам ви. Нищо не съм видяла...

— Инспектор Келси — обърна се Поаро.

Инспектор Келси кимна, отиде до вратата, отвори я и в стаята влезе мисис Ъпджон.

II

— Как сте, мис Булстрод? — попита смутено мисис Ъпджон. — Съжалявам, че съм толкова раздърпана, вчера бях някъде около Анкара и току-що пристигам със самолета. Изглеждам ужасно, но наистина нямах никакво време да се измия и преоблека.

— Това няма никакво значение — каза Еркюл Поаро.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Мисис Ъпджон — започна Келси, — когато дойдохте, за да доведете дъщеря си в училището и бяхте в кабинета на мис Булстрод, вие погледнахте през прозореца... онзи, който гледа към алеята за колите отпред и възкликнахте, сякаш разпознахте някой, когото видяхте там. Така ли беше?

Мисис Ъпджон отвори широко очи.

— Когато бях в кабинета на мис Булстрод ли? Погледнах... да, разбира се! Да, видях някого.

— Някого, когото се изненадахте, че виждате?

— Ами, аз по-скоро бях... Разбирате ли, това беше преди толкова много години.

— Имате предвид периода, през който работихте за разузнаването към края на войната?

— Да. Беше преди около петнадесет години. Естествено, тя изглеждаше много по-възрастна, но аз веднага я познах. Започнах да се чудя, какво за Бога, прави тя тука.

— Мисис Ъпджон, бихте ли огледали присъстващите в стаята и да ми кажете дали тази личност е тук?

— Да, разбира се — отговори мисис Ъпджон. — Видях я веднага щом влязох. Ето я.

Тя посочи с пръст. Инспектор Келси имаше бързи рефлексии, Адам — също, но недостатъчно. Ан Шапланд бе скочила на крака. В ръката си държеше малък, зловещ на вид автоматичен пистолет, насочен право срещу мисис Ъпджон. Мис Булстрод се оказа по-бърза от двамата мъже и рязко излезе напред, но още по-бърза се оказа мис

Чадуик. Тя не се опита да прикрие мисис Ъпджон, а жената, която стоеше между Ан Шапланд и мисис Ъпджон.

— Не, няма да го направиш — извика Чади и се хвърли върху мис Булстрод, точно когато прозвуча изстрелът от малкия автоматичен пистолет.

Мис Чадуик се олюля и после бавно се свлече на земята. Мис Джонсън изтича към нея. Адам и Келси вече държаха Ан Шапланд. Тя се съпротивляваше като дива котка, но те успяха да избият малкия пистолет от ръката ѝ.

Мисис Ъпджон каза задъхана:

— Навремето ми казаха, че тя е убиец. Макар че беше толкова млада. Една от най-опасните агентки, които имаха. Кодовото ѝ име беше Анджелика.

— Лъжеш, кучко! — Ан Шапланд почти изплю думите.

Еркюл Поаро се намеси:

— Не лъже. Вие наистина сте опасна. Винаги сте водили изпълнен с опасности живот. Никой досега не е подозирал коя сте. Пък и там, където сте работили, сте използвали истинското си име, вършили сте работата, която се иска от вас, безупречно, само че навсякъде сте имали цел и тази цел е била да получавате информация. Работили сте в една петролна компания, с един археолог, чиято работа го е отвела в една определена част от земното кълбо; с актриса, протеже на изтъкнат политик. Действате като таен агент още от седемнадесетгодишна възраст, макар и при различни работодатели. Вие сте наеман агент и услугите ви се заплащат високо. Играете двойна игра. При повечето от задачите сте се представяли със собственото си име, но понякога сте използвали различна самоличност. Именно тогава ви се е налагало да се приберете у дома, за да бъдете с майка си. Но аз много се съмнявам, мис Шапланд, че възрастната жена, която посетих в едно селце и за която се грижи медицинска сестра — възрастна жена, действително душевноболна, с умопомрачено съзнание — е вашата майка. Тя ви е служила само като извинение, за да напускате работата си да се криете от приятелите си. Трите зимни месеца, които сте прекарвали с „майка си“, която била изпаднала в една от „кризите“ си, съвпадат по време с посещението ви в Рамат. Не като Ан Шапланд, а като Анджелика де Торедо, испанка или по-скоро испанска кабаретна танцьорка. Били сте настанена в

съседната стая до мисис Съткиф и по някакъв начин сте успели да видите как Боб Ролинсън скрива диамантите в тенис ракетата. Тогава не сте имали възможност да откраднете ракетата, защото англичаните са били набързо евакуирани, но сте успели да прочетете имената върху етикетите на багажа и после е било лесно да научите нещо за тези хора. Не било трудно да получите работа като секретарка тук. Поразпитах тук-там. Платили сте значителна сума на бившата секретарка на мис Булстрод, за да освободи мястото поради „нервна криза“. Измислили сте доста приемлива история. Пратили са ви да напишете поредица от статии за знаменитото девическо училище, видяно „отвътре“. Лесна работа, а? И да липсва ракетата за тенис на някое от момичетата, какво от това? Още по-лесно — отивате нощем в спортната зала и прибирате диамантите. Само че мис Спрингър не е влизала в сметките ви. Вероятно тя вече ви е видяла да разглеждате ракетите. Може би тя се е събудила случайно в онази нощ. Проследила ви е дотам, а вие сте я застреляли. По-късно мадмоазел Бланш се е опитала да ви изнудва и вие сте я убили. Убийството ви се удава лесно, нали?

Той замълча. Инспектор Келси предупреди задържаната с официален, монотонен глас, но тя не слушаше. Тя се обърна към Еркюл Поаро и изсипа върху него ураган от ругатни, които стреснаха всички присъстващи.

— Пфу! — каза Адам, докато Келси я извеждаше навън. — А пък аз мислех, че е приятно момиче!

Мис Джонсън беше коленичила до мис Чадуик.

— Боя се, че е наранена лошо — каза тя. — По-добре да не я местим, докато не дойде лекар.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПОАРО РАЗЯСНЯВА

I

Мисис Ъпджон тръгна по коридорите на училището и забрави вълнуващата сцена, на която току-що бе станала свидетел. В момента тя беше само майка, която търси рожбата си. Намери я в една пуста класна стая. Джулия се беше навела над чина с леко изплезен език, погълната от мъките по написването на съчинение.

Тя вдигна поглед и зяпна в почуда. После скочи и прегърна майка си.

— Мамо!

А след това с типична за възрастта си стеснителност, засрамена от невъздържания си изблик на чувства, тя се отдръпна от нея и заговори предпазливо и небрежно — почти укорително:

— Не се ли връщаш малко преждевременно, мамо?

— Пристигнах със самолет — отговори мисис Ъпджон, сякаш се оправдаваше, — от Анкара.

— О, — възкликна Джулия — Ами, радвам се, че се върна.

— Да — каза мисис Ъпджон. — И аз се радвам.

Двете се спогледаха смутено.

— Какво правиш? — попита мисис Ъпджон, като се приближи по-близо.

— Пиша съчинение за мис Рич — отговори Джулия.

— Тя ни дава най-вълнуващите теми.

— А тази за какво е? — попита мисис Ъпджон, като се наведе.

Заглавието на темата беше написано в началото на страницата. Следваха девет-десет реда, изписани с неравния, разтегнат почерк на Джулия. „Съпоставете отношението на Макбет и лейди Макбет към убийството“ — прочете мисис Ъпджон.

— Е — каза тя колебливо, — не може да се каже, че темата не е актуална!

Тя започна да чете началото на есето на дъщеря си. „Макбет — започваше Джулия — харесвал идеята за убийство и непрекъснато мислел за това, но трябвало нещо да го подтикне, за да го извърши. След като започнал веднъж, убийствата започнали да му доставят

удоволствие и вече не изпитвал угризения и страх. Лейди Макбет била алчна и амбициозна. Тя нямала нищо против онова, което върши, за да постигне целта си. Но след като веднъж го извършила, тя разбрала, че изобщо не ѝ харесва.“

— Езикът ти не е много изискан — каза мисис Тъпджон. — Мисля, че трябва да го поизгладиш, иначе разсъждаваш правилно.

II

— За тебе е лесно, Поаро — оплакваше се инспектор Келси. — Ти можеш да кажеш и да направиш много неща, които ние не можем, и мога смело да заявя, че цялата работа беше много хитро обмислена — като в театър. Ти приспа бдителността ѝ, накара я да помисли, че подозираме Рич, а после внезапната поява на мисис Ъпджон я принуди да изгуби самообладание. Добре, че беше задържала пистолета след убийството на мис Спрингър. Ако куршумът съответства...

— Разбира се, че ще съответства, приятелю — прекъсна го Поаро.

— В такъв случай можем официално да я обвиним за убийството на Спрингър. А и мис Чадуик е в критично състояние. Само че, Поаро, не разбирам как може да е убила мис Ванситарт. Това е физически невъзможно. Тя има желязно алиби, освен ако младият Ратбоун и целият персонал на „Нид Соваж“ не е замесен.

— О, не — поклати глава Поаро. — Алибито ѝ е непоклатимо. Тя е убила мис Спрингър и мадмоазел Бланш. Но мис Ванситарт... — той се поколеба за миг и отправи поглед към мис Булстрод, която слушаше разговора им. — Мис Ванситарт е била убита от мис Чадуик.

— Мис Чадуик? — възкликнаха едновременно мис Булстрод и Келси.

— Сигурен съм — кимна Поаро.

— Но... защо?

— Мисля — отговори Поаро, — че мис Чадуик е обичала прекалено много „Медоубенк“... — Той отново погледна мис Булстрод.

— Разбирам... — каза мис Булстрод. — Да, да, разбирам... Трябваше да се досетя. — Тя замълча. — Искате да кажете, че тя...

— Искам да кажа — продължи Поаро, — че тя е започнала заедно с вас и е смятала „Медоубенк“ за съвместно начинание на двете ви.

— Кое то в определен смисъл беше така — добави мис Булстрод.

— Напълно — съгласи се Поаро. — Само че от финансова гледна точка. Когато вие сте започнали да говорите за пенсиониране, тя е смятала, че ще поеме ръководството.

— Но тя е доста възрастна — възрази мис Булстрод.

— Да — потвърди Поаро, — тя е доста възрастна и освен това не е подходяща за директорка. Но самата тя не е мислела така. Тя е мислела, че след като вие се оттеглите, на нея ѝ се полага да оглави „Медоубенк“. А после разбрала, че няма да бъде така. Че вие имате друга предвид и това е Елинон Ванситарт. Мис Чадуик е обичала истински „Медоубенк“. Обичала е училището, но не е обичала Елинон Ванситарт. Според мен накрая дори я намразила.

— Вероятно — каза мис Булстрод. — Да, Елинон Ванситарт беше... как да кажа... Тя беше много самодоволна, високомерна. Ако ревнувате, трудно бихте понесли това. Това имяхте предвид, нали? Че Чади е ревнувала.

— Да — отговори Поаро. — Тя е ревнувала „Медоубенк“, ревнувала е от Елинон Ванситарт. Не е могла да се примири с мисълта, че училището ще бъде в ръцете на мис Ванситарт. А сетне, вероятно нещо в поведението ви я е накарало да реши, че вие проявявате слабост.

— Аз наистина проявих слабост — призна мис Булстрод. — Но не по начина, по който го е възприела Чади. В действителност си помислих за някоя по-млада дори и от мис Ванситарт... премислих отново и си казах: „Не, тя е прекалено млада...“ Спомням си, че тогава Чади беше при мене.

— И си е помислила — продължи мислите ѝ Поаро, — че става дума за мис Ванситарт. Че имате предвид мис Ванситарт, като казвате, че е прекалено млада. Дълбоко в себе си тя е била напълно съгласна с вас. Мислела е, че опитът и мъдростта, които притежава, са далеч по-важни. Ала след това вие сте се върнали към първоначалното си решение. Избрали сте мис Ванситарт като най-подходяща ваша заместничка и сте я оставили да отговаря за училището, докато ви няма през почивките дни. Според мен е станало така: в неделя вечерта мис Чадуик е била неспокойна, станала е от леглото и видяла светлина в спортната зала. Отишла е там, точно както каза, че е станало. Съществува само една разлика между разказа ѝ и действителността. Не е взела със себе си стик за голф. Взела е една от торбичките с

пясък, които са струпани в коридора. Отишла е в спортната зала, готова да се справи с крадеца, с някой, който за втори път влиза с взлом там. Държала е торбичката с пясък в ръка, готова да се отбранява, ако бъде нападната. Но какво открива? Елинон Ванситарт, коленичила над едно шкафче. И си помислила, че — (Тъй като мене много ме бива — отвори скоба Поаро — да се поставям в положението на другите и да разсъждавам като тях) — ако тя е на мястото на крадеца, престъпника, тогава би се приближила изотзад и би я ударила. Щом ѝ хрумнала тази мисъл, тя, без много да разсъждава, вдигнала торбичката и нанесла удара. И Елинон Ванситарт вече не представлявала пречка по пътя ѝ. Но мисля, че в същия миг тя се отвратила от онова, което била извършила. Оттогава това я гнети, защото тя не е убиец по природа. Подобно на други хора тя е била подтикната към убийство поради ревност и натрапчиви мисли. Обладана от любовта си към „Медоубенк“. След смъртта на Елинон Ванситарт тя била напълно уверена, че ще наследи поста ви в „Медоубенк“. Затова не признала нищо. Разказала историята си на полицията точно както всичко се е случило, само че пропуснала един съществен факт — а именно, че тя е нанесла удара. Но когато беше запитана за стика за голф, който вероятно мис Ванситарт е взела със себе си, тъй като е била изнервена след всичко случило се, мис Чадуик побърза да отговори, че тя го е занесла в спортната зала. Не искаше да мислим, че е използвала торбичката с пясък.

— Но защо Ан Шапланд също е избрала торбичка с пясък, за да убие мадмоазел Бланш? — запитва мис Булстрод.

— Преди всичко тя не е искала отново да рискува с пистолетен изстрел в училищната сграда, пък и тя е изключително умна млада жена. Искала е да свърже третото убийство с второто, за което имала алиби.

— Не ми е съвсем ясно какво е правила Елинон Ванситарт в спортната зала — каза мис Булстрод.

— Тук трябва да гадаем. Вероятно е била много по-обезпокоена от изчезването на Шаиста, отколкото е изглеждала външно. Била е разстроена колкото мис Чадуик. Всъщност, лошо ѝ се пишело, тъй като временно ви е замествала, а отвличането станало точно тогава. Нещо повече — тя омаловажавала случая чрез нежеланието си да приеме неприятния факт с открито чело.

— Значи зад привидното ѝ спокойствие се е криела слабост — размишляваше на глас мис Булстрод. — Усещах го от време на време.

— Тя също не е могла да заспи. Мисля, че тихо се е промъкнала в спортната зала, за да види какво има в шкафчето на Шаиста и евентуално да намери някаква улика за изчезването на момичето.

— Вие имате обяснение за всичко, мистър Поаро.

— Това му е работата — вметна инспектор Келси, като че ли с известна нотка на завист.

— А защо трябваше Айлийн Рич да рисува учителките от моето училище?

— Исках да проверя дали Дженифър ще съумее да познае лицето. Но бързо разбрах, че Дженифър е изцяло погълната от своите проблеми и че само бегло поглежда непознатите, като запомня единствено външните детайли от вида им. Тя не разпозна рисунката, на която мадмоазел Бланш е с друга прическа. Още по-малко вероятно е било да разпознае Ан Шапланд, която като секретарка рядко е виждала отблизо.

— Вие смятате, че жената с ракетата е била самата Ан Шапланд.

— Да. Цялата работа е дело на една жена. Спомняте ли си деня, когато ѝ позвънихте, за да съобщи нещо на Джулия, но никой не ви отговори, ѝ тогава изпратихте едно от момичетата да намери Джулия. Ан е свикнала бързо да променя външния си вид. Руса перука, вежди, изписани с различна форма, „натруфена“ рокля и шапка. Необходими са ѝ били само двадесетина минути. От умело нарисуваните портрети на мис Рич разбрах колко лесно може една жена да промени външния си вид само чрез козметични промени.

— Мис Рич... чудя се... — Мис Булстрод се замисли.

Поаро погледна инспектор Келси и инспекторът каза, че трябва да тръгва.

— Мис Рич? — попита отново мис Булстрод.

— Изпратете да я повикат — отвърна Поаро. — Така ще бъде най-добре.

Айлийн Рич влезе. Беше пребледняла и имаше леко предизвикателен вид.

— Искате да знаете — обърна се тя към мис Булстрод, — какво съм правила в Рамат ли?

— Мисля, че имам представа — отговори мис Булстрод.

— Точно така — намеси се Поаро. — Сегашните деца познават житейските истини, но очите им често остават невинни.

После добави, че той също трябва да тръгва и се измъкна.

— Значи това било, така ли? — попита бързо и делово мис Булстрод. — Дженифър само каза, че си била пълна. Тя не е разбрала, че пред очите ѝ е една бременна жена.

— Да — отвърна Айлийн Рич. — Точно така беше. Щях да имам дете. Не исках да се отказвам от работата си тука. До есента я карах добре, но след това започна да ми личи. Получих медицинско, че е противопоказно да продължавам да работя, и казах, че съм болна. Отидох на това отдалечено място, където смятах, че няма да срещна някой, който да ме познае. Върнах се в родината си и родих детето, само че мъртво. Дойдох тук отново през този срок, като се надявах, че никой никога няма да узнае... Но сега вече разбирате защо ви казах, че щях да отхвърля предложението ви за партньорство, ако беше направено по-рано? Но сега, когато училището се намира в бедствено положение, реших, че в края на краищата може би ще приема.

Тя замълча, а после попита делово:

— Сега ли желаете да напусна? Или да изчакам края на срока?

— Ще останеш до края на този срок — каза мис Булстрод — и ако има тук следващ срок, за което се надявам, ти пак ще бъдеш тук.

— Ще бъда тук? — изненада се Айлийн Рич. — Искате да кажете, че още ме искате?

— Разбира се, че те искам — отговори мис Булстрод.

— Ти не си убила никого, нали? Нито пък си изгубила ума си по скъпоценни камъни дотолкова, че да възнамеряваш да убиваш. Ще ти кажа какво си сторила. Потискала си инстинктите си прекалено дълго. Появил се е мъж, влюбила си се в него, имала си дете. Предполагам, че не си имала възможност да се омъжиш.

— Никога не е ставало въпрос за брак — каза Айлийн Рич. — Знаех го много добре. Той не е виновен.

— Много добре тогава — продължи мис Булстрод.

— Изживяла си една любов, имала си дете. Искаше това дете, нали?

— Да — отвърна Айлийн Рич. — Да, исках го.

— Добре — каза мис Булстрод. — А сега искам да ти кажа нещо. Мисля, че въпреки любовната ти история истинското ти призвание в

живота е преподаването. Според мен професията ти означава за тебе много повече, отколкото живота на една обикновена жена със съпруг и дете.

— О, да — отвърна Айлийн Рич. — Така е. Отдавна съм го разбрала. Именно с това искам да се занимавам — това е смисълът на живота ми.

— Тогава не постъпвай глупаво — продължи мис Булстрод. — Аз ти правя много изгодно предложение. Ако, разбира се, нещата потръгнат. Ще прекараме заедно две-три години, докато изправим „Медоубенк“ на крака. Ти сигурно ще имаш по-различни идеи от моите как да стане това. Ще се вслушам в тях. Може дори да възприема някои от тях. Предполагам, че ще искаш да извършиш някои промени в „Медоубенк“, нали?

— До известна степен, да — отговори Айлийн Рич.

— Не искам да се преструвам, че не е така. Ще наблегна на това момичетата да получават по-съществени знания.

— Аха — каза мис Булстрод. — Разбирам. Не харесваш елемента на снобизъм тук, така ли?

— Да — призна Айлийн. — Струва ми се, че разваля образованието им.

— Но ти не съзнаваш — каза мис Булстрод, — че за да имаш такива ученички, каквито искаш, този елемент на снобизъм трябва да съществува. Той не е толкова важен. Няколко величия от чужбина, няколко известни фамилии и всички, всички глупави родители из цялата страна и от другите страни ще пожелаят дъщерите им да дойдат да учат в „Медоубенк“. Ще дават мило и драго, за да приемем дъщерите им тук. А впоследствие? Дълъг списък от кандидатки, а ти оглеждаш момичетата, срещаш се с тях и избираш! Имаш възможност да избираш, разбираш ли? Аз избирам момичетата си. Избирам ги много внимателно. Някои заради характера им, други заради ума им, трети — поради чисто научния им интелект. Някои, защото смятам, че са пропуснали шанса си, но имат възможности и ще излезе нещо от тях. Ти си млада, Айлийн. Пълна си с идеи. Най-важното за теб е преподаването и етичната му страна. Правилно мислиш. Най-важното са момичетата, но ако искаш да постигнеш успех в нещо, трябва да бъдеш и добър търговец. Идеите са като всичко останало. Те се продават на пазара. Ще трябва да действаш много хитро, за да

възстановиш „Медоубенк“. Аз ще трябва да пусна връзките си, да се свържа с някои мои бивши ученички, да ги притисна малко, да им се примоля, за да изпратят дъщерите си тук. А останалите ще дойдат сами. Позволи ми да използвам своите номера, а после прави каквото смяташ за добре. „Медоубенк“ ще продължи да съществува и ще бъде чудесно училище.

— Ще бъде най-чудесното училище в цяла Англия! — ентусиазирано повтори Айлийн Рич.

— Добре — каза мис Булстрод... и, Айлийн, трябва да отидеш да си подстрижеш косата и да ти направят една хубава прическа. Махни го този кок. А сега — добави тя с различен глас, — трябва да вървя при Чади.

Тя влезе и се приближи до леглото. Мис Чадуик лежеше преbledняла, и неподвижна. Кръвта ѝ се беше отдръпнала от лицето и жизнените сили като че ли я бяха напуснали. До нея седеше полицаи с бележник в ръка. Мис Джонсън стоеше на другия край на леглото. Тя погледна мис Булстрод и леко поклати глава.

— Здравей, Чади — каза мис Булстрод и пое отпуснатата ѝ ръка в своята. Мис Чадуик отвори очи.

— Искam да ти кажа — проговори тя, — Елинор... аз бях... аз.

— Да, мила, знам — отговори мис Булстрод.

— Ревнувах — продължи Чади. — Исках...

— Знам — каза мис Булстрод.

По бузите на мис Чадуик се затъркаляха сълзи.

— Толкова е ужасно... Не исках... не зная как можах да извърша такова нещо!

— Недей да мислиш повече за това — каза мис Булстрод.

— Но не мога... ти никога... Аз никога няма да си го простя...

— Чуй ме, мила — прекъсна я мис Булстрод. — Ти спаси живота ми. Моя живот и живота на онази прекрасна жена мисис Ъпджон. Това има значение, нали?

— Бих желала само — промълви мис Чадуик, — да бях дала живота си за двете ви. Това би оправило нещата...

Мис Булстрод я гледаше натъжено. Мис Чадуик си пое дълбоко дъх, усмихна се, оброни глава встрани и умря...

— Ти наистина даде живота си, мила моя — тихо каза мис Булстрод. — Мисля, че вече си го разбрала.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

НАСЛЕДСТВОТО

I

— Някакъв мистър Робинсън иска да ви види, сър.

— А! — възкликна Еркюл Поаро, като протегна ръка и взе едно писмо от бюрото си. Загледа го умислено. Сетне каза:

— Покани го да влезе, Джордж.

Писмото съдържаше само няколко реда:

„Драги Поаро,

В близко бъдеще очаквай посещение от мистър Робинсън. Може би го познаваш. Доста известна личност в определени кръгове. В наши дни много се търсят такива мъже... В случая, ако мога да се изразя така, той се явява страна по един специфичен въпрос. Това е само като препоръка, за да не се усъмниш. Естествено — подчертавам това — ние нямаме никаква представа относно въпроса, който той желае да обсъди с теб...

Ха, ха! Както и хо, хо!

Винаги твой,
Ефрем Пайкауей“

Поаро остави писмото и стана, за да посрещне мистър Робинсън. Той се поклони, ръкуваха се, предложи му стол.

Мистър Робинсън седна, извади носна кърпа и избърса едрото си жълтеникаво лице. Отбеляза, че денят е топъл.

— Надявам се, че не сте вървели пеша в тази жега?

Мисълта ужаси Поаро. Протегна инстинктивно пръсти към мустака си. Почувства се по-уверен. Стегна се. Мистър Робинсън изглеждаше не по-малко ужасен.

— Не, съвсем не. Дойдох с ролса си. Само че тези улични задръствания... Понякога човек чака по половин час.

Поаро кимна съчувствено.

Настъпи мълчание — мълчание, което последва след първата част от разговора, преди да започне втората.

— Интересно ми беше да чуя, макар че човек чува толкова много неща, повечето от които не отговарят на истината, че сте се занимавали с проблемите на едно девическо училище.

— Аха! — каза Поаро. — Значи за това става дума. Той се облегна на стола.

— „Медоубенк“ — замислено каза мистър Робинсън. — Едно от първокласните училища в Англия.

— Чудесно училище е!

— Е или беше?

— Надявам се, че е.

— Аз също — съгласи се мистър Робинсън. Опасявам се, че положението е трудно. Но човек трябва да направи каквото може. Малка финансова поддръжка, докато отmine неизбежният период на отчаяние. Няколко внимателно подбрани нови ученички. Имам известно влияние в Европа.

— Аз от своя страна също се постарях да убедя някои хора. Както казахте, неприятният период ще отmine. За щастие хората са късопаметни.

— Надявам се. Но трябва да признаем, че събитията, които станаха там, сигурно са изнервили любящите родители. Учителката по физкултура, учителката по френски, още една учителка — всички убити.

— Вероятно е така.

— Чух — продължи мистър Робинсън, — човек чува толкова много неща, че нещастната млада жена, подведена под отговорност, е страдала от фобия към учителки от ранна възраст. Нерадостни училищни години. Психиатрите ще се възползват от това. Най-малко ще държат на присъда, според която тя не може да отговаря напълно за действията си, както казват сега.

— Това може би е най-доброто, което биха избрали — съгласи се Поаро. — Но ще ме извините, ако кажа, че се надявам да не успеят.

— Напълно съм съгласен с вас. Такава хладнокръвна убийца. Но те ще наблегнат на прекрасния ѝ характер, работата ѝ като секретарка при разни известни личности, досието ѝ от войната — контрашпионаж от доста висока класа според мен.

Той придаде особено значение на последните си думи. В гласа му прозвуча намек.

— Чувал съм, че била много добра — бързо каза той.

— Толкова млада, но блестяща, изключително полезна — и за двете страни. Това била професията ѝ и тя не трябваше да се отклонява от нея. Разбирам колко силно е било изкушението — да играе сама и да спечели нещо голямо. — Той тихо добави. — Много голямо.

Поаро кимна.

Мистър Робинсън се наведе напред.

— Къде са те, мосю Поаро?

— Мисля, че вие знаете къде са.

— Честно казано, да. Банките са толкова полезни институции, нали?

Поаро се усмихна.

— Говорете без заобикалки, а, приятелю? За какво са ви?

— Аз чакам.

— Какво чакате?

— Ами да кажем... за предложения?

— Да... разбирам.

— Вие знаете, че те не ми принадлежат. Бих искал да ги дам на човека, на когото принадлежат. Само че това, имайки предвид обстановката, не е много лесно.

— Правителствата се намират в неизгодно положение — отбеляза мистър Робинсън. — Уязвими, така да се каже. Заради петрола, стоманата, урана, кобалта и другите ценни стоки взаимоотношението с другите държави са изключително деликатен въпрос. Най-важното е да можеш да обявиш, че правителството на Нейно величество и т.н., и т.н. няма абсолютно никаква информация по въпроса.

— Само че аз мога да държа този ценен депозит в банката си неограничено дълго.

— Точно така. Именно за това съм дошъл — за да ви предложа да ми ги дадете.

— Аха — каза Поаро. — И защо?

— Мога да ви изтъкна няколко убедителни довода. Тези скъпоценни камъни — за щастие, срещата ни е неофициална и можем

да назоваваме нещата с истинските им имена — несъмнено принадлежаха на починалия принц Али Юсуф.

— Известно ми е.

— Негово височество ги дал на командира на ескадрила Робърт Ролинсън заедно със съответните указания. Те трябвало да бъдат изнесени от Рамат и да ми бъдат предадени.

— Притежавате ли някакви доказателства?

— Разбира се.

Мистър Робинсън извади дълъг плик от джоба си. От него измъкна няколко листа хартия. Сложи ги на бюрото пред Поаро. Поаро се наведе над тях и старателно ги прегледа.

— Като че ли имате право.

— Е, тогава?

— Имате ли нещо против, ако ви задам един въпрос?

— Съвсем не.

— Вие лично какво печелите от всичко това?

Мистър Робинсън се изненада.

— Скъпи приятелю. Пари, естествено. Много пари.

Поаро го погледна замислено.

— Стар занаят — каза мистър Робинсън. — При това доста доходен. Има много такива като мене из целия свят. Ние сме, как да го кажа — аранжорите зад кулисите. За крале, президенти, политици, за всички онези, които безпощадната светлина озарява, както се беше изразил един поет. Работим съвместно и помним едно — вярата. Доходите ни са огромни, но ние сме честни хора. Услугите, които извършваме, са скъпо заплатени, но винаги успяваме.

— Разбирам — каза Поаро. — Е, добре! Съгласен съм да удовлетвори молбата ви.

— Мога да ви уверя, че това решение ще задоволи всички. — Погледът на мистър Робинсън се спря за миг върху писмото от полковник Пайкауей, което лежеше до дясната ръка на Поаро.

— Само една минутка. Аз съм човек, а любопитството е присъщо на човека. Какво ще правите с тези скъпоценни камъни?

Мистър Робинсън го погледна. А после едрото му жълтеникаво лице се разтегна в усмивка. Наведе се напред.

— Ще ви кажа.

II

На улицата играеха деца. Крясъците им цепеха въздуха. Те обстрелваха като канонада мистър Робинсън, който мудно слизаше от ролса си.

Мистър Робинсън блъсна едно от децата настрана и се взря в номера на къщата.

Номер петнадесет. Точно така. Той отвори външната врата и изкачи трите стъпала до входа. Забеляза, че на прозорците има спретнати бели пердета, а медната дръжка на вратата е добре излъскана. Незабележителна къщичка на незабележителна улица в една незабележителна част на Лондон, но добре поддържана. Имаше собствен облик.

Вратата се отвори. Едно момиче на около двадесет и пет години, с приятна, кукленска хубост, го посрещна с усмивка.

— Мистър Робинсън? Влезте.

Тя го заведе в малка дневна. Телевизор, тъмнокафяви драперии, малко пиано до стената. Тя беше облечена с черна пола и сив пуловер.

— Ще пиете ли чай? Сложила съм чайника.

— Не, благодаря. Не пия чай. Освен това разполагам с много малко време. Дойдох само, за да ви донеса онова, за което ви писах.

— От Али?

— Да.

— Няма ли... не е ли възможно... има ли някаква надежда? Искам да кажа... вярно ли е... че е убит? Да не е станала някаква грешка?

— Боя се, че няма никаква грешка — тихо каза мистър Робинсън.

— Да, предполагам, че е така. Както и да е, изобщо не съм очаквала... Когато отиде там, не мислех, че някога ще го видя отново. Не че ще бъде убит или че ще има революция. Имам предвид това, че... ами, нали разбирате... той ще продължава да изпълнява задълженията си, всичко, което се очаква от него. Да се ожени за някое местно момиче и всичко останало.

Мистър Робинсън извади едно пакетче и го сложи на масата.

— Отворете го, моля.

Тя разкъса малко несръчно опаковката и разгъна и последната обвивка... После ахна смаяна.

Червени, сини, зелени, бели — диамантите искряха като жив огън, като превърнаха мрачната стаичка в пещерата на Аладин...

Мистър Робинсън наблюдаваше лицето ѝ. Беше виждал толкова много жени, които гледат скъпоценни камъни...

Тя каза почти останала без дъх:

— Те... не може да са... истински?

— Истински са.

— Но сигурно струват... трябва да струват... Въображението ѝ беше бедно да си представи сумата. Мистър Робинсън кимна.

— Ако искате да ги продадете, може да получите най-малко половин милион лири стерлинги за тях.

— Не, не, това е невъзможно.

Тя внезапно ги събра в шепите си и ги опакова отново с треперещи пръсти.

— Страх ме е — каза тя. — Те ме плашат. За какво са ми?

Вратата се отвори и едно момченце се втурна в стаята.

— Мамо, Били ми даде един страхотен танк. Той... Детето се спря, като впери очи в мистър Робинсън. Мургаво, тъмнокосо момченце.

Майка му каза:

— Отиди в кухнята, Алън, чаят ти е готов. Вземи си мляко и бисквити, има и сладкиш с джинджифил.

— Добре — отговори детето и шумно излезе.

— Кръстили сте го Алън? — попита мистър Робинсън.

Тя се изчерви.

— Беше най-близко до Али. Не можех да го кръстя Али — щеше да му е трудно с това име, пък и съседите. — Лицето ѝ отново помръкна и тя пак попита. — Какво да правя?

— Първо, нали имате брачно удостоверение? Трябва да се уверя, че вие сте човекът, за когото се представяте.

Тя отвори за миг широко очи, а после отиде до едно малко бюро. Извади от чекмеджето плик, измъкна листа, който се намираше вътре, и му го подаде.

— М-м... да... Регистърът в Едмънстоу... Али Юсуф, студент... Алис Колдър, неомъжена... Да, всичко е в ред. — О, всичко е напълно законно. Никой не се е досещал досега кой всъщност е той. Тук има толкова много студенти мюсюлмани. Знаехме много добре, че документът нищо не означава. Той беше мюсюлманин и можеше да има повече от една жена и знаеше, че ще трябва да се върне там и да го направи. Разговаряхме по този въпрос. Само че вече бях бременна с Алън и той каза, че ще улесни нещата за него, ще се оженим според законите в тази страна и Алън ще бъде законородено дете. Това беше най-доброто, което можеше да направи за мен. Той наистина ме обичаше. Наистина.

— Да — отговори мистър Робинсън, — сигурен съм, че ви е обичал. — После делово продължи. — В такъв случай, оставете всичко на мен. Ще се погрижа да продам скъпоценните камъни. Ще ви дам адреса на един адвокат, на когото можете да се доверите. Вероятно той ще ви посъветва да вложите парите под попечителство. Те ще ви потрябват — за образованието на сина ви и за да живеете по-спокойно. Вие ще бъдете много богата жена и мошеници и измамници ще започнат да ви преследват. Животът ви никак няма да е лесен, ако изключим материалната страна. Животът на богатите не е лесен, уверявам ви — срещал съм много хора, подмамени от тази илюзия. Но вие имате силен характер. Мисля, че ще се справите. А вашият син може би ще бъде по-щастлив от баща си. — Той замълча. — Съгласна ли сте?

— Да. Вземете ги — тя ги побутна към него, а после внезапно попита. — Онази ученичка, която ги е намерила, искам да ѝ дам един от тях... какъв цвят ще ѝ хареса според вас?

Мистър Робинсън се замисли.

— Смарагд — зелено — цветът на загадъчността. Много добра идея. Тя много ще се зарадва.

Той стана.

— Ще ви искам пари за услугата — добави той. — А хонорарът ми е много висок. Но няма да ви измамя.

Тя го погледна открито.

— Да, зная, че няма да ме измамите. Освен това имам нужда от човек, който разбира от тези неща, защото аз нямам понятие.

— Вие сте изключително разумна жена, щом мислите така. А сега ги вземам. Не желаете ли да задържите... поне един... да кажем?

Той наблюдаваше с любопитство как в очите ѝ проблясна искрица на вълнение, на жажда и копнеж, но бързо угасна.

— Не — отвърна Алис. — Няма да задържа... нито един. — Тя се изчерви. — Може да ви се стори налудничаво... да не задържа поне един голям рубин или смарагд... като спомен. Само че той и аз... той беше мюсюлманин, но ми позволяваше да чета откъси от Библията. И тогава прочетохме притчата за жената, чиято цена е по-висока от рубините. Затова... няма да задържа нито един скъпоценен камък. По-добре да не го правя...

„Каква необикновена жена — помисли си мистър Робинсън, докато слизаше надолу по пътя към очакващия го ролс-ройс. — Каква необикновена жена...“ — отново си повтори на ум той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.